

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

တိမ်ယံနတ်သမီး

© ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ထွေးထွေးသိမ်း (မြ-၀၀၈၂၇)
ငွေပုံကြယ်စာပေ၊ အမှတ်-(၅၄၅)၊ ကောင်းလမ်း
၄/တောင်ရပ်ကွက်၊ သာကောတပျို့နယ်၊ ရန်ကင်း
- အတွင်းနှင့်အစိုးရပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၀၈၉၈)
(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၁လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ။
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - စိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃၇၅၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ရန်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၄

၈၉၅-၈၃

ရိုင်မြတ်နိုး
တိမ်ယံနတ်သမီး/ရိုင်မြတ်နိုး၊ ရန်ကင်း
ငွေပုံကြယ်စာပေ၊ ၂၀၁၆။
(၂၄၀)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ * ၁၇-၇ စင်တီမီတာ
(၁) တိမ်ယံနတ်သမီး

ဘခန်း (၁)

မေမြင့်မိုရ်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက မပြေးရုံတမယ် သွက်သွက်
သွမ်းလျှောက်နေမိသည်။ နောက်ကျနေပြီ။ ဒီနေ့ကားကလည်း
အရမ်းကြပ်ပြီး စောင့်လိုက်ရတာ အဆောင်ပိတ်တော့မယ်။ သူမ
အဆောင်မှာနေပြီး Coffee Shop တစ်ခုမှာအလုပ်ဝင်နေတာ တစ်လ
ပင် မရှိသေးပေ။ မိုရ်ရဲ့ ဂျူတီက နေ့လည်ပိုင်းဖြစ်၍ ည(၇)နာရီမှ
ဦးသဖြင့် အဆောင်ကိုပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆောင်က ညကိုး
နာရီ ပိတ်၏။ သူမ ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာစောင့်နေတာ အကြာကြီးပဲ။
အဆောင်မှူး မမပိုင်က စည်းကမ်းကြီးသည်။ အပြောက ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေ မလိုက်နာလျှင် အဆောင်မှာ
နေခွင့်မပြုတော့။ မိုရ်က နယ်ကနေတက်လာတာပါ။ ထို့ကြောင့်
လည်း အဆောင်စည်းကမ်းကို ဂရုစိုက်လိုက်နာခဲ့၏။ ဘတ်စ်ကား
ဂိတ်မှ အဆောင်သို့ ရောက်ခါနီးပြီဖြစ်၍ ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်

လေး လှမ်းလာခဲ့သည်။

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့ ... ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲလိုတော့ တယ်၊ အမြန်ဝင်မှပဲ”

အဆောင်ထဲဝင်မည် ပြင်လိုက်စဉ် လူတစ်ယောက်နှင့်တိုက် မိလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ ... ”

“အွန်န့် ... ”

သူမခြေလှမ်းတွေ ဟန်ချက်ပျက်သွားကာ တိုက်မိတဲ့အရှိန် ကလည်းများ၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခွေခနဲ ပုံလျှက်ကျသွားတော့သည်။

“အမလေး ... အား ... ”

“မင်း အလောတကြီးဘာဖြစ်လို့ ပြေးလာရတာလဲ ... ဒီမှာ လူတစ်ယောက်လုံးရပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား ကောင်မလေး”

“ဟင်”

သူမ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူမရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အကောင်းစားကားတစ်စီးရပ်ထား သည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ဟိုအဆောင် က ပိတ်တော့မှာမို့ပါ ... ဆောရီးပဲ”

သူမ ကပျာကယာ တောင်းပန်ပြီး ထလိုက်သည်။ တော်ပါ

သေးရဲ့ ဘာမှမဖြစ်လို့ ... ရှင်ကြီးကရော ဘာဖြစ်လို့အဆောင်ဝင် ပေါက်တည့်တည့်မှာ လာရပ်နေရတာလဲ။ အလင်းရောင်က မှိန်ပျူပျူ။ သူမ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ အဆောင်ထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“မေမြင့်မိုရ်”

“ရှင် ... ”

“ညည်း အချိန်ကိုကြည့်ပါဦး အဆောင်ပိတ်ဖို့ ငါးမိနစ်ပဲလို တော့တယ်နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မိုရ်ကားမရလို့ပါ မမပိုင် ... အပြေးလာခဲ့တာ အဝမှာတောင် လူတစ်ယောက်နဲ့တိုက်မိတယ် ကံကောင်းလို့ ဘာမှ မဖြစ်တာပါ ... ”

“ဝင်တော့ ... မိန်းကလေးတွေကို အုပ်ချုပ်ထားရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးနော် ... ညည်းလေးကိုပိုပြီး စိတ်ပူတယ် ... တောသူမို့ဟေ့ ... ”

မေမြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုတော့ ပိုင်ပိုပြီး စိတ်ပူမိနေ သည်။ တောကတက်လာတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ရိုးသားဖြူစင်သူ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောလှပနေသေး၏။ မြို့ရောက်မှအတော် လေး ဖြူဝင်းမွတ်စင်လာသည်။

“ညည်းလေးဆိုင်က အကြိုအပို့ ယာဉ်မထားဘူးလား မေ မြင့်မိုရ် ... ”

“ရှိပါတယ် မမပိုင် ... မိန့်တို့ဘက်ကို မရှိတာပါ။ နောက်လ စီစဉ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်”

မေမြင့်မိန့်ရဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့ Feeling Coffee Shop မှာ ပိုင်ပံ့ အလုပ်သွင်းပေးထားခဲ့သည်။

“သွားတော့”

“ဟုတ်”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုမြင့်အောင် မြင့်တတ် ရတယ် မေမြင့်မိန့် ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဆောင်စည်းကမ်းတွေကို မလိုက်နာရင်တော့ မမပိုင် လုံးဝညာမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ... သတိပေးထားတာ”

“ဟုတ် ...”

မမပိုင်က မိန့်တို့အဆောင်သူတွေအပေါ် သွေးသားရင်း ညီမ တွေလို စောင့်ရှောက်တတ်တာ မိန့်တို့အားလုံး သိထားကြ၍ ချစ် ကြောက်ရိုသေကြသည်။

“မိန့် နင်ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေရတာလဲ”

“ကားမရလို့ပါ ချစ်ရယ် ... အမလေး မောလိုက်တာ ... အသက်ထွက်တော့မတတ်ဘဲ ... အရေးထဲ အပြေးအလွှားလာပါ တယ်ဆိုမှ လူတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်မိရသေးတယ်”

“မိန့်”

“ဟင်”

“ဇာတ်လမ်းကစလာပြီဟ”

“ဘာ ... ဘာဇာတ်လမ်း စတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ဝင်တိုက်မိပြီးတော့ ထပ်ဆုံကြ ... အဲဒါ ဇာတ်လမ်းစတာလေ”

“တော်ပါပြီဟာ ... အဲဒီဇာတ်လမ်းကိုသာ သွားစလိုက်ရင် ငိုချင်းတွေပဲ ချနေရမှာ ... မိန့်ထက် အသက်ကြီးပါတယ်၊ အရမ်း လည်း ချမ်းသာတဲ့သူပါဟာ”

“ချောမောခန့်ညားသူကြီးလား”

“ချစ်ရယ် ... တကယ်ပါပဲ ... မိန့်မှာဖြင့် အဆောင်ပိုင်ရှင် အပျိုကြီးအဆူခံရလို့ ရင်တွေတုန်ပြီး ဘာမှသတိမထားမိခဲ့ဘူး ... စာရေးဆရာမပေါက်စလို့ မပြောရဘူး၊ ဘာလဲ ဇာတ်လမ်းရှာတာ လား”

ချစ်စုကလည်း မိန့်လိုပဲ နယ်ကနေတက်လာပြီး သင်တန်း တွေတက်ရင်း စာရေးဆရာမ ဖြစ်ချင်တဲ့သူမို့ ကြိုးစားနေသည်။ မိန့်တို့အဆောင်မှာ အဆောင်သူတွေများပေမယ့် ကိုယ့်အလုပ်တွေ နှင့် မအားလပ်ကြ၍ တရင်းတနှီး သိပ်မရှိကြ။ ချစ်စုနဲ့မိန့်ရဲ့ ခင်မင် ကြသည်။

“အဆောင်သူတွေအားလုံးကို မှာထားမယ်နော် ... တစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် မစပ်စုရဘူး။ အတင်းအဖျင်းလည်း မပြောရဘူး ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကူညီနိုင်ရင် တောင် ဒုက္ခမပေးရဘူး ... မမပိုင်ရဲ့အဆောင်စည်းကမ်းတွေကို တိတိကျကျ လိုက်နာနိုင်မှနေပါ”

မမပိုင်က အဆောင်မှာနေတော့မယ်ဆိုထဲက စည်းကမ်းပိုင်းကို အသေအချာ ပြောပြလေ့ရှိသည်။

“မမပိုင်လည်း အဆောင်မှာနေပြီး ကြိုးစားတည်ဆောက်ခဲ့ရတာပါ ... ညည်းလေးတို့ကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပြုမူနေထိုင်တာမျိုး လုံးဝလက်မခံဘူးနော် ... တန်ဖိုးရှိအောင် နေကြ”

မိရ်တို့အဆောင်နေ မိန်းကလေးတွေကို သံယောဇဉ်ကြီးပြီး စေတနာထားတဲ့ မမပိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း အားလုံးက မမပိုင်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေလေးစားကြရသည်။

“ဟဲ့ မိရ် ...
“ပြော”

“စောစောက မိရ်နဲ့တိုက်မိတဲ့လူက ဘယ်လိုပုံစံလဲ ... စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး ... ချစ်ရဲ့ဇာတ်ကောင် မင်းသားနေရာမှာ”

“မိရ်လည်း သတိမထားမိပါဘူး ချစ်ရယ် ... ဒီစာရေးဆရာမက တစ်မျိုး”

“စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ဟာ ... ”

တိမ်ယံနတ်သမီး

ချစ်ကို စကားပြောအားသေးဘဲ အဝတ်အစားတွေလဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်၏။ နေရာပြန်ရောက်တော့ စာရေးဆရာမက အိပ်ပျော်နေလေသည်။

“အိတ်ပုတ်ကြီးလိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမပဲ ... နိုင်ငံကျော်ကြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး ... ”

မိရ်ရယ်ချင်သွားသည်။ ချစ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ ညဆိုအစောကြီးအိပ်ပြီ။ စာလေးတစ်မျက်နှာလောက်ရေးတာ စာရေးဆရာမကြီး အိုင်တင်ဖမ်းနေတတ်၏။ သူမလည်း အိပ်ရာပေါ် ပြစ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အလောတကြီးပြေးလာတာလဲ ... ဒီမှာ လူတစ်ယောက်လုံး ရပ်နေတာတောင် မမြင်ဘူးလား ကောင်မလေး”

ဟွန်း ... မိရ်ကိုများ ခပ်နှိမ်နှိမ်နဲ့ကောင်မလေးတဲ့။ လေသံအပေါ်စီးက မာမာတင်းတင်းကြီး။ ချစ်ပြောသလို ဇာတ်လိုက်မင်းသားတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မိရ်က နယ်ကနေတက်လာတာပါ။ မိဘမဲ့ မိန်းကလေး။ အဖေ ဆုံးသွားပြီး နှစ်လအကြာမှာပဲ မိရ်အရဲစွန့်ပြီး မြို့ကိုတက်လာခဲ့သည်။

“မမပိုင်ပြောသလိုပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးက ကိုယ်တိုင်မြှင့်တင်တတ်ရမယ် ... ငါကြိုးစားရမယ် အလကားပါ။

သူဌေးလည်း ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိဘူး ... ငါတို့လို မိန်းကလေး မျိုးတွေကို အပျော်ပါကြိမှာ ... မေမြင့်မိုရ် အသိရှိစမ်းပါ။ စိတ်ဓာတ် ကို နိုင်နိုင်ထား ... ”

အရေးထဲ မတွေးပါဘူးဆိုမှ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုမျိုးလည်းဆို တာ စဉ်းစားကြည့်ချင်လာမိနေသေးသည်။

“ညည်းကို ကျွေးမွေးမထားနိုင်တော့ဘူး မေမြင့်မိုရ် ... ညည်းအဖေ သေပြီ၊ ညည်းလည်း ညည်းဘဝ ညည်းရပ်တည်နိုင် အောင် ကြိုးစားတော့ ... ဆယ်တန်းလည်းအောင်ပြီးပြီလေ ... မြို့တက် အလုပ်လုပ် ... ”

မိထွေးဖြစ်သူရဲ့ စကားသံတွေကို မိုရ်ပြန်၍ ကြားယောင် လာသည်။ မိုရ် ... ငါးနှစ်သမီးထဲက အမေဆုံးသွားသည်။ အဖေက မိုရ် ဆယ်နှစ်သမီးရောက်မှ နောက်မိန်းမ ထပ်ယူလိုက်၏။ အဖေက မိန်းမကို မကြောက်ရပေမယ့် အဖေကွယ်လျှင် မိထွေးက မိုရ်ကို နှိပ်စက်သည်။

“ညည်းအဖေကိုပြန်ပြီး ဝမ်းချောရင် ညည်းလည်ပင်းကို ညှစ် ပြီး သတ်ပြစ်မယ် ... ညည်းအဖေကိုပါ သတ်ချင်တာ ”

မိုရ် အဖေကို ဘာမှပြန်မပြောရဲဘဲ ကြိတ်မှိတ်ခံနေရသည်။ မိုရ် ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာတော့ အဖေ ဆုံးသွား၏။ မိထွေးက ကျန်ခဲ့တဲ့ ခြံနှင့်အိမ်ကို အပိုင်စီးထားပြီး မိုရ်ကိုအမျိုးမျိုး ညည်းပန်း

နှိပ်စက်ကာ မောင်းထုတ်နေခဲ့သည်။

“ညည်းအဖေပိုင်တဲ့ဟာ ကျုပ်ပိုင်တယ်နော် ... ညည်းဘဝ ညည်းကျောင်းတော့ မေမြင့်မိုရ် ... ကျုပ်အကြောင်း ညည်းသိပါ တယ် ... ဒီမှာ ဆက်တွယ်ကပ်နေရင် ညည်းဘဝ စုတ်ပြတ်သပ်သွား အောင် ငါလုပ်ပြစ်ရမလား”

မိထွေးရဲ့မောင်က အရက်သမား။ မိုရ်ကို ရိညာသွဲ့နှင့်စော်ကား ချင်လာသည်။ မိထွေးက မြှောက်ပင့်ပေးနေ၏။ မိုရ် ကြောက်လန့် လာသဖြင့် အဖေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အကူအညီနှင့် မြို့ကိုအရဲ စွန့်တက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ခင်ခင်ပိုင်က အဆောင်ဖွင့်စားတယ် လေ ... ညည်းကိုအပ်ပေးမယ်၊ ညည်း အလုပ်လုပ်ပြီး ပညာရေးကို ဆက်ကြိုးစားပါ မေမြင့်မိုရ် ... ညည်းအဖေက ညည်းဘဝကိုမြင့်မား တိုးတက်စေချင်ခဲ့တာ ... သူ နောက်မိန်းမယူလိုက်တာ မှားသွားပြီ လို့ အမြဲပြောတယ် ... နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူးလေ”

အဖေက မိုရ်ကိုတော့ ဂရုတစိုက်နှင့် စောင့်ရှောက်သည်။ မိထွေး တားလည်း လက်မခံခဲ့။

“အဖေက သမီးလေးကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်တယ် ကြိုးစားပါ သမီးရယ် ... အဖေကတော့ တာဝန်မကြေနိုင်တော့ဘူး သမီးမှာက အရည်အချင်းတွေ အစွမ်းအစတွေရှိပါတယ် ... လိမ္မာ ရေးခြားရှိတဲ့ သမီးလေးပါ”

ရှင်မြတ်မိုး

အဖေ မသေခင် မိရဲ့ကို အထပ်ထပ်တောင်းပန်စကားတွေ ပြောခဲ့သည်။

“အဖေ မှားတယ် ... လုံးဝအသုံးမကျတဲ့ဖခင်ပါ ... တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် ... အဆုံးအထိ အဖေတစ်ယောက် တာဝန်မကြေခဲ့လို့ပါ”

အဖေ ဆုံးသွားလျှင် မြို့မှာရှိတဲ့အဖေမိတ်ဆွေ ဒေါ်နိုင်ထံ သွားဖို့ စာတစ်စောင် ရေးပေးသွားခဲ့သည်။ လိပ်စာလည်း ပါ၏။ အဖေ တမလွန်ကနေ စောင့်ရှောက်ပေးနေမှာပါတဲ့။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကိုလည်း ထိန်းသိမ်းပါတဲ့။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်ရမယ်နော် ... မမှန်မကန်တဲ့နည်းလမ်းတွေနဲ့ စီးပွားမရှာပါနဲ့ ... အဲဒါမျိုးက ရေရှည်တည်တန့်တဲ့ ဘဝမျိုးကို မပိုင်ဆိုင်နိုင်ဘူး”

အဖေစကားတွေကို မိရဲ့ မေ့ပြစ်၍မရ။ ဒေါ်နိုင်ကျေးဇူးနှင့် မမပိုင်အဆောင်မှာ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီး အလုပ်ပါရခဲ့သည်။

“မိရဲ့ဘဝကို တင့်တယ်ခန့်ညားမှုတွေ ပြည့်နှက်နေစေရမယ်၊ မိရဲ့ရဲ့နာမည်ဂုဏ်သတင်းက မှည့်တစ်ပေါက်တောင် အစွန်းအထင်း မရှိစေရဘူး ... မြင့်မားတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို မေမြင့်မိရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားစွာ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်”

မိရဲ့ စိတ်တွေကိုတင်းပြီး လက်သီးလေးကို တင်းတင်းဆုတ်လိုက်ရင် သူမကိုယ်သူမ အားပေးနေမိသည်။ တစ်ခါတရံ အလွန်

တိမ်ယံနတ်သမီး

အမင်း အားငယ်မောပန်းနွမ်းလျလျနှင့် အခက်အခဲတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းပင် မရှိသလိုလို။ ငါ ငယ်ငယ်လေးထဲက မိထွေးနှိုက်စက်ညှင်းပန်းတာတွေ ခံလာခဲ့ရတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကြုံကြုံခံပြီး ရင်ဆိုင်မယ်ဟု အားတင်းထားရသည်။

“ငါ ကြိုးစားမယ် ... ဘွဲ့တစ်ခုလည်း ရစေရမယ်၊ တခြားတတ်သင့်တဲ့ပညာတွေလည်း ငါသင်မယ် ... လူ့အောက်ကျလို့ မသေနိုင်ပါဘူး မေမြင့်မိရဲ့ရယ်”

လုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း သူမအား မလိုတမာနှင့် ဖိနှိမ်ခိုင်းစေနေတာတွေရှိပေမယ့် မိရဲ့အောက်ကျခံလိုက်သည်။ အလုပ်သွင်းပေးတဲ့ မမပိုင်ရဲ့မျက်နှာလည်း ထောက်ထားရ၏။ မိရဲ့က နယ်ကတက်လာတာ မကြာသေး။ ရတဲ့အလုပ်လေးမှာပဲ သည်းခံအောက်ကျ၍ လုပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားထားလေသည်။

ဒါပေမဲ့လေ ဒီက ... ဒီက ဦးကို မမှတ်မိတာပါ”

“ဟာကွာ”

ဦးတဲ့ သူ့ ရယ်ချင်သွားသည်။ အင်းလေ ... သူကလည်း ဦးအရွယ်ပဲ။ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ကောင်မလေးမျက်နှာလေးကို သူ ညထဲက အမှတ်မထင် စွဲလမ်းသွားရသည်။ အလင်းရောင်မှိန်ဖျူဖျူ မှာတောင် ကောင်မလေးမျက်နှာလေးက သူ့မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ မေ့ပျောက်မသွားဘဲ ငြိတွယ်ကပ်ပါလာခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စတွေ အရမ်းများပြားလွန်းတဲ့သူ။ ကော်ဖီဆိုင်တွေ ဘာတွေတစ်ကြိမ်တစ် ခါမျှ မထိုင်ဘူးတဲ့ ... သူက ဒီနေ့မှ ထူးဆန်းစွာ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ချင် တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြပြီး ဝင်ထိုင်ရင်း မနေ့ညက ဆုံခဲ့ရတဲ့ ကောင် မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း စဉ်းစားမိနေခဲ့၏။ တွေ့ရရင် ကောင်းမှာပဲဟု စဉ်းစားနေမိတာ။ မမျှော်လင့်ဘဲ စားပွဲထိုးကောင် မလေးက သူတွေ့ချင်နေတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေသည်။

“မင်းမနေ့က အဆောင်ပိတ်တော့မှာမို့ အလောတကြီး ပြန် လာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“မင်းရဲ့အဆောင်ပိုင်ရှင် အပျိုကြီးပိုင်က အရမ်းစည်းကမ်း ကြီးတယ်။ ဇီဇာလည်း ကြောင်တယ် ... ကိုယ်နဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ပိုင်ဆို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာတာ အပြန်မှာမင်းနဲ့ဝင်တိုက်မိတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မနေ့ညက မိရ်အရမ်းနောက်ကျသွားလို့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၂)

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ... မနေ့ညက ကိုယ်နဲ့တိုက်မိခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ်မှတ်မိပါတယ် ... မင်းပဲ ... ”

မိရ်ကတော့ ညကအလောတကြီးနှင့် အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေချိ လား မသိပါဘူး။ မမှတ်မိပေ ... စာရေးဆရာမချစ် မေးတဲ့မေးခွန်း ကိုပင် ရှုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ သူမ ကော်ဖီဗန်းလေးကိုကိုင်လျက် ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းက ဒီဆိုင်မှာအလုပ်လုပ်တာလား အမိ”

“ရှင်”

“ဟာ ... တကယ်ပါပဲကွာ၊ အူတူတူနဲ့ ... မနေ့ညက အဖြစ် အပျက်တွေကို မင်းမမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“အဖြစ်အပျက်တွေကိုတော့ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ် ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အပြေးအလွှား ပြန်လာခဲ့မိလို့ပါ”

“မင်းနာမည်က မိုရ်လား”

“မေမြင့်မိုရ်ပါရှင်”

ဧည့်သည်တွေနှင့်မိုရ် အကြာကြီး စကားမပြောလိုပေ။ အထူးသဖြင့် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတွေနှင့် ဝေးဝေးနေချင်သည်။ မိုရ် ဘဝကို အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်ရမည်ဖြစ်၏။ သူမက တန်ဖိုးကြီးတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်လိုသည်။

“ကောင်မလေး”

“ရှင် ... ဪ ... ဘာများလိုအပ်ပါသေးလဲရှင် ... မှာပါ မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ... ”

ကောင်မလေး ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့ သူငေးကြောင်စွာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ချောမောလှပလွန်းတဲ့ ကောင်မလေး။ အသားအရည်က ဝင်းမွတ်အိစက်နေ၏။ ကော်ဖီဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး ကောင်မလေးဆိုပေမယ့် မျက်နှာတည်တည်တင်းတင်းလေးပါ။ ထက်တိမ်ယံ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီကောင်မလေးကို စွဲလမ်းနှစ်သက်နေရတာလဲ။ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩရသည်။

“မေမြင့်မိုရ် ... ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ကိုယ်မနှစ်သက် တတ်ဘူး ... မိန်းမတွေကို အထင်မကြီးတာ ... ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ကိုယ်သဘောကျနေတယ် ... တမ်းတမ်းတတ လွမ်းဆွတ်သတိရ နေတယ်”

ကောင်မလေးက တခြားဝိုင်းတွေမှာလိုက်၍ စားပွဲထိုးလုပ်ပေးနေသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာတွေက ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်အတိပဲ။ ဒီကော်ဖီဆိုင်မှာမည်ကြီးဘာ ဒီကောင်မလေးကြောင့်လား။ တခြားကောင်မလေးတွေလည်း ရှိပေမယ့် မေမြင့်မိုရ်လောက် စွဲဆောင်မှုမရှိကြပေ။ သူ စားပွဲမှာ အကြာကြီး ထိုင်မိနေသည်။

“ကိုကို ... ဒီမှာရောက်နေတာကို ညီကအရေးတကြီး အစည်းအဝေးတစ်ခုရှိတယ်ဆိုလို့ ကိုကိုကို ကုမ္ပဏီမှာပဲထင်တာ”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ အစည်းအဝေးတောင် စတော့မှာပဲ ကိုကိုသွားပြီ ... ”

ညီကိုတွေ့တော့ မဆီမဆိုင် သူရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် အိုးမလုံအုံပွင့် ထလိုက်သည်။

“ဆရာ ကျသင့်ငွေ မရှင်းရသေးပါဘူးရှင်”

“ဟုတ်သားပဲ ... ဆောရီးနော်၊ ကိုယ်အလုပ်ကိစ္စ သတိရ သွားလို့”

“ထားခဲ့ပါ ကိုကို ... သွားလေ ညီတို့ရှင်းလိုက်မယ်”

“အေး ... အေး ... ”

ထက်တိမ်ယံ လာခဲ့သည်။ ဒီဆိုင်လေးမှာ ညီအမြတ်တမ်းထိုင်နေကြလား။ ညီက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်ဖြစ်၏။ မေမြင့်မိုရ်

ကိုပဲ လာငန်းနေကြတာများလား။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သဝန်ကြောင်ချင် သလိုလို့။ မဟုတ်သေးပါဘူး ... ညီက လူပျိုလူလွတ်။ မေမြင့်မိုရ် နဲ့က သက်တူရွယ်တူ။

ငမ်းမှာပဲလေ ...

သူက မကြီးမငယ်နှင့် ပြီးတော့လည်း သူက လူလွတ်တစ် ယောက်မဟုတ်ပေ။ အိမ်ထောင်ရှိသည်။

“ဘာတွေလဲကွာ ... မင်းနဲ့တွေ့ဆုံရတာ အရမ်းနောက်ကျ သွားတယ်ကွာ။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးက လုံးဝအဆင်မပြေဘူး ... ကိုယ့်ဘဝကြီးက လုံးဝမသာယာတာ အထီးကျန်နေတယ်”

သူ ကောင်မလေးကို ရင်ဖွင့်လိုနေခဲ့သည်။

“မင်းက ကိုယ့်ညီအရွယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ညီက ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်တယ်လေ ... မင်းလည်း ကိုယ့်ထက်ဆယ်နှစ် လောက်ငယ်မယ်ထင်တယ် ... ဦးတဲ့ ...”

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်။ ကောင် မလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင် ပီတိတွေဖြစ်ရ၏။ မိုရ်ဟု သူမနာမည်လေး ထည့်ပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးအား သူ့စွဲလမ်းနှစ်သက်သွားမိနေသည်။

“မင်းအပြုံးလေးကို ကိုယ်နှစ်သက်တယ် ... နှုတ်ခမ်းနီကြာ ကြာဖူးဖူးလေး နှာတံစင်းင်းလေး မျက်တောင်ကော့ကော့လေး

တွေ မင်းအရမ်းလှတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ... ”

သူ့ကုမ္ပဏီရဲ့ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး အစည်းဝေးအကြောင်း မစဉ်းစားမိဘဲ မိုရ်အကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားမိနေသည်။ မိုရ်တို့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အပျိုကြီးပိုင်နဲ့က ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်၏။ သူ့မိန်းမကိစ္စနှင့် ပိုင်ကိုလာတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“စိမ်းက နင့်ကိုကွာချင်တယ်ဆိုရင်လည်း နင့်ဘက်ကနေ စဉ်းစားပါဦး တိမ်ယံရယ် ... ကျောင်းနေထဲက စိမ်းအကြောင်း နင်မသိတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

သူနှင့်သူ့ဇနီး စိမ်းတို့က ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေပဲ စိမ်းက ပွင့်လင်းလွတ်လပ်စွာ နေထိုင်တတ်သူ ခေတ်ရှေ့ကိုပြေး လွန်းသူ။

“စိမ်းကိုလာပြီး မချုပ်ချယ်နဲ့နော်မောင် ... ပြီးတော့လေ စိမ်း ကလေးမယူချင်သေးဘူး ... စိမ်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲချစ်တာ မောင်လည်း ပျော်သလိုနေလေ ... ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးရှိတယ်၊ စမောထားမလား ရတယ် ...”

“ငါ့ကိုတော့ မင်းက အငယ်အနှောင်းထားခိုင်းပြီး မင်းလည်း တန်းတူ အခွင့်အရေးတောင်းဆိုချင်တာလား စိမ်း ...”

“မဟုတ်ပါဘူးနော် ... နေရာတကာ သဝန်ကြောင်မနေဖို့ ပြောပြတာပါ ... မောင်နဲ့စိမ်းကလေ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ စိတ် ပျက်တယ် ...”

စိမ်းက အပျော်အပါးမက်သည်။ ကလပ်တွေ တက်ချင်၏။ မိဘတွေကလည်း ပိုက်ဆံချမ်းသာကြပြီး စိမ်းကို အလိုလိုက်ထား သဖြင့် ထင်ရာစိုင်းနေတတ်သည်။ ထက်တိမ်ယံက အေးဆေးစွာ နေတတ်၏။ စီးပွားရှာသည်။ စိမ်း အပျော်အပါးတွေ မက်နေတာကို မကြိုက်။ တားလည်း မရပေ။ သူ့ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းက စိမ်းမိဘတွေ တွေနှင့် ထူထောင်ထားတာဆိုတော့လည်း ခက်နေသည်။

“မောင်နော် ... စိမ်းကို ငွေမက်ပြီးလက်ထပ်ယူခဲ့တာ မဟုတ်လား ... အခုမှလာပြီး အပေါ်စီးကနေ မဆက်ဆံပါနဲ့”

“စိမ်း”

“ကျွန်မကို မအော်နဲ့ ...”

စိမ်းအသံက မိုးထစ်ချွန်းသံအလား ပြန်အော်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက အေးစက်လာရ ၏။ စိမ်း ဘာပဲလုပ်လုပ် သူက သူစိတ်မဝင်စားပဲ ဥပေက္ခာပြုထား လိုက်သည်။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေကို သူ့မိသားစုမသိ။ သူဟန် ဆောင်ပြီး နေခဲ့၏။ သူ့ညီ အာကာတိမ်ယံက မေမေနှင့်အတူတူ သီးခြားနေထိုင်ကြသည်။

“သားရယ် ... စိမ်းလေးက အလိုက်သိပါတယ် ... မေမေနဲ့ သားငယ်ကိုလည်း အမြဲတမ်း ပေးကမ်းထောက်ပံ့နေတာ သားစီး ပွားရေးကလည်း စိမ်းမိဘတွေငွေနဲ့လေ ... စိမ်းကိုချစ်နော် ... နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပါ ...”

စိမ်းက လည်လွန်းသည်။ မေမေနှင့်ညှီကိုတော့ လိုလေသေး မရှိ ထောက်ပံ့ပေးထားပြီး သူ့ကိုတော့ ဖိနှိမ်ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ရှင်မှာ ဘာအစွမ်းအစရှိလို့လဲ ကိုထက်တိမ်ယံ ... ကျွန်မ မိဘက ငွေတွေထုတ်ပေးနိုင်လို့လေ ...”

“စိမ်း”

“ရှင် ... စိမ်းကို ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်တာတွေ လာမလုပ်ပါ နဲ့ ... ကျွန်မ သုံးတတ် ဖြုန်းတတ် အပျော်အပါးမက်တတ်တာ သိသိကြီးနဲ့ ရှင်လက်ထပ်ယူခဲ့တာလေ ... ငွေမက်လို့မဟုတ်လား ကိုထက်တိမ်ယံ ...”

“တောက်”

အတွေးကြောင့် ဒေါသထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲစွာတောက်ခေါက် မိသည်။ သူ စီးပွားရေးဘက်မှာပဲ အာရုံစိုက်ထားရ၏။ မိန်းမတွေ အပေါ်မှာလည်း အထင်သေးပြီး ကင်းရှင်းအောင်နေခဲ့ပေမယ့် မထင်မှတ်ပဲ မေမြင့်မိုရ်နှင့် ဆုံတွေ့ရပြီး သူ့နှလုံးသားတွေပြန်လည် တက်ကြွနုပျိုလန်းဆန်းလာရသည်။

“စိမ်း ... မင်းက ငါ့ကိုအငယ်အနှောင်းထားခိုင်းတယ် မဟုတ်လား ... ကောင်းပြီလေ ... မင်းကိုကွာရှင်းပေးမယ်၊ မင်းထက် ငယ်ရွယ်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူပြမယ်”

စိမ်းက သူ့ကိုကွာရှင်းခိုင်းသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေရဲ့

ပိုင်ဆိုင်မှုသုံးပုံနှစ်ပုံကို ပေးရမည်တဲ့။ မြို့နဲ့တိုက်ကိုလည်း သူမကို ပေးထားခဲ့ရမည်တဲ့။

“ရှင်စီးပွားဖြစ်တာ ကျွန်မပိုင်တဲ့ငွေတွေနဲ့လေ ... မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မကို သုံးပုံနှစ်ပုံပေးရမယ် ... ဒါပဲ ...”

မေမေနှင့်ညီဂျေမှာတော့ သူကပဲ သူမအား ဥပေက္ခာပြုထားပြီး စီးပွားရှာတာတစ်ခုသာ အာရုံစိုက်ထား၍ သူမအား သဝန်လိုက်ကြောင်နေသည်တဲ့။ ဟန်ဆောင်ပြီး သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်နေတဲ့မိန်းမ။

“ရှင်ဘက်က အလွန်နဲ့ပဲ ကျွန်မကိုကွာရှင်းရမယ် ... ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဘဝကို ကျွန်မ လုံးဝမခံယူနိုင်ဘူးနော်”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူကစီးပွားရေးပဲသိပြီး မိန်းမကိုဥပေက္ခာပြုထားတတ်တဲ့ ယောက်ျားဖြစ်စေရန် သူမအတင်းတွေပြောကာ မဟုတ်တဲ့သတင်းတွေ လွှင့်ထားသည်။ သူကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်နေ၍ နာမည်ပျက်မထွက်စေရန် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေထိုင်နေရသည်။

“ကောင်းပြီလေ မင်းကိုငါ ကွာရှင်းပေးမယ် စိမ်း ... မင်းတောင်းဆိုတဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း ပေးလိုက်မယ်”

မေမြင့်မိုရ်နှင့် တွေ့ဆုံပြီးထဲက ထက်တိမ်ယံရဲ့စိတ်တွေ

အင်အားအပြည့်နှင့် ရှေ့ဆက်ရမည့် ဘဝခရီးမှာ ပျော်ရွှင်နေရသည်။

“ထက်တိမ်ယံအတွက် ငွေမလိုတော့ဘူး ... အချစ်ပဲလို့တယ် ... မေမြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးလက်ကိုဆွဲပြီး အချစ်နန်းတော်ကြီး တည်ဆောက်ပြမယ်”

သူ့ကားလေး ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ ရပ်သွားတော့ ဝန်ထမ်းတွေက အစည်းအဝေးမှာလူဆုံနေပြီဖြစ်ကြောင်း အပြေးအလွှား လာပြောကြသည်။

“ဆောရီး ... ကိုယ်တခြားအလုပ်ကိစ္စ ရှုပ်သွားလို့ပါ”

သူ့အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းလည်း သိထားကြ၍ ဘာမှ မပြောကြ။ အစည်းအဝေးခန်းမထဲ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ရှင် ... ဟုတ်”

သူထိုင်သွားတဲ့ စားပွဲတွင် တခြားသူတွေဝင်ထိုင်နေကာ ခပ်ကြောင်ကြောင်အတွေးလွန်ပြီး ရပ်နေတဲ့သူမကို လှမ်းခေါ်နေသည်။

“ဘာများ သုံးဆောင်ပါ့မလဲရှင်”

သူမနှင့်ရွယ်တူ လူငယ်အုပ်စုဖြစ်၍ မျက်နှာထားကို ဝှင်းပြစ်လိုက်သည်။ ဒီဆိုင်မှာက ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့သူတွေပဲ လာရောက်စားသောက်တတ်ကြ၏။ အထင်သေး မခံနိုင်ပေ။

“ကော်ဖီလေးခွက် တစ်ခွက်က Ice”

“ဟုတ်”

“စားစရာတွေလည်း ချပေး အာကာ ... မင်းဘာစားချင်လဲ”
ဇော်လွန်းက တမင်တကာ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး အာကာကို မျက်စိပြစ်ပြရင်း မေးသည်။

“ဒိုးနပ်ပဲ ချ”

“အသံပုံလေးတွေပဲ ရေးပေးပါ ... ဒီကောင်က အချစ်ကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတာ”

ကောင်မလေးက မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဒီကောင်မလေးက အလုပ်ဝင်တာတစ်လပဲရှိသေးတယ်

အခန်း (၃)

ဟွန်း ... ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။ မိုရ်မကြိုက်ပါဘူးနော်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ အကြာကြီးထိုင်ငမ်းနေတယ်။ သူ့ကိုတော့-သေသေချာချာကြည့်ထားတယ်။ ချစ်မေးရင် ဖြေနိုင်အောင်လေ။ လူကတော့ ဖြူနုချောချောမွတ်မွတ် ခန့်ခန့်ကြီးပါပဲ။ စတိုင်လ်ကျလွန်းတဲ့ သူ့အဝတ်အစားဝတ်ပုံတွေက ကြည့်၍ကောင်းသည်။ ချစ်ရေ မင်းသားတင်လို့ရတယ်ဟ။ ဒါပေမဲ့ ... မိုရ်ထက်တော့ ဆယ်နှစ်လောက်ပိုကြီးမယ်ထင်တယ်။ တမင် ဦးလို့ခေါ်ပြစ်လိုက်တာပါ။ မိုရ် စိတ်ဝင်စားလို့မဖြစ်ဘူး။ မတန်မရာ ... သူ့ဘက်က ဇာတ်လမ်းစချင်လို့ပဲထား ... သူ့ငွေးကြီးတစ်ယောက် မိုရ်က အလကားနေရင်း ပိုင်းလုံးမ ဖြစ်ရဦးမယ်။ ဝေးသေးတယ် ... မိုရ်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မှဲ့ပေါက်လေး အစက်တစ်စက်လောက်တောင် အစွန်းအထင်းမခံနိုင်ပါဘူး။ သူ ထသွားပြီဖြစ်သည်။

“ဟေ့”

အာကာ ... မာနတော့ကြီးတယ်၊ မျက်နှာထားသာကြည့်”

“အလကားပဲပေးနေတာပါ ဇော်လွန်းရာ ... အထင်မကြီးနဲ့ ဒီလိုကောင်မချောချောတွေ နောက်ကွယ်မှာ စပွန်ဆာ အဖိုးကြီး ငထောတွေ ရှိကြတယ် ... ”

သူငယ်ချင်းတွေ အပြန်အလှန်ပြောနေကြတဲ့စကားတွေ ကြောင့် အာကာစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာပြီး မဆီမဆိုင် ကိုကို ကိုပြေးပြီး မြင်ယောင်လာသည်။ ကိုကိုအလုပ်ကိစ္စတွေကို ပြစ်ထား ခဲ့ပြီး ဒီဆိုင်ကို ဘာဖြစ်လို့များ လာထိုင်နေရတာလဲ။ မမစိမ်း အခု တလောပြောနေတတ်တာက ကိုကိုအမူအယာတွေ စိမ်းလာတယ် တဲ့။ သူမအား ဥပေက္ခာပြုနေတယ်တဲ့။

“ကိုကိုနဲ့ ဒီကောင်မလေးများ ... ”

သူ့အတွေးတွေကို ဆက်ပြီးမတွေးရဲတော့ပေ။

“အာကာတိမ်ယံ”

“ဟင်”

“ဘာလဲကွ ... ကောင်မလေးအကြောင်း တွေးနေတာလား ကွ ... ဟိုမှာလာနေပြီ”

ကောင်မလေးက ကော်ဖီဖုန်းလေးကိုကိုင်ပြီး လျှောက်လာ သည်။ ဣန္ဒြေကြီးစွာ တည်ငြိမ်နေပေမယ့် အာကာရင်တွေ မွန်းကြပ် ပူလောင်နေရ၏။ ကိုကိုအမူအယာက ပျက်နေသည် ကယောင်

ကတမ်းဖြစ်သွားပုံရသည်။

“အာကာရေ မင်းအတွက် အထူးစပါယ်ရှယ် အသံပုံလေး တွေ ... ဟုတ်လား ညီမလေး ... ”

သူမ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မင်းက ဘယ်လိုမိန်းကလေး မျိုးလဲ ချောမောလှပ ဖူးစင်တဲ့မိန်းကလေး။ ကိုကိုသဘောကျနိုင် ၏။ အာကာကတော့ အထင်မကြီးပါဘူး။ မိန်းမတွေကို သူလုံးဝ အထင်မကြီးပေ။ သူ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ ပညာ ရေးဘက်မှာ အထူးချွန်ဆုံး ဖြစ်လို၏။ မိန်းကလေးကိစ္စ အကင်းရှင်း ဆုံးပဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်းတွေက စနောက်နေကြခြင်း ဖြစ် သည်။

“ကောင်မလေးနာမည်က မေမြင့်မိုရ်တဲ့ နယ်ကလာတာ အဆောင်မှာနေတယ်”

“မင်းက တော်တော်လေး စုံစမ်းထောက်လှမ်းထားတာပါ လား ဇော်လွန်းရာ ... ”

“အသေးစိတ်တော့ မဟုတ်သေးဘူးကွ ... အပျိုလား အအို လား မခွဲခြားရသေးဘူးလေ ... ”

“ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် အအိုဖြစ်မလားကွ ... အနည်းဆုံး အပျို ဝ)ဖြစ်နိုင်တယ် ... တစ်ခုလောက်ပဲ လပ်ဦးမယ်”

“ဘာလဲ တစ်ခုလပ်က”

“စပွန်ဆာ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်လောက်ပဲ ရှိနေနိုင်တယ်

လို့ပြောတာ”

“တော်တော်လေးချစ်စရာကောင်းတယ် နိုင်ရ ... နှမော့စရာကြီးကွာ ... အာကာ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းကို ဦးစားပေးတာနော်”

“တော်စမ်းပါကွာ ... မိန်းမတွေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ အထင်လည်း မကြီးဘူး ... သူ့ပုံစံက မရှိသေးကြီးပုံစံကွ”

“မျက်နှာထားကတော့ တင်းနေတာပဲ ... စနောက်လို့လဲ မရဘူး”

“တော်ပါတော့ ဇော်လွန်းရာ ... သူ့ကိုယ်သူ တန်ဖိုးမြင့်တင်နေတာပါ ... နောက်ကွယ်မှာ စပွန်ဆာ ရှိတယ် သေချာတယ်”

နိုင်တို့ပြောနေတဲ့စကားတွေက သူ့ရင်ကို အပ်တစ်ချောင်းကဲ့သို့လာရောက်စူးဝင်နေသည်။ နာကျင်စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီးပဲ။ ကိုကိုတိမ်ယံကို စိတ်ပူတာပါ။ အခုတလော မမစိမ်းနဲ့လည်း အဆင်ပြေပုံမရပေ။ အာကာတိမ်ယံ ပထမဆုံးအကြိမ် ဒီကော်ဖီဆိုင်မှာ လာထိုင်တာပါ။

“ကိုကိုက စီးပွားရေးပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်ညီ ... တခြားကိစ္စတွေအတွက် လုံးဝအချိန်မပေးနိုင်ဘူးကွ ... ဥပမာ ကော်ဖီဆိုင်သွားထိုင်တာတို့ပေါ့ ... ”

ကိုကိုပြောတတ်တဲ့စကားတွေကို အာကာပြန်ကြားယောင်လာမိတော့ သံသယစိတ်တွေက ပို၍ပို၍ ဝင်သွားသည်။

“ကိုကိုအမူအယာတွေပျက်နေတယ် ... ဒီဆိုင်မှာလာထိုင်

ပြီး အချိန်တွေဖြုန်းနေတာပဲ ... ကောင်မလေးက ငယ်ရွယ်နေချိန်ကစ၍ ခွတ်စင်နေတော့ ကိုကို သဘောကျမှာပဲ ... ”

ကိုကိုက သူ့ရဲ့စံပြပါ။ အမြဲတမ်း အထင်ကြီးလေးစားရသည်။ မမစိမ်းကလည်း သူတို့သားအမိအပေါ် စေတနာအပြည့်နှင့်လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေးတတ်၏။ သဘောကောင်းသည်။

“ကိုကိုဘဝကို ဖျက်စီးဖို့ ကြံစည်လာရင်တော့ မင်းကိုငါလုံးဝအလွတ်မပေးနိုင်ဘူးနော် မေမြင့်မိုရ် ... ရုပ်ကလေး ဗန်းပြပြီး ငိုလုံးမလုပ်မယ် မကြန့် ... ”

အာကာ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲချင်လာသည်။ မေမြင့်မိုရ်ကဘာ သူမအလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်လုပ်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ ဇော်လွန်းတို့အုပ်စုက ရွှေဖိုးထိုးနေတာပင်ကြည့်။ မင်းမှာက ကိုကိုလို စပွန်ဆာ အကြီးကြီးရှိနေတာကိုး။

“ပြန်မယ်ကွာ”

“နေပါဦး အာကာရ ... ဒီမှာ ငမ်းလို့တောင်အားမရသေးဘူး ခိုရဲလေးကို ထပ်ခေါ်မလို့ ... ”

“အိမ်မှာ မေမေ့ကို သွေးပေါင်ချိန်ပေးဖို့ရှိသေးတယ်ကွ၊ အခုဘလော မေမေ နေမကောင်းဘူး ... သွေးတိုးတိုးနေလို့ပါ”

အာကာ ထလိုက်သည်။ မေမြင့်မိုရ်ကိုတွေ့မြင်နေတာ အာကာရင်တွေ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေသည်။

“ငါ့ကိုကိုတော့ ဒုက္ခမပေးနဲ့နော် မေမြင့်မိုရ် ... အဲဒီလို ဆိုရင်တော့ မင်းကို သတ်ပြစ်ရမယ်”

မမစိမ်း ငွေတွေနှင့်ကိုကိုစီးပွားရေးတွေ လုပ်ရတာပါ။ အာကာတို့က ဖေဖေဆုံးတော့ စီးပွားရေးကျပြီး အခက်အခဲအကြပ် အတည်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် ကိုကို့သူငယ်ချင်း မမစိမ်းက ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးခဲ့ရသည်။

“မဖြစ်ဘူး ... မမစိမ်း အထင်လွဲလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျေးဇူးရှင်ပါ”

ဒီကိစ္စအသေအချာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရမည်ဖြစ်သည်။ ကိုကို သစ္စာမဲ့တာပဲ။ ဖောက်ပြန်နေတယ် ... ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းတာမျိုး မလုပ်တတ်တဲ့ ကိုကိုက ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေး ရှိနေတာတောင် မေ့လျော့နေပုံရသည်။

“မင်းအစ်ကို ဘယ်ရောက်နေလဲ အာကာ ... အစည်းအဝေး ရှိတယ်တဲ့၊ လုံးဝပျောက်နေတယ် ... ရှာပေးစမ်းပါဦး”

မမစိမ်းက သူ့ဆီဖုန်းဆက်သည်။ သူလည်းလိုက်ရှာတာပဲ ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ ကိုကို ဖုန်းပိတ်ထားသည်။ ဘာတွေလဲ ... ဇာတ်လမ်းက စနေပြီ။ သူ စိတ်ပူမိ၏။ ကိုကို့အိမ်ထောင်ရေး ပျက် စီးသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။ အာကာ အသက် ရှူလို့ပင် မွန်းကြပ်လာကာ အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

“အာကာ ပြန်လာပြီလား ... မမစိမ်းတောင် အခုပဲရောက် တာပါ။ မေမေ နေမကောင်းဘူးဆို ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမစိမ်း၊ အခုတောင် သွေးပေါင်ချိန်ပေးဖို့ ပြန်လာတာပါ”

စိမ်းကတော့ ယောက္ခမကြီးနဲ့ မတ်လေးကို အချိုသတ်ပြီး ပါင်းထားသည်။ မောင့်ကြောင့်ပါ။ စိမ်း အပြစ်မရှိဘဲ ထက်တိမ်ယံ နှင့်ကွာရှင်းပြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ထက်တိမ်ယံက ငွေရှာကောင်း ပေမယ့် စိမ်းအကျင့်စရိုက်တွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ အပျော် လည်း မရှိဘူး။ ပိုက်ဆံတွေကို သိမ်းကြိုးရှာပြီး အခုတလော စိမ်း ကိုလည်း ချုပ်ချယ်နေ၏။ ပြီးတော့ စိမ်းမှာက ...

“မမစိမ်း”

“ဟင်”

“အထဲဝင်လေ ... ”

“မောင်လေးကို စောင့်နေတာပါ ... မမစိမ်းလည်းလေ စိတ် တွေက မမှန်ချင်ဘူး ... မွန်းကြပ်နေတယ်ကွယ် ... ”

“ကိုကိုကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းအစ်ကို ခြေလှမ်းမမှန်ချင်ဘူး၊ မမစိမ်းအနားလည်း မကပ်ဘူး ... အငယ်အနှောင်းများ ရှိနေပြီလား မသိဘူး”

“ဗျာ”

“မမထင်တာပါ ... လက်ပူးလက်ကြပ်တော့ မမိသေးပါဘူး”
သေချာပါပြီ ... ကိုကို ဖောက်ပြန်နေတာပဲ မေမြင့်မိုရ်နဲ့ပဲ။

“တောက်”

“ဟင် အာကာ ... မောင်လေး ဒေါသမကြီးပါနဲ့ကွယ်၊ မမစိမ်းတို့ကိစ္စ မောင်လေး စိတ်မဝင်စားနဲ့ ... လာ ဝင်ကြရအောင်”

မေမြင့်မိုးရဲ့ မင်းဘယ်လောက်များ ငိုအစ်ကိုကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းထားလဲ မမစိမ်းကိုလည်း သနားသည်။ သူတို့မိသားစုဘဝကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ထားသူ။ ကိုကိုမှာ အရည်အချင်းတွေ အစွမ်းအစတွေရှိနေပေမယ့် အရင်းအနှီးငွေကြေးမရှိရင် စီးပွားရေး မလုပ်နိုင်။ ကိုကို လွန်တယ်ဗျာ။ သူ တားဆီးပြစ်ရမယ်။ မေမြင့်မိုးရဲ့ ကြောင့်ဟုပဲ ထင်မှတ်ထားသည်။

“မေမေ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ စိမ်းလာကြည့်တာပါ ... ငွေကြေးရော ရှိသေးရဲ့လား ... မေမေ ဆရာဝန်ရော ပြရဲ့လား”

မောင့်မေမေနဲ့ ညီလေးက လောဘမတက်ကြ။ အေးဆေးသည်။ မောင့်ကို အပြစ်ရှာဖို့လာတာလည်း မောင်က မရှုပ်မပွေ။ မိန်းမတွေကိုတောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့။ မရှိတဲ့မောင့်အပြစ်တွေကို ရှာကြံ ဖော်ထုတ်နေရသည်။

“မေမေ နေကောင်းပါတယ် သမီးရယ် ... သွေးလေးပဲ နည်းနည်းတိုးချင်နေတာပါ ... ဆေးခန်းလည်း ပြပါတယ်”

“မေမေတို့အတွက် စိမ်းငွေလာပေးတာပါ။ အားမနာပါနဲ့နော် သုံးပါ ... မောင်လေးလည်း ဆေးကျောင်းတက်နေရတာလေ ... လိုအပ်တာသုံးနော် ... မေမေ့သား ရှာဖွေထားတာပါ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရယ် ... မေမေတို့အတွက် မပူပါနဲ့၊ အဆင်ပြေပါတယ် ... သားကြီးက သမီးလေးအပေါ် စိမ်းနေတာလား၊ မိသားစုအပေါ်လည်း အေးစက်စက်နဲ့ စီးပွားရေးပဲ အားစိုက်နေတတ်တာ ... မေမေ့ဆီတောင် မလာတာကြာပြီ”

“တစ်ခါတလေ စိမ်းတောင် မောင့်ကိုကွာပြစ်ချင်တယ် ... စိတ်ညစ်လို့ ... ”

“အမလေး ... သမီးလေးရယ် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ... သားဘယ်လောက်ပဲ စီးပွားအရှာကောင်းပါစေ အရင်းအနှီးက စိမ်းငွေတွေလေ၊ သားကြီးလာရင် မေမေဆုံးမရယ် ... ကျေးဇူးရှင်မလေးအပေါ် မစိမ်းကားရဘူးလေ”

“စိမ်းတို့အတွက် မေမေဘာအပူသောကမ္မ ထည့်မထားပါနဲ့ စိမ်းပြန်မယ်”

“အေးကွယ် ... သာဓု သာဓု သာဓု ... သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာပြီး အိမ်ထောင်ရေးလည်း အဆင်ပြေပါစေကွာ”

မောင့်မေမေကို ထိုင်ကန်တော့ပြီး ထပြန်လာခဲ့သည်။

“မမစိမ်း”

“ဟင် ... မောင်လေး ... ”

“ကိုကိုမှာ နောက်ထပ်အငယ်လေးတစ်ယောက်ရှိနေတဲ့ အရိပ်အခြေရှိလား”

“ထင်တာပါ ... မင်းအစ်ကိုက ပျောက်ပျက်သားတတ်လို့

ရှင်မြတ်နိုး

လေ မမစိမ်းကိုလည်း အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး ရန်လုပ်လာတယ်၊ စိတ်ညစ်တယ် ... ”

မောင်က မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ စိမ်းအသိ ဆုံးပင်။ ကျောင်းသားဘဝထဲက ပညာရေးပဲကြိုးစားတာ။ ရည်းစား ဖြစ်ဖို့တောင် စိမ်းဘက်က စရသည်။

“မမစိမ်းတို့ကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားနဲ့နော် မောင်လေး ... ပညာပဲ ကြိုးစား၊ လိုအပ်တာပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယောက်ျားတွေ ရှုပ်ပွေ အငယ်အနှောင်းထားတာ မမက စတာမဟုတ်ဘူးလေ အာကာ ... ကမ္ဘာဦးအစထဲက ဖြစ်ပျက်နေ တာလေ၊ မမကတော့ ကံဆိုးမတွေထဲက တစ်ယောက်ပေါ့နော်”

စိမ်း ရယ်မောကာဖြင့် ကားလေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက် လာခဲ့သည်။ ထက်တိမ်ယံ ... ရှင်ကလေး စိမ်းအတွက် ဘာမှစွဲ ဆောင်မှုမရှိတဲ့ယောက်ျားပဲ။ စိမ်းအား ရင်ခုန်လှိုက်မောစွာ အချစ် တွေ နိုးထစေတဲ့သူက သပ်သပ်ရှိနေ၏။ ထက်တိမ်ယံကို အပေါ်စီး ကပဲ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ စိမ်းကြိုးစားကြံစည်နေသည်။

အခန်း (၄)

သူတစ်ယောက်ထဲ အိပ်ခန်းထဲမှာရှိနေရင်းက မေမြင့်မိုရ်ကို သတိရနေသည်။ ဒီအချိန်ပဲ ကောင်မလေးနှင့်သူတိုက်မိတာပါ။ မေမြင့်မိုရ် ပြန်ပြီလား။ ကားတွေအရမ်းကြပ်လွန်း၏။ သူမဆိုင်ကလဲ အကြိုအပို့တော့ လုပ်ပေးသင့်သည်။

“ကိုယ် မင်းကိုသတိရနေတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်တွေ အရမ်းပင်ပန်းလို့ပါ။ အဆင်မပြေတဲ့အိမ်ထောင်ရေး ကြီးကို ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမုန်းမသိဘူး”

စိမ်း ပြန်မလာသေးပေ။ နေ့စဉ်ပဲ သူမမှာ လင်ယောက်ျား ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာတောင် သတိရသေးရဲ့လား။ စိမ်းသတင်း တွေကို သူကြားနေရသည်။ သက်မောင်မောင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေသည်တဲ့။

“ကောင်လေးကတော့ ငယ်တယ် တိမ်ယံ ... သတင်းတွေ အရမ်းထွက်နေတယ် ... မင်းမပြောတော့ဘူးလား၊ စီးပွားပဲရှာနေ

တော့မှာလား”

စိမ်းက သူ့ကိုကွာရှင်းချင်နေလေသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံကို တောင်းဆိုနေခဲ့၏။ ပြီးတော့လည်း မိသားစုအပေါ် တာဝန်ယူနိုင်ရန် စီးပွားရှာတတ်တဲ့သူကို အပြစ်တွေပုံချကာ နာမည်ပျက်နှင့်ကွာရှင်းရန် ကြံစည်နေသည်။ သူ့ဘက်ကနေ စည်းစိမ်တွေ ပေးလိုက်ရတာအပန်းမကြီးပေမယ့် ဒီလိုနာမည်ပျက်တွေနဲ့ တော့ အကွာရှင်းမခံနိုင်ပေ။ မေမေကိုယ်တိုင်က စိမ်းဘက်က ဖြစ်နေသည်။

“သားကြီး မင်းအိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝအပြုကြံ့ခံလို့မဖြစ်ဘူးနော် ... စိမ်းက ကျေးဇူးရှိတယ်၊ မင်းအိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း ပြန်ဂရုစိုက်ပါဦးကွယ် ... စိမ်းကို ဥပေက္ခာပြုနေသလိုပဲ”

စိမ်း ... သူမအပြစ်တွေကို ဖုံးကွယ်ဖို့ သူမိသားစုအပေါ် တော့ သင့်မြတ်စေရန် ပေါင်းနေတတ်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်က အပျော်တွေမက်ပြီး ကလပ်တွေစာက်ကာ ညဉ့်နက်မှပြန်လာ၊ နေမြင့်တဲ့အထိအိပ်၊ သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးသာယာအောင်လုပ်ရမလဲ။ စိမ်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်လွန်လာ၏။ နောက်ဆုံး သတင်းတွေက မကောင်းတော့။ သူ တားဆီးပိတ်ပင်မိသည်။

“မင်း အဲဒီလိုသွားလာနေတာ မောင်လည်းမကောင်းဘူး စိမ်း ဆင်ခြင်ပါ ... မောင့်ကုမ္ပဏီမှာပဲ ဒုဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဝင်လုပ်ပါ”

“စိမ်း ဝါသနာမပါဘူးမောင် ... လုံးဝပဲ ... ယောက်ျားက

ဒုဂ္ဂတုံအလုပ်လုပ်၊ စိမ်းက မိဘလက်ထက်ထဲက ဒီလိုပဲနေလာတာ မောင်သိပါတယ်”

“မောင်သိပါတယ်ကွာ ... ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကရှိသေးဘယ်လေ”

“မသိဘူးကွာ ... စိမ်းနေချင်သလိုနေမယ်၊ မောင် မကျေနပ်လင့်ကွာလေ ... အရင်းအနှီး မတည်ငွေတွေက စိမ်းပိုက်ဆံတွေနော်”

စိမ်းရဲ့စကားတွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကွာရှင်းမည့်ဘက်က ချားနေသည်။

“ရှင်က အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးပဲလေ ... လောကကြီးကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဖြတ်သန်းစမ်းပါ ... လူဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင်”

စိမ်း ကြောက်စရာကောင်းသည်။ သူ့ကိုတောင် အငယ်အနှောင်းထားခိုင်းနေသေး၏။ သူသိတာပေါ့ ... သူ့နာမည်ကိုဖျက်ဖို့ပါ။ သူက မလုပ်တော့ စီးပွားပဲရှာပြီး ဇနီးမယားအပေါ် ဥပေက္ခာပြုထားသလိုလို သူ့ကြိတ်ခြေပုန်းခုတ်နေသယောင် သတင်းလွှင့်ခဲ့သည်။

“မိန်းမတဲ့ ခုထိအပြင်မှာ ... တခန်းထဲမှာ ခုတင်ကနှစ်လုံး ငါအရှမ်းရှက်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသိမပေးတာကွ”

ထက်တိမ်ယံတစ်ယောက်ထဲ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။

သူငယ်ချင်းအကြောင်းသိ ပိုင်ကိုယ်တိုင်ပင် အိမ်ထောင်ရေးပြုကွဲ
အောင်မလုပ်ဖို့ သတိပေးနေ၏။ မိန်းမကို ဥပေက္ခာပြုထားတဲ့
ယောက်ျားဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“မေမြင့်မိုရ် ... မင်းရဲ့ဖြူစင်သန့်စင်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးကို
ကိုယ်နှစ်သက်တယ်။ မင်းနဲ့တွေ့ဆုံရတာ ကိုယ်အရမ်းနှစ်သက်ပျော်
ရွှင်နေတယ် ... ကိုယ်တစ်ခါလောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
တွဲခုတ်ပြစ်ချင်နေတယ်”

သူသတိတရရှိနေတာက မေမြင့်မိုရ်ကိုပင်။ နှုတ်ခမ်းသား
လေးက စိုရနီစွေးစွေးလေး။ အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်တောင့်တောင့်
ဖြောင့်ဖြောင့်လေးနှင့် သူဘယ်လိုမှ အတွေးတွေထဲကနေ ဖျောက်
ဖျက်ပြစ်လို့ မရနိုင်။

“စိမ်းကိုကွာရှင်းမယ် ... ငါ့ဘဝကို ငါပြန်ထူထောင်မယ်။
အချစ်မပါဘဲ ငွေကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပဲ ... ”

စိမ်းကို သူ့အချစ်ဆိုတာ ထည့်မတွက်ဘဲ ငွေတစ်ခုထဲကြည့်
၍ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မိဘတွေ အလွန်အမင်း အလိုလိုက်ထားသူ
ဖြစ်၍ သူ့ကိုလည်း နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။ သူ့အိမ်ထောင်
ရေးက အဆင်မပြေခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

“မေမြင့်မိုရ် အခုလောက်ဆိုရင် ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာပဲရှိနေ
သေးလား ... အခက်အခဲတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေလား”

အဆောင်က ညကိုးနာရီဆိုပိတ်ပြီ။ သူစိတ်ပူပြီး ကားနှင့်
ထွက်လာခဲ့သည်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ မေမြင့်မိုရ်က ကားဂိတ်မှာ
မတ်တပ်လေးရပ်နေ၏။ လူတွေကအများကြီးပဲ။ သူ့ကားကို ဘတ်စ်
ကားဂိတ်နဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်လိုက်ပြီး မေမြင့်မိုရ်နား ရောက်လာ
သည်။

“မေမြင့်မိုရ်”

“ရှင် ... ဟင် ဦးပဲ ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းကိုတွေ့တာနဲ့ ကားရပ်လိုက်တာ၊
လာလေ ... ကိုယ်လည်း ပိုင်ဆီသွားမလို့”

“ဟာ ... အားနာစရာကြီး၊ ရပါတယ် ဦးရယ် ... ကားပဲ
စောင့်လိုက်ပါ့မယ်”

မိုရ် မလိုက်ချင်ပေ။ ကားကလည်းမလာ။ အဆောင်ပိတ်
သွားမှာလည်း စိတ်ပူရသေးသည်။

“ကားပေါ်တက်ပါ မေမြင့်မိုရ် ... ဘာအားနာစရာရှိလဲ၊
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအဆောင်က မိန်းကလေးကို ကူညီတာပဲ၊ လာပါ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

မထူးတော့ပါဘူး။ သူကလည်း အတင်းခေါ်နေ၍ အားနာပြီး
လိုက်လာခဲ့ရသည်။

“မေမြင့်မိုရ်”

“ရှင်”

“မင်း ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်မလား”

“ဟင့်အင်း မလုပ်တော့ပါဘူး ... ဒီကော်ဖီဆိုင်မှာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

မိုရ် ဖြစ်နိုင်လျှင် အလုပ်ပြောင်းချင်နေသည်။ ယောက်ျားတွေက သူမကိုကြည့်တာက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ စနောက် ထိကပါး ရိက္ခာပါး လုပ်ကြ၏။ မိုရ် စိတ်ညစ်တယ်။ အလုပ်သစ်ကြိတ်ရှာနေတာပါ။ မမပိုင်ကိုလည်း ပြောပြထားသည်။

“ကိုယ့်နာမည်က ထက်တိမ်ယံပါ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သွားလာရတာ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးထင်တယ် ... အရမ်းနောက်ကျတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအလုပ်ရှိမှဖြစ်မှာလေ။ မမပိုင် သွင်းပေးထားလို့ ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး လုပ်နေပါတယ်”

“တကယ်လို့ ပိုင်က မင်းကို ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာဝင်လုပ်ဖို့ လက်ခံတယ်ဆိုရင်ရော ...”

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦးနော်”

မိုရ် အလုပ်ပြောင်းချင်ပေမယ့် ဦးထက်တိမ်ယံဆီမှာတော့ ဝင်မလုပ်လိုပေ။ သူမကို သူဌေးကိုယ်တိုင် အလုပ်ခန့်ပေးတာကို တိုက်ရိုက်ခန့်ပေးတာမျိုး မဝင်ချင်ပါဘူး။ မမပိုင်ပဲ ... သူဌေးကို သွားပြီးပတ်သက်တာ သံသယဝင်မှာလည်း ကြောက်သည်။

“မင်းဘာမှမပူနဲ့ မေမြင့်မိုရ် ... ကိုယ်စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ ကိုယ့်

ကုမ္ပဏီမှာဝန်ထမ်းတွေ လိုနေတယ်လို့ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုရ် ပြန်ရတာကတော့ လောလောဆယ်ပဲ ကားအခက်အခဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ယောက်ျားတွေရဲ့အမြင်မှာ မိုရ်ကို အထင်သေးနေ၍ ကော်ဖီဆိုင်မှာလုပ်နေရတာ စိတ်မသံနဲ့ အလုပ် ပြောင်းချင်နေသည်။

“မင်းကိုလမ်းထိပ်မှာရပ်ပေးရမလား မိုရ်”

“ရှင်”

မိုရ်ဟုခေါ်လိုက်၍ သူမ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။ မဖြစ်ဘူး ... သူ့အသံတွေက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာ၏။ မိုရ် လမ်းထိပ်မှာပဲ ဆင်းလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦး ...”

“ကိုယ့်ကိုအားမနာပါနဲ့ မိုရ် ... ကော်ဖီဆိုင်မှာလည်း မင်းကို မလုပ်စေချင်ဘူး ... မင်းက ထူးခြားတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်လို့ ဧည့်သည်တွေရဲ့အမြင်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နိုင်လို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုရ်ဟု တရင်းတနီးခေါ်ခေါ်သုံးစွဲလိုက်ရ၍ သူရင်တွေနွေးထွေးတုန်လှုပ်ခါနေသည်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ မေမြင့်မိုရ်နှင့်ဆုံတွေ့ရတိုင်း ပျော်ရွှင်ရ၏။ မေမြင့်မိုရ်ကို သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ဖို့ကြိုး

စားရမည်။ ပိုင်ဆိုင်ရောက်တော့ ရှင်အချိန်မဟုတ်အခါမဟုတ် ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲဟု အပျိုကြီးက ဟောကံနေသေးသည်။

“ပိုင်သူငယ်ချင်းကြောင့်လာတာလေ ... ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲပိုင် ... ခုထိလည်း ပြန်ရောက်မလာဘူး”

“ခက်တာပဲ တိမ်ယံရယ် ... နင့်မိသားစုက ထိန်းလို့မရနိုင်တော့ဘူးထင်တယ် ... စိမ်း ဘာပဲပြောပြော နင့်အကြောင်း ပိုင်အသိဆုံးပါ”

“ပိုင်ရယ် ... ကိုယ့်ကိုပြစ်မထားပါနဲ့၊ ကိုယ်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး ... ဝန်ထမ်းတွေလည်း အသစ်လိုတယ် ... ပိုင်အဆောင်က မိန်းကလေးတွေ အလုပ်ခက်ခဲနေရင်ပြောပါ ပိုင်ရွေးပေးပါဦး”

ထိုအချိန်တွင် မေမြင့်မိုရ်က အဆောင်ထဲပြန်ဝင်လာသည်။

“ညည်းလေးက အမြဲစာမ်းနောက်ကျနေတာပါပဲလား ... အလုပ်က ညဂျူတီဖြစ်နေတာကိုး ... မိုရ် ခဏ ... ”

သိပြီ။ အလုပ်ကိစ္စပဲ ... ဦးထက်တိမ်ယံ ရှိနေသည်။

“ဒါကတော့ မမပိုင်သူငယ်ချင်းပဲ ထက်တိမ်ယံတဲ့ ... ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပဲ ဘယ်လိုလဲ ... အလုပ်ပြောင်းမလား။ စားပွဲထိုး ထက်စာရင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အလုပ်လေးတစ်ခု လိုအပ်တယ်လေ”

“ဟိုလေ ... မိုရ်ကတော့ မမပိုင်စီမံရာမှာခံပျံ့မယ်၊ ကောင်းတယ်ထင်သလိုသာ စီစဉ်ပါ”

“တိမ်ယံ”

“ဟင်”

“ဒါက မေမြင့်မိုရ်တဲ့ ... ရိုးသားဖြူစင်တယ်၊ နယ်ကလာတာ ပညာဆက်သင်ချင်တယ် ... ရှင် လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုယ်လည်း ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ပညာရေးကို ဦးစားပေးချင်တယ်၊ ကြိုးစားတဲ့သူတွေအားလုံး အကူအညီပေးချင်တယ်”

“မိုရ် ပြောလိုက်တော့လေ ... မမပိုင်လည်း စိတ်ပူတယ်၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်လေး ရှာနေတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမြင့်မိုရ် မနက်ဖြန် မင်းကုမ္ပဏီကိုလာခုံပါ ... သင့်တော်မယ့်အလုပ်စီစဉ်ပေးမယ် ... မင်းပညာရေးအတွက်လည်း စီစဉ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမပိုင်က စီစဉ်ပေးတာဆိုတော့လည်း မိုရ် လက်ခံလိုက်သည်။ ကော်ဖီဆိုင်မှာ မိုရ်လည်း မလုပ်ချင်တော့။ အပြန်ညဉ့်နက်သလို ဧည့်သည်တွေရဲ့အကြည့်တွေကို ကြောက်ရွံ့လာသည်။

“ညည်းလေးနားတော့ ... ထက်တိမ်ယံက ညည်းလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ ... စိတ်ချ မမပိုင်ကလည်း မိုရ်လေးကို စောင့်ရှောက်ပေးချင်တယ်”

“ခွင့်ပြုပါဦး”

မိရ် နှုတ်ဆက်ပြီး ထလာခဲ့သည်။ အလုပ်ပြောင်းရမယ်ဖြစ် ချင်လည်း မိရ် စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေသည်။ သူ့ဌေးတွေနှင့်မပတ်သက် ချင်ပေမယ့်လည်း မိရ်ကိုယ်ကျင့်တရားကို မိရ်ယုံမိ၏။ မိရ်ကို လာထိ မယ်လိုတော့မထင်နဲ့ ဦးထက်တိမ်ယံကို သတိထားရမယ်။ သူမ အခန်းလေးထဲ ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ မိရ်... နောက်ကျလိုက်တာဟယ် ... ချစ် စာရေးရင်း စောင့်နေတာ၊ ဘယ်လိုလဲ မင်းသားနဲ့ထပ်တွေ့သေးလား”

“အင်း”

“ဘယ်မှာလဲ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ”

“ကော်ဖီဆိုင်မှာ”

“ဟုတ်လား ...”

“အင်း”

“ချောလား ... ဘယ်လိုလဲ သူနဲ့အမှတ်မထင်တွေ့တာလား ရှင်စားပွဲထိုးတော့ သူက ရှင့်ကို မှတ်မိသေးလား”

“အမလေး ... အသက်လည်းရှူပါဦးချစ်ရယ် ... မိရ်ဖြေပါ့ မယ်၊ မင်းသားက ချောတယ် ခန့်တယ်ဟာ ... အသက်တော့ နဲ့နဲ့ ကြီးတယ် ... သူဌေး ...”

“အိုကေ ... ဇာတ်လမ်းကတော့ ကောင်းပြီ၊ ရှင်နဲ့က အကြည့်ချင်းဆုံတော့ ရင်ခုန်လား”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“မိရ်က ဘဝအတွက်ပဲ စဉ်းစားတာပါ ... ရင်မခုန်ပါဘူး၊ သူ့ဘက်ကတော့ တရင်းတနှီး ဆက်ဆံလိုတဲ့ပုံစံရှိတယ်လေ”

“ဇာတ်လမ်းကမိုက်တယ်ကွာ ... မင်းသားနဲ့တွေ့ဆုံပတ် သက်သမျှ ချစ်ဆီ အစီရင်ခံနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးထက်တိမ်ယံအကြောင်းကိုတော့ မပြောပြတော့။ မမပိုင် နှင့်လည်း ပတ်သက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ မိရ်ဘက်ကတော့ ရိုးသားဖြူ စင်စွာနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သူမ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်”

“ဟဲ့ မိရ် ... ရှင် အလုပ်ပြောင်းမယ်ဆို၊ ကော်ဖီဆိုင်ကထွက်
တာ့ ရှင်မင်းသားနဲ့က ... ”

“ဖူးစာမှန်ရင်တော့ တကွေ့ကွေ့ဆုံစည်းကြရမှာပဲလေချစ်”

“ဟုတ်တယ် အိုကေ ... ချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်
ကြီး ဖြစ်မယ်နော်”

“စိတ်ချ မဖြစ်စေရဘူး”

မိရ်အပြေးအလွှားနှင့် မမပိုင်ဆီရောက်လာသည်။

“မိရ်လေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ဒါကြောင့်
လည်း မမပိုင် စိတ်ပူတာ ... စောင့်ရှောက်ပေးချင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ် ... မိရ်မှာအားကိုးမိခိုရာ မရှိ
ပါဘူး၊ တကောင်ကြွက်မလေးပါ ... မမပိုင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ
နော်”

“မိရ်”

“ရှင်”

“မမပိုင် အမြဲတမ်းဆုံးမစကားပြောတာတွေ မမေ့နဲ့နော်၊
မိန်းကလေးဆိုတာ တန်ဖိုးကိုမြှင့်တင်တတ်ရတယ်လေ ... မာနရှိ
ရမယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရမယ် ... ထက်တိမ်
ယံကတော့ စိတ်ချရတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ မမပိုင်မျက်နှာမပျက်ရစေနဲ့
မိရ်ကို မယုံလို့မဟုတ်ဘူးနော် ... မိရ်က အရမ်းချောနေလို့ပါ”

အခန်း (၅)

မနက်မိုးလင်းတော့ ကုမ္ပဏီကို မမပိုင်က ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့
ပေးမည်ဟုပြောပြီး ပြင်ဆင်ခိုင်းသည်။

“မမပိုင်ကိုယ်တိုင် လိုက်အပ်ပေးမယ်မိရ် ... ပြင်ဆင်တော့
ကော်ဖီဆိုင်အလုပ်ကိစ္စ မမဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ”

“မိရ် အလုပ်ထွက်ပြီးလို့ ပြောလိုက်တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်မိရ် ... ဘာမှသောကမများနဲ့ ထက်တိမ်ယံကို
မမပိုင်ယုံတယ် ... သူ့အိမ်ထောင်ရေး မကောင်းဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့
သူက မရှုပ်ပွေဘူး”

သူက အိမ်ထောင်ရှင်ပဲ။ မိရ် သတိထားရမယ်။ ဦးထက်တိမ်
ယံ မရှုပ်ပွေဘူးဆိုရင်တောင် မိရ်မှာမည်ပျက်စာရင်းထဲ အပါမခံနိုင်
မိရ်ကိုယ်မိရ် သတိပေးနေရသည်။

“ပြီးပြီလား မိရ်ရေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ မမပိုင် ...”

“သွားကြမယ်”

မမပိုင်ကိုယ်တိုင် လိုက်အပ်ပေးတော့လည်း မိုရ်ပို၍ စိတ်လုံသည်။ ဦးထက်တိမ်ယံက ဘာဖြစ်လို့ မိုရ်ကိုအရေးတယူလာလုပ်နေရတာလဲ။ မိုရ်ဘဝင်တော့မကျ။ ဘယ်လိုလူကြီးမျိုးလဲ။ မိုရ်ကော်ဖီဆိုင်မှာပဲ ပြန်လုပ်ရင်ကောင်းမလား။

“ထက်တိမ်ယံက သူဌေးသမီးကိုယူမိပြီး သူ့မိန်းမပိုက်ဆံတွေနဲ့ စီးပွားရှာဖွေတိုးတက်လာတာဆိုတော့ သူ့မိန်းမက အနိုင်ကျင့်ချင်တယ်လေ”

ဦးထက်တိမ်ယံရဲ့အကြောင်းတွေကို မမပိုင်က ပြောပြနေသည်။ မိုရ်စိတ်မဝင်စားမိ။ သူမနှင့်လည်း မဆိုင်ဘူးဟုထင်ထား၏။ ဦးထက်တိမ်ယံဘဝက အမြဲတမ်း စိတ်သောကတွေနှင့် ပူလောင်နေခဲ့ရသည်တဲ့။ မမပိုင်က သူ့ဘက်က။

“စိမ်းအကြောင်း မမပိုင်အသိဆုံးပဲ ... ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ ... စိမ်းက အပျော်အပါးမက်တယ်၊ ယောက်ျားကိုလည်း ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး၊ အခုတောင် ယောက်ျားငယ်ငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်နေတယ်လို့ သတင်းထွက်နေတယ်လေ”

“ရှင်”

“တိမ်ယံ မတားနိုင်ဘူး၊ စိမ်းက/ ကွာရှင်းချင်နေတယ်၊ သူ့အပြစ်တွေကို ဖုံးကွယ်ပြီး တိမ်ယံအပြစ် ပုံချနေတယ်လေ ... တိမ်

...က စီးပွားရေးပဲ အာရုံစိုက်ပြီး စိမ်းကို ဥပေက္ခာပြုထားတယ်တဲ့” ဦးထက်တိမ်ယံအကြောင်းတွေက သနားစရာပင်။ မိုရ်စိတ်ကောင်းဖြစ်ရသည်။

“တိမ်ယံ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို မမပိုင်အသိဆုံးပဲ ... စိမ်းက အတင်းအကြပ်အပိုင်ဖမ်းပြစ်တာလေ၊ ထက်ယံက အစွမ်းအစဦးတယ် ... ထူးချွန်ထက်မြက်တယ်၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်” ဟုတ်မှာပါပဲ။ ဦးထက်တိမ်ယံက ယောက်ျားပီသစွာ နုပျိုခြုံသန့်နေသည်။ အရပ်လည်းမြင့်မြင့် မိုရ်ဘာတွေစဉ်းစားနေရတာလဲ။ သူ့ကိစ္စက မိုရ်ခံစားပေးနေစရာ မလိုဟု ထင်မိသည်။

“စိမ်းကဆိုးနေတာ ... ကွာရှင်းပေးရရင်တောင် တိမ်ယံက ဖွေစုဆောင်းထားသမျှ သုံးပုံနှစ်ပုံပေးရမယ်တဲ့ ... သူ့ငွေနှုတ်နိုးသားလို့တဲ့ ...”

“ဟုတ်လား”

“တိမ်ယံ သောကတွေဝေနေတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း မမပိုင်ဆီ မကြာခဏ လာရင်ဖွင့်တယ်လေ”

“မမပိုင်”

“ပြော”

“သူက မမပိုင်ကိုများ ကြိတ်ကြိုက်နေတာလားဟင်”

“ဟယ် ... ဒီကောင်မလေး ပေါက်ကရတွေ၊ သူ့လားကြိုက်

မှာ ဝေးသေးတယ် ... ဒီကောင်က မိန်းမတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စား
တာ မဟုတ်ဘူးမိုရ်ရဲ့ ... ”

အပျိုကြီးကလည်း ဦးထက်တိမ်ယံကို ကြိုတ်ကြိုက်နေလား
မသိဘူး။ ဦးထက်တိမ်ယံ ကောင်းကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်နေသည်။
ကုမ္ပဏီရောက်တော့ အကြီးကြီးပဲ ခမ်းနားလွန်းနေ၏။ မိုရ် အလုပ်
လုပ်ရမှာကိုပင် ဂုဏ်ယူတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာရသည်။

“တွေ့လားမိုရ် ... သူ့ဘယ်လောက်အထိကြိုးစားထားလဲ
ဆိုတာ အရည်အချင်းပဲ ... ထက်တိမ်ယံကို မမအရမ်းအထင်ကြီး
တာပဲ ... သူ့အခန်းက ပိုပြီးတောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေသေး
တယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ထက်တိမ်ယံက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတယ်။ စိမ်း
ကို မကွာတာ သူ့နာမည်အပျက်မခံနိုင်လို့ သည်းခံနေတယ်”

“ဟုတ်လား”

“စိမ်းကလွန်တာ ... သစ္စာမဲ့တာက စိမ်းပဲ။ သူ့ကိုအနိုင်ကျင့်
ဗိုလ်ကျတယ်။ နှိမ်ချတယ်။ စိမ်းနဲ့လက်ထပ်ပြီး ငါးနှစ်တာမှာ တိမ်ယံ
ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ မတွဲခဲ့ဘူး။ သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို အထိ
အခိုက်မခံနိုင်လို့ပဲလေ”

“မပိုင်ကတော့လေ ဦးထက်တိမ်ယံအပေါ် မဟာတ်တိုင်း

ကြီးတစ်ခုလို ကာရံပေးနေတော့တာပဲ ... မမပိုင်နဲ့သာလက်ထပ်
ရင် ဦးထက်တိမ်ယံဘဝ ဘယ်လောက်များ သာယာစိုပြေပျော်ရွှင်
ရမလဲလို့ ... ”

“ဒီကောင်မလေးနော် ... တော်တော့၊ ရှက်တောင်လာပြီ၊
မမအပျိုကြီးဖြစ်ရတာလေ ... သူ့ကြောင့်ပဲ ... ”

“ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မမကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တိုင်ပင်
ခံတိုင်ပင်ဖက်အဖြစ်ထက် မပိုခဲ့ဘူး မိုရ်ရယ် ... မုန်းလိုက်တာ”

“ပူးစာဆိုတာ ဦးရာလူပါပဲ မမရယ် ... ကိုယ့်အလှည့်လည်း
ရောက်လာနိုင်တယ်လေ”

“မိမိုရ်လေးနော် ... ကဲ တော်ပြီ ... သူ့အခန်းထဲဝင်ရအောင်”

အပျိုကြီးကတော့ ဦးထက်တိမ်ယံကို ကြိုက်နေတာပဲ။
အဆင်ပြေကြပါစေ။ သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်သွားတော့ မိုရ်ပင် ခြေလှမ်းမှား
သွားအောင် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှပလွန်းနေသည်။

“လာလေ ပိုင် ... မင်းကိုယ်တိုင် လာပို့တော့လည်း မေမြင့်
မိုရ် မကြောင်တော့ဘူးပေါ့လေ”

အသံဩဇာပြည့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အောင်မြင်
ခန့်ညားသောအသံ။ သူ့အကြည့်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

“မေမြင့်မိုရ်ကို ကိုယ်ရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ပေး
ချင်တယ် ပိုင် ... ဘယ်လိုလဲ ... ”

“ကောင်းတာပဲလေ တိမ်ယံ ... မိရ်နဲ့လည်း လိုက်ဖက်တယ်
မိရ်က ဘာသာစကားလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အလုပ်ကသင်ပေး
သွားမှာပဲလေ ... ဖြစ်ရောဖြစ်ပါမလားဟယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ ... ကိုယ့်လက်ထောက်နိုင်ငံခြားကို
အိမ်ထောင်ပြုပြီး အပြီးထွက်သွားလို့ ကိုယ်လိုအပ်နေတာပဲ၊ ပိုင်
လည်း သိတယ်လေ”

“မိရ် ဘယ်လိုလဲ ... ”

“ဖြစ်ပါမလားဟင် ... မိရ်က ဒီလောက်တာဝန်ကြီးကြီး
ထမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလားလို့”

“မဖြစ်နိုင်စရာမရှိဘူး မေမြင့်မိရ် ... ကိုယ့်လက်ထောက်
အဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းတွေ အလုပ်ကိစ္စတွေကို မင်း
က မှတ်သားထားပြီး စီစဉ်ပေးရုံပဲလေ”

“လက်ခံလိုက်ပါမိရ် ... ညည်းလေးမှာ အစွမ်းအစရှိပါတယ်
မမပိုင် စိတ်ချတယ် ... လက်ခံလိုက်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို မိရ်လေးကိုထားခဲ့တော့မယ်နော် တိမ်ယံ ... စိတ်ချ
ပါရစေဟယ်၊ မိရ်လေးကို ပိုင်ညီမလေးအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ
သံယောဇဉ်တွယ်ရတယ် ... ပိုင်ပဲစောင့်ရှောက်ရမှာပဲလေ”

“စိတ်ချ အပျိုကြီး ... ”

“မိရ်လေး”

“ရှင်”

“အလုပ်ကိုကြိုးစားနော် ... မမပိုင်ကို မျက်နှာမပျက်ရစေ
နဲ့ တော်တဲ့ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ သတင်းတွေပဲ ကြားပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ မမပိုင်”

“ဒါဆို မမပြန်ပြီနော် ... တိမ်ယံ စိတ်ချတော့မယ်၊ သွားပြီ”

“အိုကေ”

မေမြင့်မိရ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ့အနားမှာနေစေချင်၍
သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိတာဝန်ကို ပေးခဲ့သည်။ အရည်အချင်းက ပြည့်
နဲ့ချင်မှ ပြည့်မီမှာပါ။ မတတ်နိုင်ဘူး ... ဘွဲ့မရသေးပေမယ့် အရည်
အချင်းတွေပြည့်စေရန် သူသင်ကြားပေးရမည် ဖြစ်သည်။

“ခွင့်”

“ရှင်”

လူရှေ့သူရှေ့မှာတော့ မေမြင့်မိရ်တဲ့လေ။ နှစ်ယောက်ထံ
ရှိတော့ မိရ်တဲ့။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပြီး ရှက်စိတ်တွေ နွေး
ထွေးလွှမ်းခြုံသွားရသလိုလို့။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့မအမူအယာမပျက်
သွင်းစေရန် ရုတ်ခြည်းပြင်ဖြစ်လိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်အပြင်က စားပွဲမှာထိုင်ရမယ်၊ ကိုယ့်လက်
ထောက်တစ်ယောက်က မင်းအလုပ်တာဝန်တွေကို ရှင်းပြလိမ့်မယ်၊
ကို တာဝန်ပေးထားပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်”

“မင်း ဘာမှအားငယ်တွန့်ဆုတ်နေစရာ မလိုဘူးနော်မိရ် ... လိုအပ်တာရှိရင် ကိုယ့်ကိုပြောပါ ... အလုပ်စဝင်ဝင်ခြင်းမှာတော့ အခက်အခဲဆိုတာရှိနိုင်တယ် ... မင်းကို ကိုယ်အကာအကွယ်ပေးပို့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားတော့”

“ဟုတ် ... ခွင့်ပြုပါဦး”

မိရ် ... တကယ်ပဲ အိပ်မက်ပမာ စိတ်တွေဝေဝါးလို့ကပ်မိလျက်။ သူမ ကံကောင်းခြင်းလား ကံဆိုးခြင်းလားဆိုတာပင် မစဉ်းစားတတ်တော့။ သူမ အခြေအနေနှင့် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်နေလေသည်။ အပြင်ကိုထွက်ဖို့ပင် ခြေလှမ်းတွေက တုန်ယင်တုန်ဆိုင်းနေ၏။ မကြောက်ပါနဲ့ မိရ်ရယ်။ သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်စမ်းပါ။ အရေးကြီးတာက နင့်ဘက်က တာဝန်ကြေပြီး ရိုးသားဖို့ပဲလေ။ မိရ်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ကာ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းက ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိ မေမြင့်မိရ်လား”

“ရှင်”

“အန်ကယ်က သူ့ဌေးလူယုံ မင်းထင်ပါ ... မှတ်ထားနော်၊ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ... သင်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဦးမင်းထင်ကတော့ မေမြင့်မိရ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သဘောကျနေမိသည်။ သူ့ဌေးအတွက်ပါ။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမှုတွေနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အထီးကျန်နေလာခဲ့ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ဌေးကတော်က ဘယ်လောက်ပဲသူ့ဌေးအဖြစ်တွေ ပုံချပြောဆိုနေပါစေ မိမိအသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။ သူ့ဌေးမှာ အပြစ်မရှိဘူး။ သနားစရာပါ ... ဦးမင်းထင်ကပင် သူ့ဌေးရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်ချောချောခန့်ဖို့ တိုက်တွန်းထားတာပါ။ သူ့ဌေးကတော် အနိုင်ကျင့်သမျှ သူ့ဌေးမှိတ်ကြိတ်ခံနေရရှာသည်။

“ကလေးမ”

“ရှင်”

“မနက်ဆိုရင် သူ့ဌေးအခန်းထဲ စားစရာပို့ပေးရမယ်။ သန့်ရှင်းရေးကတော့ ဝန်ထမ်းတွေရှိပါတယ် ... မင်းက လူဝင်လူထွက်နဲ့ သူ့ဌေးလိုအပ်တာတွေ မှတ်သားနိုးဆော်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်”

“အန်ကယ်သင်ပေးပါမယ် စိတ်မပူနဲ့နော် ...”

“ဟုတ်”

မင်းက တော်တော်လေး ချောမောလှပလွန်းတယ်။ စွဲမက်နှစ်သက်စရာတွေပြည့်နေတယ်။ ဖြစ်သင့်ပါတယ် ... သူ့ဌေးဘဝက အပျော်လည်းမရှိဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးလည်း ကွဲတော့မယ်။ သူ့ဌေး

ရှင်မြတ်နိုး

ကို ပျော်ရွှင်စေချင်သည်။

“သူဌေးအနားမှာ မင်းရှိနေလို့ တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်တာတွေ ရှိလာနိုင်တယ် မိန်းကလေး ... အန်ကယ်ပြောချင်တာက ဂရုမစိုက် ပါနဲ့၊ သူဌေးအတွက် တာဝန်ကျေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ အကူအညီ ပေးပါ ... ”

အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ကလည်း ဦးတိမ်ယံဘက်ကပဲ။ သူမက တော့ အားရှိလာရသည်။

“ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး ... မင်းကိုတွေ့တာနဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တယ်ဆိုတာ အန်ကယ်ယုံကြည်တယ်”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်ကယ်ရယ် ... အကူ အညီပေးပါနော် ... လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ဆုံးမပါ၊ ပြောပြပေးပါ နော် ... မိုရ် စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်းအခက်အခဲတွေရှိနေရင်လည်း အန်ကယ် ကိုပြောပါ ... အားနာစရာ မလိုဘူး”

“ဟုတ်”

မေမြင့်မိုရ်ကို ဘယ်လိုပြုပြင်မြေ့တောင်မြှောက်ပေးပြီး အထက်တန်းကျကျ ထက်မြက်သူလေးဖြစ်လာစေရန် လုပ်ဆောင် ပေးဖို့ ဦးမင်းထင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အခန်း (၆)

ကိုကိုရုံးခန်းကို သူ့ရောက်သွားတော့ ရုံးခန်းအဝမှာ မေမြင့် မိုရ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အာကာတိမ်ယံ ခြေလှမ်းတွေက တုန်ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ဘာလဲဟာ ... ကော်ဖီဆိုင်ကနေ ထွက်သွားပြီး ဘယ်လိုကနေ ကိုကိုအတွင်းရေးမှူးနေရာကို ရောက်သွားရတာလဲ။ မမစိမ်းရော သိလား။ ဒီကောင်မလေးက ကိုကိုရဲ့အထောက်အပံ့ ရယူပြီး ကုမ္ပဏီထဲအထိ တိုးဝင်ရောက်လာတာလား အာကာလက် မခံနိုင်။ ကိုကိုအိမ်ထောင်ရေးက အဆုံးသတ်ပြုကြွတော့မည့်အရိပ် အယောင်တွေ ယှက်သန်းနေသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌမရှိပါဘူးရှင် ... အစည်းအဝေးသွားနေပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘာများအကူအညီပေးရပါမလဲရှင် ... အမိန့်ရှိပါ ... ”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိပါ၊ လိုအပ်တာပြောပါရှင်”

“ကိုယ်က ကိုကို့ရဲ့ညီပဲ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏလောက် ထိုင်စောင့်ပေးပါလားရှင်”

ဦးထက်တိမ်ယံနှင့်တော်တော်လေး တူလွန်းနေသည်။ မိန့်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး တော်တော်လေး ချောလိုက်တာဟုတွေးမိသွားရ၏။ ဒီထက်စိတ်မဝင်စား တော့ဟု အတွေးနှင့် စားပွဲမှာပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ”

“ရှင်”

“တစ်ခုလောက်မေးလို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ... မေးပါရှင်”

“စိတ်တော့မရှိနဲ့နော် ... မင်းကို မနွေက ကော်ဖီဆိုင်မှာ တွေ့လိုက်လားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ဒီနေ့မှ ဒီကုမ္ပဏီမှာအလုပ်ဝင်တာပါ။ ကော်ဖီဆိုင်က ထွက်လိုက်ပါပြီရှင်”

“ဟုတ်လား ... ကိုကိုနဲ့ရင်းနှီးလား”

“ကျွန်မရဲ့အဆောင်မှူးနဲ့ ရင်းနှီးတာပါ ... အဆောင်မှူးမမ ပိုင်က အလုပ်သွင်းပေးပါတယ်”

မမပိုင်ကို အာကာလည်းသိသည်။ ကိုကို့ငယ်သူငယ်ချင်းပါ

ပဲ။ မမြင့်မိုရ်က မမပိုင်အဆောင်မှာနေတာကိုး။ ကိုကိုနဲ့ဘာတွေ ချုပ်နေတာလဲ။ ကိုကိုက ကော်ဖီဆိုင်ကနေ မတန်မရာ သူ့အနား အထိ ခေါ်ထားသည်။

“ကြည့်ရတာ ဇာတ်တော့တစ်ခုခု ရှုပ်ထွေးနေပုံပဲ။ ဒါမရိုး သားနိုင်ဘူး”

သူ့စိတ်ထဲကနေ ပြောနေမိပြီး အပြင်ကတော့ အပြုံးမပျက်။ မင်းကိုကိုအနားမှာနေပြီး ကိုကိုနဲ့ရှုပ်မယ်မကြံနဲ့နော် မေမြင့်မိုရ်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အတွေးနှင့်ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလွင့်စင် မတတ် ဖြစ်နေရသည်။

“အရမ်းတော့ ချောမောလှပပါတယ် မေမြင့်မိုရ် ... မင်းလို မိန်းမမျိုးတွေကို လုံးဝအထင်မကြီးဘူးကွာ”

မျက်နှာပေါ်မှာ ရိုးသားဖြူစင်သယောင်နဲ့ အလကားဟန် ဆောင်မာယာများနေတာပါ။ ကော်ဖီဆိုင်စားပွဲထိုးမက ကိုကို့ အတွင်းရေးမှူးတဲ့လား။ မေမြင့်မိုရ်က သူ့ကိုနည်းနည်းလေးမှ စောင်းငဲ့မကြည့်။ ကော်ဖီဆိုင်မှာ မေမြင့်မိုရ်က မာနအကြီးဆုံးပဲတဲ့ လေ။

“သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စပွန်ဆာလို့ပဲထင်တယ်ကွာ။ ဒီမှာလာရှာတာ အထင်ကြီးစရာတော့ မရှိပါဘူးအာကာ”

သူငယ်ချင်းနိုင်က ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်နေတာ ကိုကိုလွန်

တယ်။ လက်ထောက်တစ်ယောက် လိုအပ်နေတာမှန်ပေမယ့် မေ
မြင့်မိုရ်တော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ကိုကို အငယ်အနှောင်းပဲ။ မမစိမ်း
ကိုယ်တိုင် သံသယဝင်လာရတဲ့အထိ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သတင်းတွေ
ဘယ်လောက်အထိ ပျံ့နှံ့နေလည်းမသိဘူး။ မေမြင့်မိုရ်ကို သူပဲဝင်
လုံးဖို့ အာကာ စဉ်းစားနေသည်။

“ကိုကိုအနားကနေ ဆွဲထုတ်ပစ်ရမယ်၊ မမစိမ်းနဲ့ကွာရှင်းဖို့
ကြိုးစားနေတာ မေမြင့်မိုရ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ် ... တောက်”
တွေးယင်း ဒေါသတွေထွက်နေရသည်။ ကိုယ့်ရုပ်ရည်လေး
ကိုမှ အားမနာဘူး။ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းမငယ်လေးဖြစ်၍ ကိုကို
နှစ်သက်မြတ်နိုးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုကိုအိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ လုံးဝအပြိုကွဲမခံနိုင်ဘူး မေ
မြင့်မိုရ် ... မမစိမ်းကြောင့် ကိုကိုရော ငါတို့သားအစီရော ဒီလိုဘဝ
မျိုး ရောက်ခဲ့တာပါ”

မေမြင့်မိုရ်လို မိန်းကလေးမျိုးက ကိုကိုလက်ထောက်အဖြစ်
အလျင်အမြန်ရောက်လာတာပင် မရိုးသားနိုင်။ ထင်သာမြင်သာ ရှိ
လွန်းသည်။

“မရဘူး ... မင်းကို ဖယ်ရှားပြစ်ရမယ်၊ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ဆွဲဖယ်
ပြစ်ရလိမ့်မယ် မေမြင့်မိုရ် ... ”

အကြာကြီးထိုင်စောင့်ပြီးမှ ကိုကိုအစည်းအဝေးခန်းမထဲမှ

ဆက်လာသည်။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲ တန်းဝင်သွား၏။ အာကာကို
ဘွဲ့ပုံမရ။ ကိုကို မွန်နေပြီထင်တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူထိုင်နေ
တာ မတွေ့ဘူးဆိုတော့ လွန်ပါတယ်။ သူ့အနားသို့ သူမထလာ
သည်။

“ဒီမှာရှင် ... ဥက္ကဋ္ဌရောက်ပါပြီ ဝင်တွေ့နိုင်ပါတယ်ရှင်”

မေမြင့်မိုရ်ကို အာကာအမြင်ကပ်လာသလို ဖြူစင်ရိုးသား
ဘန်ဆောင်နေသည်ဟုပဲ သူထင်မိသည်။ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုး
ဘွဲ့ကပဲ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးတွေကို အမိဖမ်းပြီး မိသားစုတွေပြိုကွဲ
အောင်လုပ်နေကြတာပဲ။ ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ။ သူ
ငယ်ထဲမှ ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ရင်း ကိုကိုအခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ဪ ... ညီ ရောက်နေတာလား ... ထူးထူးဆန်းဆန်း
လာစဖူး ညီကျောင်းမသွားဘူးလား”

“ကိုကိုလည်း ဘာတွေမေ့လျော့နေတာလဲဗျာ ... ဒီနေ့
တနင်္ဂနွေနေ့လေ ကျောင်းပိတ်တယ်”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီးကွာ ... အစည်းအဝေးမှာ
သိပ်တိုက်ဖြေရှင်းစရာတွေရှိနေလို့ပါ ... ထိုင်လေ ညီ”

ကိုကိုအမူအယာတွေက အရင်ကနှင့်မတူအောင် ရွှင်လန်း
တက်ကြွနေသည်ဟု သူထင်သည်။ ပျော်နေမှာပေါ့။ အငယ်လေးက
နုပျိုချောမွတ်အိစက်နေတာကိုး။ ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် အထိန်း

သိမ်းနိုင်ဆုံးကိုကိုက ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဗျာ။ သူ တစ်ခုခုတော့ ပြောမှဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကိုကိုအတွင်းရေးမှူးအသစ် ခန့်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ် ညီ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကို ညီသိတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ကော်ဖီဆိုင်က စားပွဲထိုးမလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ပါ”

“ဟုတ်တယ် ညီရေ ... ဝိုင်အဆောင်ကလေး မေ့မြင့်မိုရ်တဲ့ နယ်ကလာတာ အရည်အချင်းက အပြည့်ပဲ ... ကော်ဖီဆိုင်မှာ ခဏ ဝင်လုပ်တာပါ။ ရိုးသားတဲ့မိန်းကလေးပဲ ... ”

ကိုကိုက မေ့မြင့်မိုရ်ကို ချီးမွမ်းမြှောက်စား အကာအကွယ် တွေလုပ်ပေးနေသည်။ သူလက်မခံနိုင်။ ရိုးသားမှု မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကိုကိုက မိန်းမတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။ သူ စိတ်ပူ သည်။

“မမစိမ်းရော သိလား”

“မလိုပါဘူး ညီရော ... စိမ်းက ကိုကိုစီးပွားရေးကိစ္စတွေ ဘယ် တုန်းက စိတ်ဝင်စားဖူးလို့လဲ ... ကိုကိုလုပ်ငန်းပါ ... ညီဘာပြော

ရာရှိလို့လဲ ပြော ... ”

“မေမေက ကိုကိုကိုတွေ့ချင်နေတယ်၊ လာခဲ့ပါဦးတဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ... မနက်ဖြန်ပေါ့၊ ဒီညတော့ ကိုကိုတို့ ဧည့်ခံပွဲရှိ တယ်လေ ... မေမေနေကောင်းလား၊ ဆေးခန်းတွေဘာတွေ ခံမှန်ပြန် ... လိုအပ်ရင် ကိုကိုကိုပြောကွာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို ... ”

“ညီရော ဘာလိုအပ်သေးလဲ ပြောနော် ... ”

“မမစိမ်းက လိုအပ်တာတွေ အားလုံးလာလာဖြည့်ပေးတယ် ဘာမှမလိုပါဘူး ... မမစိမ်းပဲ အရမ်းဂရုစိုက်လို့ မေမေ ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်”

ညီစကားအဓိပ္ပါယ်ကို သူသိသည်။ မေမေလည်း ဒီလိုပဲ စိမ်း ဘက်ကပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုတွေကို သုတ်ဖော်ပြောပြလေ့မရှိခဲ့။ တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေ လိုက်၏။ စိမ်း လူလည်မပဲ။ သူ့အမေနှင့်ညီရေမှာ သဘောကောင်း ချင်ယောင် ဆောင်နေပြသည်။ စိမ်းရဲ့စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျမှု တွေကို သိသိကြီးနှင့် သူကရှင်းလင်းပြတော့ရော ဘယ်သူကယုံ ကြည်မှာလဲ။ စိတ်ရှုပ်ရသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို ညီပြန်မယ်၊ မေမေဆီသာ ကိုကို လာတွေ့လိုက်ပါဦးဗျာ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အိုကေ ... ကိုကိုလာမယ်၊ မေမေ့ကိုပြောလိုက်နော်၊ မေမေချက်တဲ့လက်ရာ လာစားမယ်လို့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုက ဖေဖေသေဆုံးပြီးထဲက မိသားစုအပေါ် တာဝန် ကျေပြန်လွန်းသူဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီးအဖအရာအဖြစ် မိသားစုအား စောင့်ရှောက်လာခဲ့၍ အာကာကိုယ်တိုင် ကလန်ကဆန် မပြောရဲ ပေ။ ရိုသေလေးစားရသည်။

“မေမေနဲ့ညှို့ကို မမေ့ထားပါဘူးကွာ၊ ကိုကိုအလုပ်တွေ နည်း နည်းများနေလို့ပါနော်”

သူ့အပြင်ပြန်ထွက်လာသည်။ စားပွဲမှာ မေမြင့်မိုရ်ထိုင်နေ၏။ သူ့ကိုနည်းနည်းလေးမှ မကြည့်။ မင်းကို အထင်မကြီးဘူး မေမြင့်မိုရ်၊ လုပ်ပြမနေနဲ့။ ကိုကိုအနားမှာ မင်းတူယ်ကပ်နေမယ်လို့ မစဉ်းစား နဲ့။ ကိုကိုတို့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ အာကာဆုံးဖြတ်ထား သည်။ သူပြန်လာတော့ မေမေ့အနားမှာ မမစိမ်း ရောက်နေ၏။ အားဆေးလာပို့တာတဲ့။ အာကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

“မောင်လေး ဘယ်သွားတာလဲ ... မေမေ့အနားမှာနေပေး ပါ။ မမစိမ်းလည်း လူရှာနေတာ ... မေမေ့အနားမှာ ထားပေးဖို့လေ”

“မမစိမ်း”

“ပြောလေ မောင်လေး ... ”

တိမ်ယံနတ်သမီး

“အာကာတို့သားအမိ အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ၊ အရမ်းကြီး ခိတ်မပူပါနဲ့ ... အာကာတို့က မမစိမ်းဘက်ကပါပဲ၊ မမစိမ်းပြောပါ အာကာ ဘာကူညီရမလဲ”

“မင်းကိုကိုကိုသာ မမစိမ်းအနား ကပ်ပါဦးလို့ ပြောပေး ခဲ့”

မောင့်မေမေရော အာကာတိမ်ယံကိုပါ စိမ်း အဝီချုပ်ထား သည်။ ငတုန်းငအ ထက်တိမ်ယံကို စိမ်းဘယ်လိုမှ ခံစားမရတော့။ ဘွာရှင်းချင်၏။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်စီးကပဲ။ စိမ်းတော့နာမည်ပျက်မခံ။ မှင်က အားကိုးအထင်ကြီးလောက်တဲ့ အစွမ်းအစတွေရှိနေရှိနေပါ သေး။ စိမ်း အထင်မကြီးပါဘူး။ ငွေကိုသံကြီးမဲကြီး ရှာဖွေနေတတ်တဲ့ မှင့်ကို မုန်းလွန်းလို့ပါ။ ထက်တိမ်ယံကို ပြားပြားဝပ် စိမ်း ခြေဖဝါး အောက်မှာပဲ ထားဖြစ်ချင်သည်။

“ရှင့်ကို နွားတစ်ကောင်လို နှိမ်ထားရမယ် ... မာနကြီးတဲ့ သူ၊ တမင်ဖိနှိမ်ထားတာ ... သိလား ... ”

အာကာတိမ်ယံကတော့ မသိပေ။ စိမ်းရဲ့ထောင်ချောက်ထဲ မှ သူ့အစ်ကိုအမှားအဖြစ် အလွန်အမင်း အားနာနေကြသည်။

“ကိုကိုမှာ အငယ်အနှောင်းရှိနေတာ မမစိမ်း သေသေချာ ချာ သိထားတာများရှိလား”

“မပြောချင်ပါဘူး အာကာရယ် ... ရှက်စရာကြီးပါ။ ထား

လိုက်တော့မောင်လေး ... အမေကိုပဲ ဂရုစိုက်၊ မမတို့ကိစ္စ စိတ်
မဝင်စားပါနဲ့ ... မောင်နဲ့ကွာရှင်းဖြစ်ရင်လည်း မောင်လေးတို့သား
အမိကို မမ လုံးဝဖြစ်ပယ်ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာနော် ... အား
မငယ်ပါနဲ့ ... ”

ကြွေသွားပြီ။ အာကာတိမ်ယံမျက်နှာကပြိုတော့မည့်မိုး ညို၊
ညို၊ မှိုင်းမှိုင်းတွေလိုပဲ စိမ်းရယ်ပြစ်ချင်သည်။ သူမ တမင်သဘော
ကောင်းချင်ယောင် ဆောင်ပြနေတာပါ။ ထက်တိမ်ယံရဲ့ မိသားစု
အပေါ် ဘာခံစားချက်မှမရှိဘူး အထင်သေးနေသည်။

“ဘာမှရှိကြတာမဟုတ်ဘူး ... ငါ့ပစ္စည်းတွေ ထိုင်ဖြုန်းနေ
ကြတာ စေတနာကို လုံးဝမရှိတာ”

စိမ်းမျက်နှာက အပြုံးတွေချိုအိဝင်းလက်နေသည်။ ထက်
တိမ်ယံကို ဒက်ဒီက အရမ်းသဘောကျပြီး စိမ်းကိုမြူဆွယ်ဖြား
ယောင်းခဲရ၏။ အချစ်ဆိုတာ မရှိခဲ့။ အထင်သေး အမြင်သေး
အောက်တန်းစားတွေဟုသာ သတ်မှတ်ထားသည်။

“မမစိမ်း သွားတော့မဟုတ်နော် အာကာ ... ဘာမှစိတ်
မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကွယ် ... မမစိမ်းဘက်က အိမ်ထောင်ရေး မပြု
ကွဲအောင် အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းမှာပါ ... ထိန်းထားနိုင်သလောက်
ပေါ့လေ သွားပြီနော် ... ”

အရေးထဲ စိမ်း နှစ်သက်သဘောကျရတဲ့ ကောင်လေးတစ်

ယောက် ဖုန်းဆက်လာ၍ အာကာအနားကနေ ကပျာကယာထွက်
လာခဲ့ရသည်။

“ရှင်ကိုကွာရှင်းဖြစ်မယ် ထက်တိမ်ယံ ... ပြီးမှ အဝီအပြင်
လှုပ်ရှားပြမယ် ... ဟွန်း ... စိတ်မောလိုက်တာ၊ ဒင်းအမေနဲ့ညီကို
အလိုက်အထိုက် ပြောနေရတာကို စိတ်ပျက်တယ် ... အလကား၊
အဆင့်မရှိတဲ့ဟာတွေ ... ”

စိမ်းကားကို ဒလကြမ်းမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“မမစိမ်း ... ကိုကို မနက်ဖြန် မေမေ့ကိုလာတွေ့လိမ့်မယ်၊
ကိုကိုကို ဆုံးမပေးပါမယ် ... ”

“အင်း”

မမစိမ်း ကားကို ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး လက်ပြန့်တံဆက်
၍ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

“ကိုကိုကြောင့်ပဲ ကိုကိုလွန်တာ ... မမစိမ်းအပေါ် သစ္စာမဲ့
တာ ကိုကိုပဲ ... ”

အာကာစိတ်ထဲမှာ မမစိမ်းက အပြစ်ကင်းစင်သူဟု ထင်
သည်။ ကိုကိုက အငယ်အနှောင်းစထားတာပဲ။ မေမြင့်မိုရ်ကို သူ
ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို ကိုကိုအနားကနေ ခွာထုတ်ပြစ်မယ်။ ကိုကို
အိမ်ထောင်ရေး အထိအရှုမခံနိုင်လို့ပါ။ အလွန်အမင်းချောမောလှသူ
မေမြင့်မိုရ် မာယာထောင်ခြောက်က အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်တွေ သုံး

ရှင်မြတ်နိုး

ထားသဖြင့်ထင်သည် ကိုကိုလို လူရိုးလူတည်ကြီးတောင် တိုးဝင်
ရတဲ့အဖြစ်။ အိမ်ထောင်ရေးကိုပင် အပြုကွဲခံတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုလာပစေ ... ပြောရမယ် ... မေမေ့ကို ဆုံးမခိုင်းမယ်
မေမြင့်မိုရ်လည်း အာကာလက်ထဲကို ရောက်စေရမယ်”

မေမြင့်မိုရ်ကို ချုပ်နှောင်မည့်သူက အာကာတိမ်ယံပဲ ဖြစ်စေ
မည်။

အခန်း (၇)

“ကျွန်မကို လိုက်ပို့စရာမလိုပါဘူး အန်ကယ် ... ဘတ်စ်ကား
နဲ့ပဲ ပြန်ပါမယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ကြိုဂိုယာဉ် စီစဉ်ပြီးတဲ့အထိလေ”

သူဌေးက မိုရ်အား တကူးတက အရေးတယူစီစဉ်ပေးနေ
တာကို မလိုလားမိပေ။ အကြည့်တွေကို မခံနိုင်ဘူး။ ဟိုလူ သူဌေး
ညီရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သံသယတွေ စီးဝင်မျောနေတာ မိုရ်ရိပ်စား
မိသည်။

“အန်ကယ်ကားနဲ့ လမ်းကြိုပါတယ် ... မေမြင့်မိုရ်ရယ် အား
မနာပါနဲ့ ... သူဌေးရဲ့ လက်ထောက်က ဒီလောက်တော့ အဆောင်
အယောင်ရှိသင့်ပါတယ်”

“ဟိုလေ ... ကျွန်မ စိတ်မလုံလို့ပါနော် ... ဝင်ကာစပဲရှိသေး
ပါတယ်။ ကျွန်မသူဌေး အကပ်နဲ့ဝင်တာဆိုတော့လေ ... ရပါတယ်
အန်ကယ်ရယ် ... ကျွန်မက ဘာမှလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်က

စောပါသေးတယ် ... ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်ပါရစေ တောင်းဆိုတာပဲ
 မိုရ် ဇွတ်အတင်းပဲထွက်လာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီက လူတွေလဲ
 လည်း မိုရ်မကြည့်ရဲပေ။ မလွဲမရှောင်သာလို့သာ လုပ်ရတာပါ။ ငေး
 ပြစ်ချင်တယ်။ မျက်နှာတွေလည်း ပူထူနေ၏။ ကုမ္ပဏီရဲ့အပြင်
 ရောက်မှ မိုရ် စိတ်တွေသက်သာရာရသွားသည်။

“ဟူး ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ အမလေး ... အခုမှပဲ ရင်ထဲ
 ချောင်သွားတော့တယ်”

သက်ပြင်းမောကြီးကို ပြင်းပြင်းပြပြ မှတ်ထုတ်ပြစ်လိုက်
 သည်။

“မိုရ်”

“ဟင်”

ဥက္ကဋ္ဌကားကြီး ထိုးရပ်သွားပြီး သူမနာမည်ခေါ်လိုက်သဖြင့်
 အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။

“တက် ... ကားပေါ် ငြင်းမနေနဲ့ လူမြင်တယ် ... လာ”

“ဟို ... ဟို ... ”

သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်မည်ပြင်နေသဖြင့် ကပျာကယာ သူ
 ကားပေါ်တက်လိုက်လာခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဒီလိုလိုက်မစီးပါရစေနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ... ဘတ်စ်
 ကားနဲ့ပဲ သွားချင်ပါတယ်”

“ကိုယ် စိတ်မချလို့လေ ... ဦးမင်းထင်လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာ
 မင်းလက်မှမခံဘဲ”

မေမြင့်မိုရ်ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေကို သူနှစ်သက်သဘောကျ
 မိသည်။ တိမ်ယံဝေမှာ အလိုအပ်ဆုံးလက်တွဲဖောက် မေမြင့်မိုရ်ကဲ့သို့
 သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးသူပါ။ စိမ်းကို ကွာရှင်းမယ်။ သူမ တောင်းဆိုသမျှ
 ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အစီအစဉ်တွေလည်း ရှေ့နေတွေထံအပ်
 ၍ လုပ်စေခဲ့၏။ ကောင်မလေးက မျက်နှာလေးအပြုံးပြုံးအပျက်
 ပျက်နှင့် ငြိမ်ကုတ်နေသည်။

“မိုရ်”

“ရှင်”

“လောကကြီးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းပါ”

“ဟို ... ကျွန်မ ... ကျွန်မလေ”

“ဘာဖြစ်လဲပြောပါ”

“ကျွန်မနာမည်ကို အပြည့်အစုံခေါ်ပါရှင် ... မေမြင့်မိုရ်လို့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“ဘုရားရေ”

သူကအော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်မောနေသေးသည်။ မိုရ်
 တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ်မနေ
 ဘူးခဲ့။ ကားပေါ်ကနေဆင်းပြေးချင်လာ၏။ မမပိုင်ပြောတာတော့

သူဘယ်တော့မှ ရယ်မောတာမရှိဘူးတဲ့။ အမြဲတမ်းမျက်နှာကြီး တည်တင်းပြီး အလုပ်ထဲမှာပဲ သူ့စိတ်တွေကို နှစ်ထားတတ်သည်တဲ့ လေ။

“ကိုယ်ကလူတွေကွယ်ရာမှာမှ မိုရ်တို့ခေါ်တာလေ ... လူတွေရှေ့မှာတော့ မင်းဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စေမယ့် အပြုအမူတွေ မလုပ်ပါဘူး”

“ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ ... ကျွန်မက ဘာအဆင့်မှ မရှိတဲ့ မိန်းကလေးလေ ...”

“မိုရ်”

“ရှင်”

“မင်းနဲ့ကိုယ် တရင်းတနီး ခင်မင်ချင်တယ် ... မငြင်းပယ်ပါနဲ့ ... ကိုယ် အိမ်ထောင်ပြုပြီးထဲက တရင်းတနီးနေမိတဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ မိုရ်တစ်ယောက်ထဲ ရှိပါတယ်”

“မမပိုင်လေ ... အဲဒါ ဥက္ကဋ္ဌအပေါ် အရမ်း ... အရမ်း”

“ဘာလဲ”

“ဟို ... သံယောဇဉ်ကြီးပါတယ် ... ဂုဏ်ဒြပ်ခြင်းလည်း လိုက်ဖက်လို့ပါ ... သူဌေး တရင်းတနီးလေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ပိုင်ကိုလား ... ကိုယ်ခံစားလို့ မရဘူး၊ သူက ရုပ်မချောဘူးကွ ...”

“ရှင်”

ကောင်မလေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေက လယ်လယ်လေးနှင့်မော့ကြည့်သည်။ သူ ရယ်ချင်နေတယ်။ ကလေးကလားနဲ့ဆိုတာ သိပေမယ့် စိတ်တွေပျော်ရွှင်လာ၍ဖြစ်သည်။

“အလကားစတာပါ မိုရ်ရယ် ... ကိုယ့်ဘဝမှာ မပျော်ရွှင်ရတာကြာပြီလေ ... ကိုယ့်ဇနီးနဲ့လည်း ကွာရှင်းတော့မှာမို့ ကိုယ့်အနားမှာ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးမယ့် မင်းက လိုအပ်တယ်”

“ဘာရှင်”

မိုရ်ကို ဒီလိုမျိုးလာလုပ်လို့တော့ ရမယ်မထင်နဲ့နော်။ ရှင်တို့လို သူဌေးတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရမ်းအထင်ကြီးလွန်းနေတယ်။ ကျွန်မကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းပြီး ခြေတော်တင်ဖို့တော့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့နော်။

“ဒီမှာ”

“ရောက်ပြီ”

“ဟင်”

သူမ ရန်တွေ့မလိုပြင်လိုက်တုန်း ကားကအဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။

“ဆင်းလေ ... ပိုင်ကိုဝင်နှုတ်ဆက်ရဦးမယ်၊ နောက်နေ့တွေဆိုရင် မင်းကိုဖယ်ရိစီစဉ်ပေးမှာပါ ... ကိုယ်ကစိတ်တွေမွန်းကြပ်

လွန်းလို့ အပျော်သဘော စနောက်လိုက်တာပါကွာ ... တောင်းပန် တယ် ... ဆောရီး ... ”

သူမ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းသည်။ တောင်းပန်တာ မြန်လိုက် လို့ပေါ့။ မိုရ်ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို ထိပါးလို့ကတော့ လက်မခံနိုင် ပါဘူး။ သူပါလိုက်၍ ဆင်းလာသည်။

“မိုရ်လေး ပြန်လာပြီလား ... ဘယ်လိုလဲအလုပ်မှာ အဆင် ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်နေ့တော့ သူ့ကိုဖယ်ခိုနဲ့ကြည့်ပို့လုပ်ပေးမှာပါ ... ကိုယ် က ပိုင်နဲ့တွေ့ချင်တာနဲ့ လိုက်လာတာ”

“လာလေ တိမ်ယံ ... ”

မိုရ်ဆက်ပြီး ရပ်မနေတော့ဘဲ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“မိုရ်”

“ဟင် ... အမလေး”

“ဟာ ... ဒါ လန့်စရာလားမိုရ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရှင့်ကိုကြည့် ရတာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မိုရ်အလုပ်ရှင်သူဌေး ပါလာလို့ပါ”

“ဦးထက်တိမ်ယံပဲ ... သူက မမပိုင်သူငယ်ချင်းလေ ဟဲ့ မိုရ် ... ရှင့်ရဲ့မင်းသားလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဘာမှမဆိုင်တာပဲချစ်ရာ ... သူက အိမ်ထောင်နဲ့ပါ ... မိုရ်တို့ကုမ္ပဏီသူဌေးမို့လို့ပါ ... ”

“ဦးထက်တိမ်ယံရဲ့အိမ်ထောင်ရေးက ကွဲတော့မှာဟာ ... သူဌေးသမီးကိုယူပြီး အရမ်းနိုင်စားလွန်းတယ် ... ချစ်က ဒီအဆောင် နာနေတာကြာပြီဆိုတော့ အားလုံးသိတယ်”

“မိုရ် ရေချိုးခန်းထဲဝင်တော့မယ်နော် ... ”

သူ့အကြောင်းတွေကို မိုရ်ဆက်ပြီး နားမထောင်လိုတော့ပေ။ ငိုတံလည်းမဝင်စား။ အရေးကြီးတာက မိုရ်ဘဝဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ဝပ်တည်ဖို့ပင်။ မိုရ် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေပန်းအောက်ဝင်လိုက် သည်။

“ကိုယ့်အနားမှာမင်းရှိနေပေးဖို့ လိုအပ်တယ် မိုရ်”

သူ့အသံကြီးကို ရေပေါက်တွေကြားထဲမှ သူမထံပဲ့တင်ရိုက် ခတ်လာသည်။

“မိုရ် ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... သူ့စကားတွေကို မခံစားစမ်းပါနဲ့ဟာ ... အနောက်အယှက်ပဲ”

သူမ ရေပန်းအောက်ကနေထွက်လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေး အား မွှေးပွသဘက်နှင့် သုတ်နေမိသည်။

“ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးချင်ပါနဲ့ ဦးထက်တိမ်ယံ ... ဝေးဝေးနေ ပေးပါ။ ကျွန်မက အရှက်နဲ့လူလုပ်တာပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

စိတ်တွေ မောလိုက်တာ။ ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ ဝင်လုပ်တာ မှ ကောင်းဦးမယ်။ အခု ဒီအလုပ်က စိတ်မသန့်စရာ အရည်အချင်း နှင့် လုံးဝမလိုက်ဘက်တဲ့အလုပ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောမလဲ။ ဘယ်လောက်ပဲတင့်တယ် မြင့်မားနေပါစေ စားပွဲထိုးမလေးဘဝ ကို တမ်းတမိနေသည်။

“မိုးရီ”

“ရှင်”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာကြာနေပြီ ဘာလုပ်နေတာလဲ ... အအေး ပတ်မယ်လေ ထွက်ခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမပိုင်”

အပျိုကြီး အသံကရင်တွေပန်းတွေ တုန်ယင်လှိုက်ခါနေသလိုပင်။ မိုးရီအပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အဝတ်အစားလဲလိုက်လေ မိုးရီ ...”

“ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမပိုင်”

“ညည်းလေးအတွက် လိုအပ်တဲ့အဝတ်အစားတွေ အသုံး အဆောင်တွေ ဝယ်ရမယ် ... အလှပြင်ပစ္စည်းတွေရောလေ”

“ဘာ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမ”

“အဝတ်အစားအမြန်လဲစမ်းပါ ... မမပိုင်တို့ကို တိမ်ယံလိုက် ပို့ပေးမယ်တဲ့ ... ငွေလည်း ထုတ်ပေးတယ် ... မင်း ရာထူးနဲ့လိုက်

တိမ်ယံနတ်သမီး

ဝတ်တင့်တယ်အောင် ပြင်ဆင်ရလိမ့်မယ်လေ”

“သူဌေးကလား ... ဟာ မမပိုင်ကလည်း မလိုပါဘူးနော်။ မိုးရီမှာလည်း အဝတ်အစားတွေရှိပါတယ်”

“လိုတယ်ကွယ် ... မမပိုင်လည်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ မိုးရီလေး က အတွင်းရေးမှူးလေ ... သူများတွေအမြင်မှာ လေးစားအထင် ငြီးသွားစေရမယ် ... ကဲပါ ... ပြင်ပြီး ထွက်လာခဲ့၊ မမပိုင်စကား ကဲ့ နားထောင်”

ဒီလူ မမပိုင်ကို ဘယ်လိုများ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက်လည်း သိပေ။ အပျိုကြီးက ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသည်။ မိုးရီ စိတ်ရှုပ်တယ်။ သူဌေးအပြုအမူတွေက မူမမှန်ဘူးဟုထင်မိ၏။ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာဘဲ။ ပြောတော့ ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့လူကြီးတဲ့။ မိုးရီကို ဒလကြမ်းတိုက် ခံဆင်ပြီး မြူဆွယ်ဖြားယောင်းနေတာလားပဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ မမ ပိုင် မရိပ်မိစေရန် အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မမပိုင်က မိုးရီသူဌေးကို ကြွေနေတာနော်”

ချစ်က ပြောသည်။ မိုးရီကတော့ မလွဲသာမရှောင်သာတဲ့ သဘော။ အပျိုကြီးကြောင့် လိုက်သွားရသယောင်ယောင် မျက်နှာ လေး ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်ရ၏။ အပျိုကြီးက အော်ခေါ်နေသည်။

“သွားပြီနော် ချစ် ... အပျိုကြီးကြောင့် ခက်ပါတယ် ... အဆောင်ပိုင်ရှင်အပျိုကြီး အဆောင်သူတွေကို လမ်းမှားတွေပြုပြီ

ထင်တယ်”

“သွားပါဟာ ... အပျိုကြီးအကြောင်းလည်း သိတာပဲ”

သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာအရင်ဆုံးမျက်ဝန်းတွေ အကြည့်ခြင်းဆုံမိတာက ဦးထက်တိမ်ယံပင်။ မိုရ် ပူပူထူထူကြီးနှင့် ခြေလှမ်းတွေပင် မှားသွားချင်သည်။

“မိုရ်လေး ထွက်လာပြီလား ... သွားကြမယ် တိမ်ယံ”

သူဌေးနှင့်မမပိုင်က တွဲလျှက်။ မိုရ်က နောက်မှာ။ မမပိုင် ထိုင်ဖို့ ရှေ့ခန်းတံခါးကိုပင် တယုတယဖွင့်ပေးနေသည်။

“ပိုင် ... ထိုင်ပါ”

သူမနောက်မှ ဝင်ထိုင်သည်။ ဘုရားရေ... သူ့ကားမှန်ထဲမှာ မိုရ်မျက်နှာကြီးက တည့်တည့်ကြီးပေါ်နေသည်။ ရှောင်လိုက်ရ မလား။ မမပိုင် ရိပ်မိသွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိ၏။ သူကကြည့်၍ ပြုံးပြ သေးသည်။ သူဌေးက ပြုံးရယ်ခဲတယ်တဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူဌေးအပြုံး က စွဲဆောင်ညှို့ယူနိုင်သလို ထင်မိလာ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး ... သူမမိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့များ သူမ ရင်ဘေ့ပါ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာတာလဲလို့။

“မေမြင့်မိုရ်လို ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ကို ကိုယ့် အတွက် အကူအညီပေးတာ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်နော် ပိုင်”

“တိမ်ယံရယ် ... ပြောစရာလား၊ ပိုင်တို့က ငယ်သူငယ်ချင်း

တွေလေ ကူညီရမှာပဲ”

“မေမြင့်မိုရ်ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရမယ် ... လိုအပ်တဲ့ မွမ်းမံသင်တန်းတွေလည်း တက်ပေးရမယ်”

“တိမ်ယံ လိုအပ်သလိုစီစဉ်ပါ။ ပိုင်လည်း မိုရ်လေးကို ဖြစ် ထွန်းစေချင်ပါတယ် ... အားကိုးရာမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်မလေးလေ”

“ပိုင်လည်း ညွှန်ကြားပါဦး ... ကိုယ် အားကိုးပါတယ်၊ ပိုင် ကလေးမက နည်းနည်းတော့ အတယ် ... အရှက်အကြောက်လည်း ကြီးလွန်းတယ်ထင်တယ် ... မဝဲမရဲနဲ့ ပြင်ရမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် မိုရ်ရေ ... သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ရေး အရာရှိဆိုတာ သွက်လက်ဖြတ်လတ်နေရမယ်”

သူမဘက်လှည့်ပြီး ပြောနေသေးသည်။ သူဌေးအကြံအစည် တွေကို မမပိုင် သိလို့လား။ မိုရ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ အလုပ်ကနေ ထွက်ပြီး စားပွဲထိုးအလုပ်လေးပဲ ပြန်လုပ်ချင်နေ၏။ စူပါမားကတ် တွေဝင်ပြီး ပစ္စည်းတွေအများကြီးဝယ်သည်။ ဖိနပ်တွေရော အလှ ပြင်ပစ္စည်းတွေရောပဲ။ မိုရ် ငြင်းလို့မရ။ သူဌေးက မိုရ်ကိုလှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ မမပိုင်ကတစ်ဆင့် ဝယ်ပေးနေသည်။

“နောက်မှကောင်မလေးလစာထဲကနေဖြတ်မယ် ပိုင် ... အားမနာနဲ့ လိုတာတစ်ခါထဲသာ ဝယ်လိုက်တော့ ... ”

“ဟုတ်တယ် မိုရ်လေး အားနာစရာမလိုပါဘူး ... တိမ်ယံက

ရှင်မြတ်နိုး

မမပိုင်ခန့်ထားပေးလို့ သူများတွေပြောစရာမဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးတာတဲ့လေ”

လူလည်ကြီးပဲ။ မိုရ် သိတာပေါ့။ မမပိုင်ကို တယုတယအရေးတယူနဲ့ မိုရ်ကို နည်းနည်းလေးမှအဖက်မလုပ်။ တည်တည်တင်းတင်း ဆက်ဆံလိုက်သေးသည်။ မိုရ်စိတ်ထဲမှာတော့ အောင့်သက်သက်ကြီးနှင့် လောကကြီးက ပြောင်းပြန်တွေ ဧကန်ထိုးတွေများဖြစ်သွားပြီလားတောင် မသိတော့ပါဘူး။ အသိတွေပင် ကင်းကွာချင်သည်။

မိန်း (၈)

“မိန်းကလေးက ဒီလိုဝတ်စားပြင်ဆင်လိုက်တော့လည်း အမိလင်းလက်တောက်ပသွားတယ် ... ရာထူးနဲ့ လိုက်ဖက်တယ် ...”

“ဟိုလေ မမပိုင်ပေါ့ ... အတင်းအကြပ်ကြီး မိုရ်ကိုဝတ်ခိုင်းတာပါ။ ရှက်လိုက်တာ အန်ကယ်ရယ် ...”

အဆောင်ကလူတွေ အားလုံးက မိုရ်နှင့်လိုက်ဖက်သည်ဟု ပြောကြပေမယ့် မိုရ်ရှက်နေသည်။ ဦးဗက်တီမိယံ ဝယ်ပေးတဲ့ ငွေ့ညးတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။

“မေမြင့်မိုရ်”

“ရှင်”

“သူငွေ့ဆီ ကော်ဖီပိုးပေးပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုပဲ ပို့ပေးမှာပါ”

မိရ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သူ့အခန်းထဲဝင်ဖို့ပင် တွန့်ဆုတ်
ရှက်ရွံ့နေမိသည်။

“ဝင်သွားပါ ... မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်ပဲ မေမြင့်မိရ် ... သွား
သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားပါ”

ဟုတ်တယ် ... အန်ကယ်မင်းထင် ပြောတာမှန်တယ်။ မိရ်
အလုပ်ပဲ။ သူမ ရှက်နေခြင်းကပင် ပတ်ဝန်းကျင်က သံသယဝင်နိုင်
သည်။ သူ့အခန်းထဲဝင်သွားလိုက်၏။ သူ မော့ကြည့်သည်။

“မင်း အရမ်းချောမောလှပတာပဲ မိရ် ... ဒီလိုမှပေါ့ကွ ...
သူဌေးရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိမလေးဆိုတာ”

“ဘာခိုင်းစရာများရှိပါသေးလဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အို ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိရယ်နေရတာလဲရှင့် ...
ကျွန်မစကားထဲမှာ ရယ်မောလှောင်ပြောင်စရာပါလို့လား”

“မင်းပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်သဘောကျလို့ပါ ... ဒီလောက်
အထိ တရိတသေပြောဆိုဆက်ဆံစရာမလိုဘူးလေ”

“ကျွန်မတာဝန် ကျွန်မကျော့ပွန်အောင်လုပ်တာပါ ... ကျွန်မ
ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးနဲ့တရင်းတနှီး မနေနိုင်ပါဘူးရှင်”

မိရ်ရယ် ... မင်းအရမ်းရိုးသားဖြူစင်ပြီး စိတ်ထားတည်ကြည်
မြင့်မြတ်လွန်းပါတယ်ကွာ။ ကိုယ်တို့ရဲ့တွေ့ဆုံမှုက မညီမျှလိုက်တာ။

ခေါင်းလေးငုံ့ထားပြီး ရပ်နေတဲ့မိရ် ... ငယ်ရွယ်ပေမယ့် အသိဉာဏ်
ညောမြင့်မားသည်။

“မိရ်”

“ဟုတ်”

“ညနေ ရုံးဆင်းရင်း ကိုယ့်အမေအိမ်သွားရမယ် ... ကိုယ်
ခဏစောပြန်မှာမို့ မင်းအန်ကယ်နဲ့ပြန်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်မသက်သာလိုက်တာကွာ ...
ငယ် သိပါပြီ ... မင်းတာဝန်ပဲ မင်းသက်သာသလိုနေပါ”

“ဟုတ်”

သူမ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇောချွေးတွေပင် ပျံချင်လာ
သည်။

“ဟူး”

မောတယ်။ စိတ်တွေမွန်းကြပ်လိုက်တာနော်။ သူမ စားပွဲ
ထိုင်လိုက်မှပင် ရင်တွေတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ရပ်သွားသည်။

“မဖြစ်သေးပါဘူး ... မိရ်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သတ္တိရှိစမ်းပါ။

အရှက်အကြောက်တွေ ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ဟယ် ... နင် မဟုတ်တာ
ဘာလုပ်လို့လဲ”

စိတ်တွေကို လျှော့ပြစ်လိုက်ရသည်။ မိရ် မျက်နှာတော့ပူ
သည်။ တကယ်ပဲ ဘာဖြစ်လို့များ စိတ်ကမသန်ဖြစ်နေရတာလဲ။

အဓိက မိုရ်ရိုးသားမှုကိုပြုဖို့ပဲ လိုတာပါ။ အန်ကယ်မင်းထင်က အားပေးသည်။ တခြားဝန်ထမ်းတွေနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေး အားလုံးက မိုရ်အပေါ် တလေးတစား ဆက်ဆံကြပေမယ့် မိုရ် ကို တိုင်က မလုံမလဲ ဖြစ်နေရသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကတော် ရောက်လာတယ် မေမြင့်မိုရ် ... ”

“ရှင် ... ”

“သူဌေးအနားမှာ ဒီလိုမိန်းကလေးတွေ ခန့်ထားတတ် တယ် ... မကြောက်နဲ့ ... မင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆက်ဆံနိုင် မင်းကို အထင်ကြီးမှာလေ”

ဥက္ကဋ္ဌကတော် ဓာတ်လှေကားနဲ့တက်လာပြီတဲ့ အန်ကယ် မင်းထင်တို့ဝန်ထမ်းတွေ အသင့်ဆီးကြိုနေကြသည်။ မိုရ်လည်းပါစေ အန်ကယ်ကတော့ အားပေးနေသည်။

“သူဌေးကတော်က လာခဲ့ပါတယ် ... သူဌေးက ဘူလုပ်ငန်း မှာဝင်ပတ်သက်တာ လက်မခံဘူး”

“ဟုတ်”

မိုရ် အတော်လေးအားတင်းပြီး ထိန်းချုပ်ထားနေရသည် သူမတို့ရှေ့မှ ဓာတ်လှေကားပွင့်သွားပြီး သူဌေးကတော် ထွက်လာ သည်။

“မင်္ဂလာပါ”

“မင်္ဂလာပါ”

ဝန်ထမ်းတွေက နှုတ်ဆက်ပေးမယ့် သူဌေးကတော်က တစ် ချက်ပဲရွှေကြည့်ပြီး တုန်ပြန်တာမျိုးမရှိ။ အရမ်းကြီး မချောပေးမယ့် လည်း အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဖြူနုနုပင်။ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာကအစ ခေတ်ဆန်ပြီး စိန်တွေလည်း ညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားသည်။

“ဦးမင်းထင် ... သူကဘယ်သူလဲ အသစ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေး ... သူဌေးရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိပါ”

“မောင့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ဪ”

စိမ်းအတွက်တော့ အကွက်တစ်ခုကဝင်သွားပြီ ဖြစ်လေ သည်။ မောင့်အတွင်းရေးမှူးက ငယ်ရွယ်နုပျိုချောမောလွန်း၏။ ဒီနေ့ညနေ မောင်က သူ့အမေဆီသွားမည်ဖြစ်သည်။ ရှင်က ဒါကြောင့် စိမ်းကို အလွယ်တကူ ကွာရှင်းချင်နေတာလား မနာလို ချင်စရာ။ အတွင်းရေးမှူးမလေးက မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့ နတ်မိမယ် အလားပဲ။ သူ့ယောင်မယ်လေး ဖြစ်နိုင်သည်။

“ညည်းလေးနာမည်က ... ”

“မေမြင့်မိုရ်ပါရှင်”

မိုရ် အစောကြီးထဲက စကားပြောဖို့ ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် အသံကအစ တည်ငြိမ်နေသည်။

“ဟုတ်ပြီ”

စိမ်း ခပ်မာမာပြောပြီး မောင့်အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မောင်”

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ စိမ်း ... ငါ့ကုမ္ပဏီကိုလာရမယ့် ကိစ္စမရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

“နေပါဦး မောင်ရယ် ... ထိုင်ပါရစေဦး၊ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ များ ဒီလောက်မာထန်ပြတ်သားနေတာလဲ”

သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံမိစဉ် သူမနှုတ်ခမ်း ကျော့ကို မှဲ့ရှုံ့ပြစ်လိုက်၏။ ထက်တိမ်ယံကို ကုမ္ပဏီပင်မပေးချင်။ ဒါပေမဲ့ သူမက သဘောတူပြီးသားဖြစ်နေသည်။

“မောင့်အမေဆီသွားမလို့ဆို အာကာဖုန်းဆက်တယ် ... စိမ်းလည်း အတူတူလိုက်မလို့ပါ”

“အပိုတွေလုပ်မနေပါနဲ့တော့စိမ်း ... မလိုက်ပါနဲ့၊ မင်းနဲ့ကိုယ် အတူတူတွဲပြီး မသွားနိုင်ဘူး”

“တရားဝင်မှ မကွာရှင်းရသေးဘူးလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင့်မျက်လုံးတွေက စိမ်းကို ဝါးစာပြစ်တော့မတတ်ဘဲ”

“မင်းပြန်ပါစိမ်း ... ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စတွေ ရှေ့နေတွေစီစဉ်နေ ပြီပဲ ... မင်းနဲ့ထပ်မတွေ့ချင်ဘူး”

“ဒီမှာ ... ရှင်ကအတွင်းရေးမှူးမလေး ခန့်ထားတာ အိစက်

နတာပဲ ... အရွေးတော်တယ်”

“အဲဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး ...”

“စိမ်းကို လုပ်ပြတာလား”

“မင်းစိတ်နဲ့ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့၊ စိမ်း ပြန်ပါ ... ငါနဲ့ကွာရှင်းဖို့ မင်းဘက်က တောင်းဆိုတာပါ ... ငါ့အပြစ်တွေပဲ ပုံချပြီး မင်းအသာ နီးကနေ ကွာတာပဲလေ ... နာမည်ပျက်ကျန်ခဲ့ရမှာက ငါပါ”

“ဒါက ရှင့်ကံကြမ္မာပဲလေ၊ ရှင်က အချောင်ကြီးပွားချမ်းသာ ချင်တာကိုး ... ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ သူဌေးသမီးကို လက်ထပ်တာ”

“စိမ်း ... မင်းတော်တော်လေး စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျ တဲ့ မိန်းမပဲ ... မင်းထွက်သွားတော့၊ မင်းနဲ့မင်းအကောင်အကြောင်း ဝိသတင်းဖြန့်လိုက်ရမလား”

“ဖြန့်လိုက်လေ ... ရှင်ပဲသိကွာကျမှာ၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးထက် တိမ်ယံရဲ့မိန်းမက လင်ငယ်နေတယ်လို့လေ”

“တောက် ... မင်းကွာ”

စိမ်းမြမြက တော်တော်လေး ရွံစရာစက်ဆုတ်မုန်းတီးစရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အမှားအတွက် မှောင်တကြီးစွာရတာကလွဲပြီး တခြားမရှိတော့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အကျက်ကွဲရမှာက သူပါပဲ။

“ကျွန်မ ရှင့်အမေအိမ်ကနေ စောင့်နေမယ် ... ရှင့်အပြစ်တွေ အမဲစက်တွေ တစ်ပုံတပင်ကြီးနဲ့ ကျွန်မက ကွာပြစ်ချင်တယ် ...

ဘာကြောင့်လဲသိလား ... ကျွန်မ မိဘဂုဏ်သိက္ခာ မထိခိုက်အောင်
လေ”

စိမ်း ထလိုက်သည်။ ထက်တိမ်ယံက ထိုင်ကျန်ရစ်တာကို
စိမ်းသဘောကျမိ၏။ အပြစ်တစ်ခုအတင်းပြောလိုရသွားလို့လေ။
မိန်းမ ငွေကြေးတွေနဲ့စီးပွားဖြစ်ပြီး အောက်ခြေလွတ်ကာ ကျေးဇူး
ရှင် မိန်းမအပေါ် မောက်မောက်မာမာ ဥပေက္ခာပြုထားသည်ဟု
ပင်။

“မောင်က ကျွန်မကို ကားနားအထိလိုက်မပို့တော့ဘူးလား
ဟင် ... စိမ်းကားရက်စက်လိုက်တာလို့ ဝန်ထမ်းတွေက ထင်လိမ့်
မယ်”

“တောက်”

“အတွင်းရေးမှူးမချောချောလေးကြောင့် မာန်တက်နေတာ
ပေါ့လေ”

“မင်း ... မင်း”

“အဟက် ... သွားပြီ ... ဘိုင်”

“တောက် ... မင်း ... မင်း”

သူ ထရပ်လိုက်သည်။ စိမ်းကိုလိုက်မပို့လို့ မဖြစ်ဘူး။ မိရ်
အထင်သေးသွားမှာကို တိမ်ယံ ကြောက်သည်။ ဒီမိန်းမက မိရ်ရှေ့
မှာ မဟုတ်မဟတ်တွေ ပြောပြစ်လိုက်မှာစိုးရိမ်၍ ဖြစ်၏။ စိမ်းနှင့်
တွဲလျက် ထွက်လာရသည်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် မိရ်ရှေ့မှာခြေ

လှမ်းကိုရပ်ပြစ်၏။ တိမ်ယံ အထိတ်တလန့်နှင့် ဦးမင်းထင်အား
မျက်စိပြစ်ပြလိုက်မှ ဦးမင်းထင်က ပြာပြာသလဲနှင့်စိမ်းကို ဓာတ်
လှေကားဆီ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“သူဌေးကတော် ကြပါ ... ဓာတ်လှေကားအဆင်သင့်ဖြစ်
ပါပြီ ... ကြပါခင်ဗျာ”

သူပါ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်လိုက်သဖြင့် စိမ်းလည်းဝင်လိုက်
ရသည်။

“ကိုထက်တိမ်ယံ ... ရှင်ကလေး ဘာလဲ ဟိုကောင်မလေး
ရှေ့မှာ ကျွန်မတစ်ခုခုပြောလိုက်မှာ အရမ်းစိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသလို
ပါပဲလား”

သူ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် စိမ်း ကားပေါ်တက်
၍ မောင်းထွက်သွားသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ... မန်နေဂျာဦးမင်းထင်
ရှိနေပေလို့ပဲ။ သူအပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့၏။ ဦးမင်းထင်လည်း လိုက်
ဝင်လာသည်။

“အာစရိကတော်ကတော့ မလွယ်ဘူး၊ အန်ကယ်တောင်
ဇောချွေးပျံချင်တယ်”

“ဒီမိန်းမကို ကွာရှင်းပြစ်လိုက်မှအေးမယ်ဗျာ ... ဦးမင်းထင်
လိုလူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိနေပေလို့ပေါ့”

စိမ်းမြဲမြဲအကြောင်းတွေကို ဦးမင်းထင် အသိဆုံးပင်။ ကောင်

ရှင်မြတ်နိုး

လေးတစ်ယောက်နှင့်တွဲနေတာလည်း ဦးမင်းထင်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လာခဲ့သည်။

“မေမေနဲ့ညီကိုလည်း ဘာတွေထောင်မလဲမသိဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ”

“ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့လေ သူဌေးရယ် ... မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် သူဌေးစိတ်ညစ်နေစရာမလိုဘူးထင်တယ် ... အပျော်ပဲရှာစမ်းပါ။ သူဌေးဘဝ ဘယ်လောက်အထိ အထီးကျန်ရလဲဆိုတာ အန်ကယ်သိပါတယ်”

“လောကကြီးက ဘာတွေလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်လမ်းမှန်ပေါ်မှာရပ်တည်နေတယ်ဆိုတာ မေမေနဲ့ညီကတောင် လက်မခံဘူး”

“သူဌေးနောက်မှာ ဝန်ထမ်းတွေရှိသေးတယ်လေ ... ကုမ္ပဏီ ကျဆုံးသွားလို့မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သူဌေးရပ်တည်မတ်နေနိုင်မှဖြစ်မယ် ... စိတ်ကို ကင်းထားပါ ... သူဌေးပျော်ရွှင်နေမှဖြစ်မယ်နော်”

သူ့ဆံပင်တွေက လက်တွေ့ထိုးထည့်လျှက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေသည်။ မိုရ်ရယ် ကိုယ့်ကိုအထင်မသေးပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမခံစားခဲ့ရပါဘူး။ စိမ်းမြမြက မောက်မားထောင်လွှားပြတယ်။ ကိုယ့်ကို နှလုံးထုနိုင်အောင် နှိပ်ကွပ်တယ်။ ကိုယ့်ကို သူ့အစေအပါးကျွန်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ကိုယ်အမြဲတမ်း ကြေကွဲနာကျင်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်စီးပွားရေးမှာ

နစ်မြုပ်ထားခဲ့တာပါ။ မေမေနဲ့ရင်ဆိုင်ရဦးမယ်။ ချွေးမအပေါ် ကျေးဇူးမကန်းဖို့ တတွတ်တွတ် ဆုံးမပြောဆိုမယ်။ ထွက်ပြေးချင်သည်။

“ကော်ဖီပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ... အန်ကယ်က ပို့ခိုင်းတာပါ”

သူ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မေမြင့်မိုရ်ဖြစ်နေသည်။ ရင်ဝမှာ အပူလုံးတစ်ဝက်လောက် လျှောကျသွားသည်ဟုထင်၏။ အလိုက်သိလွန်းတဲ့ မန်နေဂျာကြီး ဦးမင်းထင်။

“မိုရ်”

“ရှင်”

“အဲ ... မေမြင့်မိုရ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးပါ တောင်းဆိုပါတယ် ... ကိုယ့်အနားကနေ ထွက်မသွားပါနဲ့”

“ရှင်”

သူ့ဆက်ပြောမယ့်စကားတွေကို မိုရ်ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် ကော်ဖီခွက်လေးကိုချပြီး ခပ်သွက်သွက်လေး ပြန်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ကာ အခုမှ သင်တန်းတွေတက်တုန်း ဘွဲ့ပင်မရသေးပေ။ ကိုကိုလွန်
တယ် ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာပဲ။

“ဒါတွေ မေမေ့ကိုတော့ သွားမပြောပြနဲ့နော် အာကာ ...
ကြာခင် မမတို့ ကွာရှင်းကြမှာပဲ”

“မမစိမ်းရယ် နည်းနည်းလောက် သည်းခံပေးလို့ မဖြစ်ဘူး
သားဗျာ ... ကိုကိုအနားကနေ ဒီကောင်မလေး လွင့်ထွက်သွား
အောင် ကာကာ လုပ်ပြပါမယ်”

“နေပါစေတော့ အာကာ ... မောင် ပျော်ပါစေလေ”

တမင် စိမ်းသဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ပြလိုက်တာ
ပဲ။ သူမဘက်က စတင်ကွာရှင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထက်တိမ်ယံလို
မီးပွားရှာဖို့ပဲ အာရုံရှိပြီး အပျော်အပါး မမက်တဲ့လူကို စိမ်းစာမဖွဲ့လို
ဘူး။ ဆက်၍ ပတ်သက် ဆက်ဆံနေဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိတော့ ... သူ
အိမ်ကနေ အများကြီးရခဲ့တာပဲ ... တစ်ခုပဲရှိတာက စိမ်းအပြစ်တွေ
ပိုင်မနေဖို့ပဲ ...

“ကဲပါကွယ် ... တခြားဟာတွေ မေ့ထားလိုက် မေမေ့ဆီပဲ
သွားကြရအောင်ပါ”

စိမ်း မလုပ်ချင်ဆုံးက အဆင့်မရှိတဲ့ ယောက္ခမကြီးထံ ခယ
နဲ့သနေရခြင်းပင်။ ထက်တိမ်ယံက အမေ ... အမေ ဖြစ်နေလို့ပါ။
မီးတော့လည်း မိဘတွေရဲ့ နာမည်ဂုဏ်သတင်းကို မထိပါးစေချင်

အခန်း (၉)

“မင်းကိုကိုက မမနဲ့တွဲပြီး မေမေ့ဆီလာမယ်ဆိုတာကို
မမက အောက်ကျခံပြီး သွားပြောတာတောင် လက်မခံဘူး”

“ဟုတ်လား ... ”

“မေမေတော့ မသိပါစေနဲ့ကွယ် ... စိတ်သောကရောက်မှာ
စိုးလို့ပါ ... မောင်လေး သိအောင်တစ်ခုပြောပြရဦးမယ် ... မောင့်
အတွင်းရေးမှူးမလေး အသစ်ခန့်ထားတာ အရမ်းငယ်ပြီးချောလွန်း
တယ်”

“ဟုတ်တယ် မမစိမ်း ... မနေ့က အာကာလည်းတွေ့ခဲ့
တယ်”

“အင်းလေ ... အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝနေလို့ဖြစ်မှာပါ”
မေမြင့်မို့ရမှာ ဒီလောက်အထိ တာဝန်ပေးအပ်ဖို့ အရည်
အချင်း မပြည့်မှီဘူးဆိုတာ အာကာသိနေသည်။ နယ်ကတက်လာ

၍ ကွာရှင်းပစ်တာတောင် ထက်တိမ်ယံ အပြစ်ပဲမြင်စေရမည်။

“စိမ်း ... သမီးလေး အရင်ရောက်လာတာပဲ ... သားလာ မယ်ထင်တယ်”

“မောင်က အလုပ်များတယ်လေ ... မေမေ အဟက် မိသားစုကို အချိန်မပေးနိုင်ဘူးလေ ... စိမ်းကိုတောင် အရင်သွားနှင့် တဲ့လေ”

“စိမ်း ... ”

“ရှင် မေမေ”

“သမီး ပြန်တော့ သားကြီးကို မေမေ ဆုံးမမယ် ... သမီး ရှေ့မှာ မပြောချင်ဘူး ... ကွာရှင်းဖို့ ကိစ္စတွေကိုတော့ ခဏလေး သည်းခံစောင့်ဆိုင်းပေးပါကွယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ”

စိမ်းက အမြန်ဆုံးကွာရှင်းပြစ်ချင်နေသည်။ လွတ်လပ်ချင်ပဲ ပြီ။ ထက်တိမ်ယံလည်း စိမ်း စိတ်မဝင်စားနိုင်။ မေမေက သူမလက် ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျှက် အနူးအညွတ် တောင်းပန်စကားပြောနေ သည်။

“ဒါဆိုလည်း စိမ်းပြန်တော့မယ်နော် မေမေ ... ဘာမှ စိတ်ပူ ပင်သောကတွေ ရောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ... စိမ်းကက မေမေ့ချွေးမ တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ရင်လည်း မေမေ့ဆီလာတွေ့နေမှာပါ

နော်”

“စိမ်းရယ် သမီးလေးရယ်”

စိမ်းကျောခိုင်းပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သေလိုက်ပါလား။

နောက်ထပ်ရမယ့် ရှင်ချွေးမငယ်ငယ် နုနုထွတ်ထွတ်လေးရရင်သာ နိုင်ကြီးသားနဲ့ ပေးစားပြီး အဆဲခံရပြီသာမှတ်။

“မမစိမ်း”

“ဟင် ... အာကာ”

“ကိုကိုအတွက် အာကာတောင်းပန်ပါတယ် ... ကိုကိုလွန် ဘာပါ ... မမစိမ်းအပေါ် ဒီလောက်အထိ ဥပေက္ခာမပြုသင့်ဘူးဗျာ”

“အာကာရယ် ... ထားလိုက်ပါ ရေစက်က ဒီလောက်ပဲလေ သွားပြီ ... မင်းကိုကို လာတော့မယ်လေ ... အခုချိန်မှာ မမက

နောက်အိုမကြီးဖြစ်သွားပြီလေ ... ”

“တောက် ... ”

အာကာ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲလျှက် မေမြင့်မိုရ်ကို အမှုန့် ဩတ်ပစ်ချင်နေသည်။

“မေမြင့်မိုရ် မင်းကြောင့်ပဲ ငါ့အစ်ကိုအိမ်ထောင်ရေး ပြုတော့ ခံပြိုကွဲမခံနိုင်ဘူး”

မမစိမ်းကို အရမ်းအားနာပြီး သနားသည်။ ကျေးဇူးရှိသည်ဟု သူထင်မိ၏။ ကိုကိုရောက်လာသည်။

“ညီ ... ခြံထဲမှာ ရပ်နေတာ ကိုကိုကို စောင့်နေတာလား”

“မမစိမ်း အခုပဲပြန်ထွက်သွားတယ် ကိုကို ... ”

စိမ်းလာမွေသွားပြီဆိုတာ တိမ်ယံသိလိုက်သည်။ ညီမျက်နှာထားကပါ မာချင်နေ၏။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ရှင်းပြလည်း မိသားစုက လက်ခံမှာ မဟုတ်ကြ။ သူတို့က စိမ်းမှ စိမ်း ... သူအထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မေမေ ... ”

“မင်းရောက်လာပြီကိုး ... ”

မေမေကိုယ်တိုင် စိမ်းဘက်ကနေ ရပ်တည်နေလေသည်။ သူ စိတ်မောရ၏။ စိမ်း မိန်းမယုတ်မတစ်ယောက် ... မေမေကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ရှင်းလင်းပြသမနေချင် ... မေမေအနား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေမေ နေကောင်းအောင်နေပါလား ... သားကိစ္စက သားပဲဖြေရှင်းပါ့မယ်”

“မင်း ... စိမ်းကို အလွယ်တကူ ကွာရှင်းနိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ ... ထက်တိမ်ယံ မင်းဒီလိုဘဝမျိုးရောက်ရတာ ဘယ်သူကြောင့်လဲ ... မေမေကတော့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ မပြစ်မှားကောင်းဘူးထင်တာပဲ ... တလုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတာ မင်းကြားဘူးလား”

“တော်ပါတော့ဗျာ ... စိမ်းက သားနဲ့ မလိုက်ဖက်ပါဘူး။

သူ့အတွက် အများကြီးပေးလိုက်တာပါ”

“မေမေ လက်မခံဘူး တိမ်ယံ ... အခု စိမ်းလေးကြောင့် မေမေတို့ သက်တောင့်သက်သာ နေထိုင်စားသောက်နေထိုင်ကြရမယ် ... ညီလေးလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်လာနိုင်တယ် ... စိမ်းနဲ့မကွာမင်းလိုက်ပါနဲ့ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

စိမ်းကဘက်က ကွာရှင်းခွင့်စတင်တောင်းခံတာပါဟု ပြောပြချင်သည်။ မေမေရော ညီရောက လက်ခံတာမဟုတ်။ စိမ်းက ဟန်ဆောင်လိမ်ညာ မာယာများသူပဲ ... သူ သိ၏။ လောလော ဆယ် သူ စိတ်ပူပင်နေတော့က မိုရ်ပဲ သူ့ကို အဆင်သေးမခံနိုင်ပေ။

“မေမေ့ကို မင်းထောက်ပံ့ပေးကမ်းနေတာတွေ ရပ်လိုက်ပါ တော့သား ... မေမေ စားရတာ စိတ်မဖြောင့်ဘူး ... မျိုမကျလို့”

“မေမေ ... ”

“မင်း ဘာတွေဆင်ခြေပေးမလို့လဲ ထက်တိမ်ယံ ... မင်း ဘာပြောပြော မေမေလက်မခံဘူးနော် ... စိမ်းကို ကွာရှင်းမယ်ဆို ဆင် မေမေ မင်းရဲ့ အထောက်အပံ့ကို လက်မခံတော့ဘူး”

ဒေါ်ချစ်သက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နက်လာသည်။ သားကြီးကို လိမ်မာလွန်း၍ မိမိ အချစ်ဆုံးပါ။ ဖခင်ဆုံးပါး သွားထဲက မိမိနှင့်အတူတူ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့၏။ ဒါပေမယ့်

အိမ်ထောင်ရေး မပြိုကွဲစေချင်၍ဖြစ်သည်။

“ကျန်းမာရေးပဲ ဂရုစိုက်ပါ မေမေ ... သား ဒါပဲပြောချင်ပဲ
တယ်”

“မေမေကျန်းမာရေးကို မင်းကစိတ်ပူတာလား”

“သားပြန်မယ်”

“နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မေမေဆီမလာနဲ့တော့”

“မေမေ ... ”

“မင်းက တော်တော်လေးကို မောက်မာထောင်လွှားနေ
တာပဲ ... ပြန်ပါတော့ မေမေလည်း အသက်ကြီးပါပြီလေ”

သူ ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့သဖြင့် မေမေကို ကန်တော့
လိုက်သည်။ ထပြန်လာခဲ့၏။ ခြံထဲအထိ ညီကလိုက်ပို့သည်။

“ကိုကို ... ”

“ပြော”

“ညီကတော့ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး ကိုကိုရာ ... စိတ်
ရှုပ်ထွေးနေတာပဲသိပါတယ်”

“ထိုင်ဦးညီ ... ”

မေမေနှင့်စကားပြောရတာ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသဖြင့် ညီနှင့်
တော့ ထိုင်စကားပြောမှ ကောင်းမည်ဟုတွေးမိသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုကို ... ”

“ညီလည်း လာထိုင်ပါ”

ညီနှင့်ထိုင်ပြီး မေမေကို ဂရုစိုက်ပြုစုဖို့မှာမည်ဟု ထင်သည်။
ဘုံအချိန်တွင် သူထံသို့ဖုန်းဝင်လာ၏။ ဦးမင်းထင်ပါ လမ်းမှာကား
နှုတ်နေလို့တဲ့ မိုရ်အဆောင်ကို လိုက်ပို့တာ ... ခုထိမရောက်သေး
ဘူးဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အခုပဲလာခဲ့မယ် ... အန်ကယ် မိုရ် ပြန်ဖို့တောင်
နောက်ကျနေပြီဗျာ ... ”

မိုရ်တဲ့ ... ကိုကိုက မိုရ်လို့တောင် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေပြီလား
အန်ကယ်ဦးမင်းထင် လိုက်ပို့ရလောက်အောင် ဘယ်လောက်များ
ကြီးကျယ်ခန်းနားပြီး အရေးပါအရာရောက်နေလို့လဲဗျာ ... အာကာ
ကြိတ်၍ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“မေမြင့်မိုရ် ... မင်းကတော့ကွာ ငါ့အစ်ကိုလို ရိုးသားဖြူစင်
တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုများ မြူဆွယ်နိုင်ခဲ့တာလဲ”

ကိုကိုထသည်။ ညီနှင့်ပင် စကားမပြောရသေးပေ။ အဖြစ်
သည်းနေလိုက်တာ ပြန်မည်ဟုသာပြော၍ ကားစက်နှိုးထွက်သွား
၏။ အာကာ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ... ကို ကို နှင့် က
ဘယ်လောက်အထိ အညီအစွန်းတွေဖြစ်သွားကြပြီလဲ ...
စိတ်ပူသည်။

“မင်း ငါ့အကြောင်းကောင်းကောင်း သိစေရမယ် မေမြင့်မိုရ်”

အာကာကြိမ်းမောင်းလျက် ကိုကို့နောက်လိုက်ကြည့်ဖို့ စဉ်းစားမိသည်။ မေမြင့်မိုရ် အဆောင်သွားရာလမ်းမှာပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ တားဆီးရမယ် ပိုင်းလုံးမ မေမြင့်မိုရ်အကြောင်း သေသေချာချာသိရန် စုံစမ်းရမည်ဖြစ်သည်။

“သား ငယ်”

“ဗျာ ...”

“မင်း ကိုကို့ရော”

“ပြန်သွားပြီ”

“မင်းနဲ့တောင် စကားကောင်းကောင်း ပြောသွားရဲ့လား”

“ကိုကို့အကြောင်း မေ့ဖြစ်လိုက်ပါမေမေရာ ကံကြမ္မာအပဲပေါ့ ... သားတို့ တားဆီးလို့မှ မရတာ”

“စိမ်းက သူဌေးသမီးဆိုတော့ .ယောက်ျားအပေါ် အနိုင်ယူတာတော့ ရှိတာပါပဲလေ ... ဒါပေမယ့်လည်း သားကြီးက ကွာရှင်းဖို့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေပုံပဲ နောက်ထပ်အငယ်တစ်ယောက်ယောက်များ တွေ့နေပြီလား ... သားငယ်ရယ်”

“သား အပြင်ခဏလောက်သွားမယ်မေမေ ... အနားယူလိုက်ပါ ... စိတ်အေးအေး ထားပါဗျာ”

အာကာတိမ်ယံ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုကို့နောက်လိုက်ရမယ် ... မေမြင့်မိုရ် လက်ထဲအပါမခံနိုင်။ မေမေသာသိသွား

ရင် အသက်ပင်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။

“မင်းက မမပိုင်အဆောင်မှာနေတာဆိုတော့ အဲဒီလမ်းတလျှောက်မှာပဲ ကားပျက်မယ်ထင်တယ်”

သူ လိုက်သွားတော့ လမ်းမှာ အန်ကယ်မင်းထင်ကားပျက်နားမှာရပ်နေပြီး ဖုန်းပြောနေသည်။ စက်ပြင်ဆရာကို ခေါ်နေပုံပင်။ ကိုကိုနှင့် မေမြင့်မိုရ်တို့ မရှိတော့။ ဦးမင်းထင်ကို ဝင်နှုတ်ဆက်လို့ မဖြစ်ဘူး ကိုကိုသိသွားနိုင်သည်။ မမပိုင် အဆောင်ဘက်သွားကြည့်မိ၏။ ကိုကိုတို့ မရောက်သေးပေ။ ကိုကိုနှင့် မေမြင့်မိုရ်တို့ တစ်နေရာသွားတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“စောစောကတော့ တိမ်ယံဖုန်းဆက်တယ် ... အာကာ ဒီည ဧည့်ခံပွဲရှိတယ်ဆိုလားပဲ”

“ဟုတ်လား”

“မမတို့အဆောင်မှာနေတဲ့ မေမြင့်မိုရ်လေ ... မင်းကိုကိုက အတွင်းရေးမှူးမလေး ခန့်ထားတာ သူလည်းပါတယ်”

“မမ အဆောင်ကလား ... အာကာတွေ့တယ် ... အရမ်းတော့ ချောတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် အာကာ ... နယ်ကနေတက်လာတာလေ အရမ်းရိုးသားဖြူစင်တယ် မမပိုင်က ထောက်ခံပေးလိုက်တာပါ”
မမပိုင် မသိပါဘူး ... ကိုကိုတို့က ကွက်ကျော်ရိုက်ပစ်တာပါ

ဗျာ ... အစောကြီးထဲက သူတို့နှစ်ယောက်က ပတ်သက်ပြီးသားပဲ။
“အာကာ ပြန်တော့မယ်ဗျာ ... ဒီဘက်ကို ရောက်တာနဲ့
ဝင်လာတာပါ သွားပြီနော်”

“အာကာကတော့လေ လမ်းကြိုမှ မမတို့ဆီဝင်လာတာပဲ”

“အာကာ အလုပ်တွေများနေလို့ပါ မမပိုင်ရာ”

“စိမ်းရော ... မင်းအကိုနဲ့ ကွာရှင်းတော့မယ်မယ်ထင်တယ်”

“ကိုကိုလွန်တာပါ ... မမပိုင် မေမေတားတာတောင် ကိုကို
က လက်မခံဘူး ... ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်ထိကွာရှင်းချင်ရလဲ
မသိဘူး”

“စိမ်းလည်းလွန်တဲ့အပိုင်က လွန်ပါတယ်ကွယ် ... မမပိုင်
လည်း မကွာရှင်းဖို့ တောင်းပန်တာပဲ မရဘူးလေ”

မမပိုင်နှင့် ကိုကိုတို့က တဖွဲ့ထဲသားတွေဖြစ်သည်။ ကိုကိုနဲ့
မေမြင့်မိုရ်ကို တမင်လွှတ်ပေးနေတာလား ... သူ သံသယဖြစ်လာ
ရ၏။ မမပိုင် အဆောင်ကနေ ထွက်လာပြီး နာမည်ကြီးစားသောက်
ဆိုင်တွေမှာ ရှာသည်။

“ဘာ အစည်းအဝေးမှ မရှိဘူး ကိုကို ... ဘာဖြစ်လို့များ
လိမ်ညာရတာလဲ”

သေချာတာက တည်းခိုခန်းတွေမှာပဲ ရှိနေနိုင်သည်။

“အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ပါနိုင်တယ် ... အကွက်ချစီစဉ်လိုက်

တာပဲထင်တယ် ... မင်း တော်တော်ညှဉ်းများတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”
အာကာ စိတ်လျော့ပြီး အိမ်ကိုပဲပြန်လာခဲ့ရသည်။

မှုမရှိပေ။ သူလည်း စိတ်ထွက်ပေါက်အနေနှင့် ကောင်မလေးအား ကားပေါ်တင်၍ ခြေဦးတည့် မောင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။

“အန်ကယ်ကလူကြီးဆိုတော့ ပိုင်ဆီဖုန်းဆက်ပေးပါဗျာ၊ ဒီည ဧည့်ခံပွဲရှိတယ်လို့ ... မေမေနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော်အရမ်းမွန်းကြပ် လာလို့ပါ”

“စိတ်ချ သူဌေး ... လောကကြီးထဲမှာ လူဖြစ်ရတဲ့တခဏ တာဘဝမှာ အပျော်တော့ရှာရမှာပဲ သူဌေးရာ ... ”

ဦးမင်းထင်က သူ့ကိုအမြဲတမ်းထောက်ခံအားပေးပြီး အကာ အကွယ်ပေးနေသူဖြစ်သည်။ သစ္စာရှိ လူယုံတော်ကြီးပါပဲ။ သူ့အိမ် ထောင်ရေးအကြောင်းကိုလည်း အတွင်းကျကျသိထားသူဖြစ်၏။ သူ ဘာတွေလုပ်မိနေတာလဲဆိုတာပင် သူ့ကိုယ်သူတောင် မသိတော့။

“ဒီမှာ သူဌေးရယ် ... ကျွန်မကိုပြန်ပို့ပေးပါနော်၊ သူဌေးဆီ က ဘာလက်ဆောင်မှလည်း မလိုချင်လို့ပါ လက်မခံနိုင်ပါဘူး ... ကျွန်မကို ပတ်ဝန်းကျင်ကတစ်မျိုးထင်မှာလည်း ရှက်ပါတယ်”

မိရ် ဆက်လိုက်နေလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ကားက ဒလကြမ်းမောင်း နှင်နေသည်။ မိရ်ထင်တာ မြို့ပြင်ရောက်လာပြီထင်မိ၏။ ကြောက် တယ်။ အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူက အိမ်ထောင်နှင့်ပါ။ ကွာရှင်းဖို့ လုပ်ထားတာပဲဖြစ်ပါစေ မိရ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရမည်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ဘူး သူဌေး ... အဆောင်ကိုပဲ

အခန်း (၁၀)

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကားကဘယ်ကိုသွားနေတာလဲရှင်၊ အဆောင် ကိုသွားရမယ့်လမ်းလည်း မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

အန်ကယ်ဦးမင်းထင်က အကွက်ဖန်ပေးလိုက်တာပါ။ ကား ကလည်း တကယ်ပဲပျက်သွားသည်။

“ဒီည မိတ်ဆုံစားပွဲရှိတယ်လို့ ပိုင်ဆီကိုယ်ဖုန်းဆက်ထား တယ်”

“ရှင်”

“မင်းကိုလက်ဆောင်တစ်ခု ပေးစရာရှိလို့ ... ”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မ ဘာလက်ဆောင်မှ မလိုချင်ပါဘူးရှင် ပြန်ပို့ပေးပါနော်”

မိရ် မျက်ဝန်းလေးတွေပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ငြင်းဆန်နေ သည်။ သူရယ်ပြစ်လိုက်၏။ ဒီကောင်မလေးရဲ့အတွင်းစိတ် ပကတိ ရိုးသားမှုကို သူနှစ်သက်မိ၏။ သူ့ကို လုံးဝဖြားယောင်းသွေးဆောင်

ရွှေပြည်တိုင်း

ပြန်ပို့ပေးပါနော်၊ မိရ် တောင်းပန်ပါတယ် ... မမပိုင်သိသွားရင်လည်း အဆောင်ကနေ မောင်းထုတ်ခံရမှာပါရှင်”

သူကားကို အရှိန်လျှော့ပြစ်လိုက်ပြီး လမ်းဘေးမှာထိုးရပ် ပြစ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ... သူဌေးရယ် ပြန်ကွေ့ပါနော် ... အဆောင် ကိုပဲ ကျွန်မ ပြန်ချင်ပါတယ်”

“မိရ်”

“ရှင်”

“ရော့”

“ဘာများလဲရှင် ...”

“မင်းအတွက်လေ”

ဗူးအနီလေး တစ်ဗူးကိုပေးသည်။ မိရ် မယူချင်ပါဘူး။ ဒါမျိုး တွေက လက်မခံနိုင်။ ဖြားယောင်းမြူဆွယ်မှုတွေပဲ။

“ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ... ကျွန်မကို အထင်မသေးပါ နဲ့၊ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးဆီကမှ ကျွန်မလုပ်အားခ မဟုတ်တဲ့ အခ ကြေးငွေကို မယူနိုင်ဘူး ... ကျွန်မ ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူဌေးဘက်ကနေ ဒီလိုသာဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအလုပ် ကနေ ထွက်ပါတော့မယ်”

“မိရ်ရယ်”

ကားပေါ်ကနေ ဆင်းတော့မယ်လုပ်နေတဲ့ မိရ်လက်လေး

ကို သူဆွဲယူလိုက်သည်။

“ခဏလေးထိုင်နေပါဦး မိရ်ရယ် ... ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေး ပါ။ ဒီနေ့ ကိုယ့်မိသားစုအရေးအခင်းတွေကြောင့် ကိုယ့်စိတ်တွေ အရမ်းမွန်းကြပ်နေတယ် ... တစ်ပတ်အတွင်း ကိုယ့်ဇနီးနဲ့ကွာရှင်း တော့မယ်”

“အဲဒါ ... ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်ပါတယ်၊ လွှတ်ပါနော် ... ကျွန်မ ဆက်ပြီး သည်းခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါ တယ်ရှင်”

မိရ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နေသဖြင့် တိမ်ယံ စိတ်တွေကို လျှော့ပြစ်လိုက်သည်။ သနားစရာကောင်မလေး။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုမာယာတွေနဲ့ မသိမ်းသွင်းရတာလဲကွာ။ ကိုယ် အရမ်းချစ်မိနေတယ်။ အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ရ ဘူးမိရ်။

“ဒီလက်ဆောင်လည်း ကျွန်မ လုံးဝမယူဘူး ... သူဌေးက ကျွန်မကို အထင်သေးနေတာပါ။ ကျွန်မ မက်မောတန်ဖိုးထားတာ က ကျွန်မလုပ်အားခနဲ့ရတဲ့ငွေပဲ”

“ကဲပါ ကလေးရယ် ... မင်းကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ် အောင် မလုပ်တော့ပါဘူး ... ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“သူဌေး”

“ဟင်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ကျွန်မပြောစရာရှိပါတယ်”

“ပြောလေ ...”

“ဟို ... ဟို ... သူဌေးကိုလေ ကျွန်မရဲ့အဆောင်မှူး မမပိုင် ကလည်း ချစ်နေပါတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ရှင်”

“မင်း ကိုယ့်အနားမှာရှိနေတာ ကိုယ်အရမ်းပျော်ရွှင်ရယ်မော ရတယ်ကွာ ... ဟား ... ဟား ...”

“ဘာရယ်တာလဲရှင် ... ကျွန်မအမှန်တိုင်းပြောပြတာပါ ... တကယ်ပါ ... မမပိုင် ရင်ဖွင့်ပြလို့လေ”

“ဒီအပျိုကြီး ဇီဇာကြောင်လို့ ကိုယ်အစောကြီးထဲက စိတ် မဝင်စားဘူးမို့ရဲ့ ... သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ခံစား လို့ရတယ်”

အပျိုကြီးပိုင်က သူ့ကိုငယ်စဉ်လေးထဲက ကြိတ်ပိုးနေတာ တိမ်ယံသိသည်။ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ အချစ်ဆိုတာကို မခံစားဘူးခဲ။ မိသားစုကို ထောက်ပံ့နိုင်ဖို့ ငွေကိုဘယ်ကနေရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်း စားနေခဲ့၏။ စိမ်းကို လက်ထပ်တာလည်းငွေကြောင့်။ မေမေနှင့်ညီ ကို ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးနိုင်ဖို့။

“မို့ရဲ့”

“ရှင်”

တိမ်ယံနတ်သမီး

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်”

“ဘုရားရေ”

“ခဏလေး နားထောင်ပေးပါ မိုရ်ရယ် ... တောင်းပန်ပါ ဘယ်ကွာ”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မဆက်ပြီး နားမထောင်နိုင်ဘူး သူဌေး။ ကျွန်မနဲ့လည်း လုံးဝမသက်ဆိုင်ပါဘူးနော် ... ကျွန်မဆီကအဖြေက ဝတု နိုးပဲ ...”

သူမလက်လေးကို သူ့လက်ထဲကနေ စောင့်ဆွဲပြစ်လိုက် သည်။ မမပိုင်မျက်နှာကြောင့်ပါနော်။ သူမ ငိုပြစ်ချင်နေ၏။ သေပြစ် ချင်သည်။

“ဦးထက်တိမ်ယံက ကျွန်မကို အရမ်းအထင်သေးလွန်းသွား ပါပြီ ... ကျွန်မအလုပ်ကနေထွက်ပါ့မယ် ... ကော်ဖီဆိုင်လေးကပဲ ကျွန်မဘဝ တင့်တင့်တယ်တယ် ရပ်တည်နိုင်ပါဦးမယ် ... ကျွန်မကို ဒီလိုမဆက်ဆံချင်ပါနဲ့ ...”

သူမကားပေါ်ကနေဆင်းပြီး လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက် လာကာ လမ်းမှာဖြတ်သွားနေတဲ့ ကားတွေကိုတားမိသည်။

“မိုရ်တက်ပါ ... အဆောင်ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်။ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကွာနော် ...”

မိုရ် ဘယ်နေရာကိုရောက်နေမှန်းပင် မသိတော့ ... တစ်

ယောက်ထဲလည်း ပြန်၍မဖြစ်။ သူ့ကားပေါ်ပဲ ပြန်တက်လိုက်ရသည်။

“ကိုယ့်စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားတယ်မို့ရဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... နောက်ထပ် မဖြစ်စေရပါဘူး၊ မင်းကိုလေးစားရမယ်၊ ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားလို့ပါ”

“ဦးထက်တိမ်ယံကို ကျွန်မလေးစားပါ့မယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိစ္စ မဟုတ်လို့ စိတ်မဝင်စားတာပါ။ အလုပ်တာဝန်အရ ဆက်ဆံပေးပါ”

မမပိုင်ကြောင့် သူမရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မဆက်ဆံလိုပေ။ ဦးတိမ်ယံကိုလည်း မိုရ် လေးစားမိသည်။ ဦးထက်တိမ်ယံရဲ့ဘဝကိုတော့ မိုရ် နားလည်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်။ သူမ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မိုရ်”

“ရှင်”

“ကိုယ်အထပ်ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... ကိုယ့်ကို အထင်မသေးပါနဲ့ ... အလုပ်ကလည်း ထွက်စရာမလိုဘူး ... ကိုယ် သတိထားဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

သူ အနူးအညွတ် တောင်းပန်နေမိသည်။ မိုရ်ကို အထင်သေးလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် တကယ်ပဲ စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားတာပါ။ သူ့စိတ်ကိုပြန်၍ ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။ အဆောင်ရောက်တော့

ဒိုင်က ထွက်ကြိုနေ၏။ မိုရ်အထဲ တန်းဝင်သွားသည်။

“ရှင်တို့ အဆင်ပြေရဲ့လားတိမ်ယံ”

“ပြောတယ် ပိုင် ...”

“မိုရ်ကတော့ ရှက်နေမှာ၊ ဒီကောင်မလေးက ပွဲမတိုးဘူးလေ

—ဖြည်းဖြည်းနဲ့ အကျင့်ရသွားမှာပါ”

“အင်း ... ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ... သွားပြီ”

“ရှင်ကိစ္စကရော”

“တစ်ပတ်အတွင်းပဲ ...”

“နင့်အတွက် ပိုင် ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲဟယ်”

သူ လက်ဖြူ၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ပိုင် ကျောင်းနေစဉ်ထဲ တိမ်ယံအား ကြိုတင်ပိုးရင်း အပျိုကြီးဖြစ်နေရ၏။ ထက်တိမ်ယံက သွေမက်သူ။ စီးပွားရေးတွက်ပဲ အမြဲတမ်း တွက်နေတတ်သည်။

“မိုရ်လေးရေ ... ဓဏလောက်ထွက်လာပါဦးအေ”

အပျိုကြီး ရင်ခုန်နေသည်။ တိမ်ယံအကြောင်းတွေ မေးမြန်းနိုင်နေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မိုရ်လေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“မမပိုင်”

“မိုရ်လေး ဘယ်လိုလဲ ... အလုပ်မှာရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးဘဝနဲ့ ညည်းလေးအရမ်းလိုက်ဖက်တယ်သိလား ... မမ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ။

ပြောပါဦး ... တိမ်ယံက မမပိုင်အကြောင်း ပြောသေးလား ...
ငယ်စဉ်ကလေ ... ”

“မမပိုင်အကြောင်းတော့ မေးပါတယ် ... အပျိုကြီးက ဧည့်
ကမ်းကြီးပြီး တိကျပြတ်သားတယ်တဲ့ ... သူဌေးတောင် ငယ်စဉ်က
က လေးစားချစ်ခင်ရတဲ့သူတဲ့လေ”

“အဟိ ... ဟုတ်လား ... မမပိုင်ကို ဇီဇာကြောင်တယ်ဆို
သဘောမကျတာတဲ့ ... တကယ်ပါပဲ”

အဆောင်သူတွေနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ အရောတဝင်မနေဘဲ
မှန်မှန်တည်တည်ကြီးနေသည်။ အဆောင်စည်းကမ်းတော့ နည်း
နည်းလေးမှ ဖောက်မယ်မကြံနဲ့။ နာပြီသာမှတ် ... ဦးထက်တိမ်
က အပျိုကြီးအား စိတ်မဝင်စားပေ။ မိရ်ကိုချစ်ရေးဆိုတာသာ
သွားရင် အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖို့ မိရ် မဖြစ်နိုင်ဟုထင်
သည်။

“မိရ် နားတော့မယ်နော် ... မမပိုင် ဧည့်ခံပွဲက အတွေ့အကြုံ
မရှိတော့ ရင်တွေတုန်လိုက်တာ”

“အေး သွားတော့ ... အလုပ်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံများလား
ရင် တတ်ကျွမ်းနည်းလည်မှာပါကွယ် ... မကြောက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်”

မိရ်အထံကို ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အဆောင်က မိန်းကလေး
တွေက မိရ်ကို အားကျနေကြ၏။ ဦးထက်တိမ်ယံရဲ့အကြောင်း

သိထားကြ၍ သူမအား စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူးဟု ထင်ကြသည်။

“ဦးထက်တိမ်ယံက အရမ်းလေးစားစရာကောင်းတယ် မိရ်
ရဲ့ ... တကယ့်ကို တည်တင်းတာ၊ တို့တွေသိတာကြာပြီ ... မမပိုင်
ဆီ လာတာပဲ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ နာမည်ပျက်မရှိဘူး”

မိရ် ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်လေးပဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။
မိရ် ကံထူးတာလား။ မဖြစ်သင့်ဘူး ... သူဌေးတစ်ယောက်က မရှိ
ဆင်းရဲသားမိန်းကလေးကို ခြေတော်တင်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားများရှိ
နေဦးမှာလဲ။ မိရ် အထင်မကြီးပါဘူး။ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြော
ချင်တော့သဖြင့် အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်ပြစ်လိုက်သည်။

“မိရ်ရေ ... ရှင့်ဆီကို မက်ဆွေစံတွေ ဝင်နေတယ်လေ ...
ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မကြည့်တာလဲ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

စာရေးနေတဲ့ ချစ်ပြောမှ သူမအတွေးတွေ ပြတ်တောက်
သွားပြီး မက်ဆွေစံကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်ရသည်။

“မေမြင့်မိရ် ... မိတ်ဆက်ချင်လို့ပါ။ ကိုယ့်နာမည်က အာကာ
တိမ်ယံလေ ... မင်းအလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူဌေးရဲ့ညီလေ”

“ဟင်”

ဘုရားရေ ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူ ... သူ ဦးထက်တိမ်
ယံရဲ့ညီ အာကာတိမ်ယံတဲ့လေ။ မိရ်ဖုန်းကို ဝိတ်ပြစ်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုလူတွေလဲ။ သူဌေးညီကို ကုမ္ပဏီကိုလာတုန်းက သူမတွေ ဖူးလိုက်၏။ သူဌေးထက်ပင် ငယ်ရွယ်ချောမောသူဖြစ်နေ၏။ မိရ်ကို တောင် မိတ်ဆက်သွားသေးတယ်။ မက်ဆေ့စ်တွေက ထပ်လာ သည်။

“မေမြင့်မိရ်က အရမ်းလှတယ် ... ကိုယ် လုံးဝကိုမေ့ဖြစ်လို့ မရတော့ဘူးထင်တယ်။ ကိုကိုကိုတော့ သွားမတိုင်နဲ့နော်၊ စရိတ်ဖြတ် လိမ့်မယ်။ ကိုယ်က ဆေးကျောင်းတက်နေတာပါ ဒုတိယနှစ်လေ”

မိရ် လက်တုန်ခြေတုန်တွေဖြစ်နေသည်။ လောကကြီးတစ်ခု လုံး စောက်ထိုးမိုးမွှာ ဖြစ်သွားပြီထင်၏။ ချစ်ကို မလုံမလဲနှင့် ကြည့်မိသည်။ စာရေးမပျက်။ ရင်တွေတုန်လိုက်တာ။ ဘယ်အတိတ် ဘဝက ဖူးစာရေစက်ကြောင့်များ တစ်ယောက်ကသူဌေးကြီး၊ တစ် ယောက်က ဆေးကျောင်းသား ... ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဆုံ နေရသည်။

“ကိုကိုအတွင်းရေးမှူးမလေးမို့ ကုမ္ပဏီမှာတော့ လာ မကြောင်ရဲပါဘူး။ ကော်ဖီဆိုင်ကိုလာခဲ့ပါ ... ကိုယ်အရမ်း အရမ်း မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်လို့ ... အရမ်းချောတဲ့ကောင်မလေးကို အရမ်းချစ်မိ နေပြီထင်တယ်နော်”

သေလို့ရတယ်။ မိရ် အချစ်ဆိုတာကို လုံးဝလုံးဝကို နား မလည်ခဲ့တာ။ ထိတွေ့ခံစားဖူးခဲ့တာမျိုးလည်း မရှိပေ။ မိထွေးနှိပ်

ခက်တာခံနေရသဖြင့် မိရ်ဘဝက ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလွန်းသည်။

“မနက်ဖြန် မေမြင့်မိရ် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော် ... ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကိုယ်ကားဂိတ်ကိုလာခဲ့မယ် ... ပတ်ဝန်းကျင်က သူတွေ မမြင်စေချင်ရင်တော့ ကော်ဖီဆိုင်ပဲ လာခဲ့ပါကွာ”

ချစ် စာရေးတာရပ်သွားသဖြင့် ထလာရာ မိရ် မက်ဆေ့စ်ကို ဝိတ်ပြစ်လိုက်ရသည်။ အမလေး ... သေချင်တယ်။ ရင်တွေတုန် သို့က်တာ။ သူဌေးညီကိုတော့ မိရ်မတွေ့သင့်ဟု ထင်မိ၏။ သူဌေး သာသိသွားလျှင် မိရ် ဆက်မတွေ့ရဲတော့။ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ် သားပြစ်လိုက်သည်။

“မေမြင့်မိရ် ... အရမ်းခင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်ချင်ပါတယ်၊ ခက်ဖီဆိုင်ကို လာခဲ့ပါလား”

မိရ် လုံးဝသွားမတွေ့ဘူး။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲနေရမယ်။ အာကာတိမ်ယံကရာ မိရ်ကိုအတည်ကြံမှာလား။ မိရ် ကော်ဖီဆိုင် မှာ စားပွဲထိုးဝင်လုပ်ခဲ့တာ သူသိနေပုံပင်။ မသွားပါဘူး ... သူဟာ သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးတွေနဲ့ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရမယ်။ မိရ် ရည်မှန်းထားတဲ့ဘဝလမ်းခရီးမှာ ဆူးညောင့်ခလုတ်တွေပဲနေမှာပါ။ ဘစ်ခုတော့ ဝန်ခံရမည်။ အာကာတိမ်ယံကိုတော့ မိရ်နှလုံးသားတွေ အထိ စူးနစ်နာကျင်ခံစားခဲ့ရတာပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၁)

အာကာတိမ်ယံနှင့်မပတ်သက်ဖို့ပဲ မိရ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ မိရ့်ဘဝက အခက်အခဲတွေနှင့်ရင်ဆိုင်နေရဆဲပါပဲ။ ကံကြမ္မာကတော့လေ ကံဆိုးမလေးသွားရာ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းတွေလိုက်ပြီး တိုက်ခတ်နေသလိုဖြစ်သည်။

“မတွေ့ဘူး ... တွေ့စရာအကြောင်းလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ”

မိရ့်စိတ်တွေကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အားပေးလျှက် အဆောင်ကနေ ထွက်သည်။

“မိရ် သွားတော့ဟေ့ ... ဖယ်ရီရောက်နေပြီလေ”

မမပိုင်အသံကြောင့် သူမအပြေးအလွှားထွက်လာရသည်။ လမ်းဘေးမှာရပ်ထားတဲ့ ကားကအကောင်းစားကြီး။ ဦးထက်တိမ်ယံကိုယ်တိုင် လာကြိုနေတာလား။ ကြောက်လိုက်တာ ... မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်တွေပင် သူမဆက်ပြီး မစဉ်းစားရဲပေ။ စောချွေး

နိုင်သည်။

“မမမြင့်မိရ်အတွက်ပါ ... တက်ပါခင်ဗျာ ...”

ဦးထက်တိမ်ယံကတော့လေ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေရဲ့ သံသယတွေ ပွားသထက်ပွားအောင် ဖန်တီးနေတာပဲ။ မိရ် စိတ်ပင်။ ကားအကောင်းစားကြီးနှင့် ကြိုရလား။ ပြီးတော့လည်း သူမအဖေယောက်ထဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ... မန်နေဂျာဦးမင်းထင်ကိုပါ သွားကြိုတာပါ”

“ဪ ...”

ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့။ အရင်က အန်ကယ်ကိုယ့်ကားနဲ့ ခြံထဲတိုင်မောင်းလာတာပါ။ ဦးထက်တိမ်ယံ စီစဉ်ပေးတာ လှလှပပပင်။ အန်ကယ်နှင့်နှစ်ယောက်ဆိုတော့ စိတ်လုံသွားရသည်။ မိရ် ဦးတော့ ... အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ကို ဝင်ကြိုသည်။

“အန်ကယ်ကားပျက်နေလို့လေ ... ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း ဝယ်ရိန်ပဲ သွားတော့မယ်လေ ... မေမြင့်မိရ်လည်းအဖော်ရတာပဲ”

“ဟုတ်”

ဦးမင်းထင်ကတော့ မေမြင့်မိရ်လေးကို သဘောကျမိသည်။ သူဌေးနှင့်လိုက်ဖက်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ကလေးမလေးကလည်း

နန်းထိုက်တဲ့ တော်ဝင်ပန်းလေးပဲ။ ရိုးသားသူ ... သူဌေးကိုတောင်
ငြင်းဆန်နေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကိုကြိုက်တယ်။ သူဌေးရဲ့အိမ်ထောင်
ရေးသောကကို မိမိအသိဆုံး။ သူဌေးကို သနားလွန်း၍ ပျော်ရွှင်
ချင်သည်။

“ကျွန်တော် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့မထင်မှတ်ဘဲ
တွေ့ခဲ့ရတယ်အန်ကယ် ... နှစ်ခါရှိပြီ၊ ကျွန်တော့်ရင်ကို လှိုက်ခွဲ
သွားစေတယ် ... ဖူးစာရှင်တွေ့ပြီ ထင်တယ်ဗျာ”

“သူဌေး အပျော်ရှာသင့်ပါတယ်ဗျာ ... ဘဝမှာ မွန်းကြပ်
ရတာတွေ ရပ်သင့်ပါပြီ ... သူဌေး ဘာပဲလုပ်လုပ် အန်ကယ်ထောက်
ခံတယ် ... လုပ်သာလုပ်၊ စီးပွားတွေ ဒီလောက်ရှာခဲ့တာလေ”

သူဌေးကတော်က အချောင်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ လုယူသွား
သည်။ ရက်စက်တယ် ... ဖောက်ပြန်သွားတာက သူဌေးကတော်
ပါ။ ငွေကြေးထောက်ပံ့ထားရတယ်ဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်းပြီး သူဌေး
အပေါ်နှိမ်ချဆက်ဆံနေခဲ့၏။ မိမိအားလုံးသိသည်။

“မေမြင့်မိုရ်”

“ရှင်”

“မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲတွေပဲရှိရှိ ... အန်ကယ်ကို အမှန်
အတိုင်း မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ပြောပြနိုင်တယ်နော် ...
အန်ကယ် အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီမယ်”

“ဟုတ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွယ် ... မင်းစိတ်ရင်းသဘောထားအမှန်ကို
အန်ကယ်သိတယ် ... မင်းဒီအလုပ်ကနေ ထွက်ချင်နေပြီ မဟုတ်
လား”

“ဟင်”

“မထွက်ပါနဲ့ ... သူဌေးဘဝက အရမ်းကိုသနားစရာကောင်း
ပါတယ်၊ အထီးကျန်နေခဲ့တာပါ ... အန်ကယ်အသိဆုံးပဲ၊ သူဌေး
မှန်တယ် ... ”

အန်ကယ်က သူဌေးဘက်ကနေ အမြဲတမ်းဖေးမလွန်းသည်။
သူဌေးကမှန်တာတွေ သနားစရာကောင်းတာတွေ မိုရ်နှင့်မှမဆိုင်
တာ။ မိုရ် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီရောက်တော့ သူဌေးရုံးမတက်
ပေ။ သူဌေးဇနီးနှင့် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမှာတဲ့။

“မေမြင့်မိုရ် ... ဒီနေ့တော့ သူဌေးအခြေအနေကြည့်နေမှာ
ဖြစ်မယ် ... သူဌေးအိမ်ထောင်ရေးကွဲပြီ ... ကောင်းပါတယ်၊ ဒီမိန်းမ
အရမ်းနှိပ်စက်နေတာ”

သူဌေးကတော့ သနားစရာပါ။ မိုရ်ကိုလည်း မတရားအနိုင်
ကျင့်တာတွေမရှိ။ အချစ်ကြောင့်ဟု တွေးမိနေသည်။

“သူဌေးကတော်က ဖောက်ပြန်တာပါ မိုရ် ... ပိုက်ဆံချမ်း
သာတဲ့ သူဌေးသမီးဆိုတော့ အပေါ်စီးကနေ ဆက်ဆံတာလေ”
မိုရ် လုပ်စရာရှိတာတွေပဲ အာရုံစိုက်လုပ်သည်။ အိမ်ထောင်

ရေးပြီကွဲရတဲ့ဘဝကတော့ မိရ်ကိုယ်တိုင်မနှစ်သက်မိ။ သူဌေးဘဝပဲ မိရ်နှင့်တော့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ သူမကို လက်ထပ်လက်စွပ်ပေးပြီး ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာက သူဌေးနှလုံးသားတွေထဲက အချစ်စစ်အချစ်မှန် တွေ ပွင့်အံ့ထွက်လာတာလားပဲ။ ဒါမှမဟုတ် အသုံးချခဲ့တာလား။

“ဦးထက်တိမ်ယံတို့လို သူဌေးတွေ နှလုံးသားထဲမှာ ကိုယ့် ထက်အဆင့်အများကြီးနိမ့်တဲ့ ကောင်မလေးကို တရားဝင်လူသိရှင် ကြားလက်ထပ်ယူရဲလို့လား”

အို ... မိရ်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟယ်။ အဓိပ္ပါယ်မရှိ လိုက်တာ။ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အငယ်အနှောင်းဘဝထက် ဘဝတူယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယားဘဝက ပို၍နှစ်သက်မက်မောဖွယ်ဖြစ်သည်။ သူမတစ်ယောက်ထဲ အတွေး တွေကို ဖြတ်တောက်ဖြစ်လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ သူဌေးညီအာကာ တိမ်ယံကရော ညနေရုံးဆင်းလျှင် သူမအလုပ်ထွက်လာခဲ့တဲ့ ကော် ဖီဆိုင်မှာ ချိန်းနေသည်။

“မသွားပါဘူး ... ရှင်တို့ကို ဘာကိစ္စနဲ့သွားတွေ့ရမှာလဲ ... မတွေ့ဘူး။ ပတ်လည်မပတ်သက်ချင်ပါဘူး”

သူဌေးအိမ်ထောင်ရေး အပြီးအပိုင်ကွာရှင်းကြမည့်ရက်ဖြစ် ၍လားမသိ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ မိရ် စိတ်ညစ်မိ၏။ ညနေရုံးဆင်းလျှင် မိရ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဆေး ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ အာကာတိမ်ယံက မိရ်အား

ခိတ်ဆွေဖွဲ့ ခင်မင်ချင်တာ ယုံကြည်ရပါ့မလား။ အန်ကယ်ဦးမင်း သင်က ဝန်ထမ်းတွေကို စောစီးစွာ ရုံးဆင်းခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“အားလုံး စောစောရုံးဆင်းနိုင်ပါတယ် ... မေမြင့်မိရ်ရေ ဒီနေ့တော့ အငှားကားနဲ့ပဲပြန်လိုက်နော် ... အန်ကယ်ရုံးကားနဲ့ပဲ သူဌေးဆီလိုက်သွားရမယ်လေ ... အန်ကယ်ကားကလည်း ပျက်နေ လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်အန်ကယ် ... သွားစရာရှိတာ စိတ် အေးလက်အေးသာသွားပါ”

“အိုကေ”

အမလေး ... မိရ်အသက်ရှူလို့ ချောင်သွားရသည်။ မိရ် ဘာစစ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်ချင်ပါတယ်။ ကားအငှားကားစားကြီးနဲ့ အကြို အပို့လုပ်နေတာကလည်း စိတ်မသက်သာရ။ ကုမ္ပဏီကနေ ထွက်ဖို့ ကလည်း အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံ။ အပျိုကြီး မမပိုင် စိတ်ထဲမှာ အထင်လွဲသွားမှာလည်း ကြောက်သည်။

“တကယ်ပါပဲဟယ် ... စိတ်မောလိုက်ရတာ၊ အခုမှပဲ ရင် ချောင်တယ် ... ဟူး ... ”

သူမ ဘာစစ်ကားဂိတ်သို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်လာ ပြီး ကားကလည်း အဆင်သင့်ရောက်လာသဖြင့် တက်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ရှင်”

“မင်းမှမလာတာ ... တွေ့ချင်တဲ့သူက ဒီလိုပဲ ဘာစစ်ကား

စီးရတာလေ”

သူဌေးညီအာကာတိမ်ယံက ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာပါလာသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ မိုရ် ရှောင်ရှားနေတာမှ မလွတ်နိုင်။ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေတဲ့စိတ်တွေ မိုင်းဝေခောက်ကိုသွားပြန်ပြီ။ ဆရာဝန်လောင်း သူဌေးညီက ဘတ်စ်ကားကြပ်ကြပ် တိုးစီးနေ၏။ မိုရ် ခန္ဓာကိုယ်လေးတစ်ခုလုံး ပူထူထုံထိုင်းလေးလံနေကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်မတတ် ရုန်းဖယ်မရ လူကြပ်နေ၍ဖြစ်သည်။

“ဆင်းမယ်”

“မရောက်သေးပါဘူး”

“ဒီလောက်ကြပ်နေတာ”

“ရှင်ပဲဆင်းပါ”

“မင်းနဲ့မိတ်ဆက်စကားပြောရဦးမယ်လေ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဆင်းနော် ... မဆင်းရင် ကိုယ်လက်ဆွဲပြီး ဆင်းရလိမ့်မယ်”

“ရှင် ... ရှင်”

ကားကြပ်ရတဲ့အထဲ သူ့လက်နွေးနွေးတွေက သူ့မလက်လေးကို ဆုတ်ကိုင်လာ၍ ရုန်းဖယ်ပြစ်လိုလည်းမရ။ ဆင်းမှဖြစ်တော့မည်။ ဒီလူ တော်တော်အနိုင်ကျင့်တာပဲ။ မိုရ်လည်း မထူးတော့၍ ကားပေါ်ကပြန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုမှပေါ့”

“ရှင် ... ဘာပြောမလို့လဲ ပြောပါ။ ကျွန်မပြန်ရမှာနော် ... ဘတ်စ်ကား ပြန်စီးဦးမယ်၊ အဆောင်က ပိတ်သွားရင် ဝင်လို့မရဘူးရှင် ... အဆောင်မှူးက စည်းကမ်းအရမ်းတင်းကြပ်တယ်”

အပိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့ မေမြင့်မိုရ်ရယ်။ မနေ့ညက ဧည့်ခံပွဲမရှိတဲ့နဲ့ ကိုကိုနဲ့ဘယ်အချိန်မှပြန်လာလဲ။ တကယ့်ကို ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့။ အာကာတိမ်ယံကို မင်းလျော့တွက်ထားတာပဲ။ မေမြင့်မိုရ်ကိုကြည့်လျှင် ပကတိရိုးသားသည်။

“ဒီမှာ”

“အင်း”

“ပြောလေ ...”

“ဟိုဆိုင်မှာ သွားထိုင်မယ်”

“ပြီးရော”

မိုရ် စိတ်ညစ်လာရသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးက ဇွတ်ကြီးပဲ။ အာကာတိမ်ယံနဲ့က ရွယ်တူမို့တော်ပါသေးသည်။

“မိုရ်”

“ကျွန်မနာမည် မေမြင့်မိုရ်”

“ကိုယ်ကတော့ ရင်းနှီးအောင် မိုရ်လို့ပဲခေါ်မယ်”

“ကဲပါရှင် ... ပြောစရာရှိတာသာ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မတကာယ် အချိန်မရလို့”

မိုရ် စိတ်မရှည်ချင်တော့။ အာကာတိမ်ယံ ဘာရည်ရွယ်ချက်

နဲ့များ မိရ်အား တရင်းတနီး ထိတွေ့ဆက်ဆံလာရတာလဲ။

“မိရ်မှာချစ်သူရှိလား”

“အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေ ... ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိချင်လို့ပါ”

“မရှိဘူး”

“အား ... ပျော်လိုက်တာ”

“ဘာရှင် ... ဒီမှာ ရှင်ကလာပြီးပျော်နေတယ်၊ ဒီနေ့ ရှင်အစ်ကိုနဲ့သူ့ဇနီးတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးကြတဲ့နေ့လေ”

“ဘာ”

“ရှင် မသိဘူးလား”

“မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့သိနေရတာလဲ”

“ကျွန်မတို့တစ်ရုံးလုံးသိကြတယ်၊ ကျွန်မအစောကြီး ခုံးဆင်းလာခဲ့တာလေ”

အာကာ လုံးဝမသိပေ။ မေမေလည်း မသိဘူး။ ကိုကိုက တကယ်ပဲ မမစိမ်းကို ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်တာပါပဲလား။ ဘယ်သူ တားလို့မှမရတော့ဘူးလား ကိုကိုရာ။ မေမြင့်မိရ်တောင် သိသည်။

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ အလောတကြီး ကွာရှင်းရတာလဲဗျာ၊ မေမေသိရင် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်လိမ့်မယ်”

မေမြင့်မိရ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ သေချာပါတယ် ... ကိုကို လွတ်လပ်ဖို့အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုကို ကွာရှင်းတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး မိရ် ... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူ့သဘောသူ ဆောင်နေတာလေ”

“တော်တော်နေနိုင်တယ် ...”

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အလောတကြီးကွာရှင်းရတာလဲဆိုတာ မင်းသိလား ...”

“ဒုက္ခပါပဲ ... ကျွန်မအလုပ်ဝင်တာ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူးရှင် ... သူဌေးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ ကျွန်မလုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး ... ရှင်ပြောချင်တာပြောပြီးရင် ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါတော့”

“ခဏ”

“ပြော ...”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကိုယ်လက်ဆောင်တစ်ခုပေးချင်လို့ပါကွာ ... ခဏလေး”

“ဒီမှာ ကျွန်မ ရှင်တို့ဆီက ဘာလက်ဆောင်ပစ္စည်းမှမလိုချင်ဘူး ... မပေးပါနဲ့”

“ရှင်တို့ဆီက ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တခြားတစ်ယောက်က မင်းကိုလက်ဆောင်ပေးလို့လား”

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ ... ဒီမှာ ရှင်ဘာမှလာစပ်စုမနေနဲ့ ...
နောက်ထပ်လည်း ကျွန်မကိုမပတ်သက်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်
ဒါပဲ ... ”

“မို့ရ”

မေမြင့်မိုရ်က လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အငှားကားပေါ်တက်
သွားသည်။ ဘာတွေလဲကွာ ... သူ့အခံစားရဆုံးက မမစိမ်းအတွက်
ပါ။ မေမေလည်း ခံစားရလိမ့်မည်။ ကိုကိုလွန်တယ် ... ဘာမဟုတ်
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာညွတ်ကွင်းမှာ မိရသလား
ဗျာ။ အိမ်ထောင်ရေးပြုကွဲတဲ့အထိလေ။ ကိုကိုက သူ့ကိစ္စတွေ
အားလုံး မိသားစုဝင်ရောက်ဆွေးနွေးတာ လက်မခံပေ။ အာကာ
အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

“မင်းအစ်ကို လူမိုက်ကြီးလေ ... စိမ်းနဲ့ကွာရှင်းလိုက်ပြီတဲ့၊
မေမေဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတယ်၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား သားငယ်
ရယ် ... အမေ့စကားကိုတောင် နားမထောင်တော့ဘူး”

မေမေ မျက်ရည်တွေကျလျက် ငိုကျွေးသည်။ သူ့ဘာမှ
မပြောနိုင်တော့။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီထင်တယ်။

“စိမ်းကပြောတယ် အတွင်းရေးမှူးမ ငယ်ငယ်လေးခန့်ထား
တယ်ဆို”

“မေမေရာ ... ဘာမှတွေးပူမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ ... ကျန်းမာ

အောင်ပဲနေပါ။ ကိုကိုကိစ္စလေ ... ”

သူ အားပေးနှစ်သိမ့်စကားတွေပင် ပြောမထွက်တော့။
မြင့်မိုရ် မာရေကျောရေ ဖြစ်နေတာ ကိုကိုအားကိုးရှိနေ၍ ဖြစ်
နိုင်သည်။

“မိရ်ရော”

“ပြန်သွားတယ် ... အငှားကားနဲ့လေ၊ ဝန်ထမ်းတွေလည်း အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သူဌေးစိတ်ကိုပြန်မတ်ပါ ... စီးပွားရေးမှာပဲ အာရုံစိုက်ထားစေချင် ဘယ်၊ အခုမှ လွတ်လပ်ပြီး အချုပ်အနှောင်မဲ့ဘဝကို ထူထောင်နိုင် နှာလေ”

“ကျွန်တော် အရမ်းနာကျင်နေရတယ်၊ မိရ်၊ ကိုလည်း စိတ် အနှောက်အယှက် မပေးချင်ပါဘူးဗျာ ... သူကဖြူစင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သူဌေး ... မေ့မြင်မိရ်က စံပြမိန်းကလေး”

သူ့နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ဆိုတာကို စူးစူးနစ်နစ် စတင်ခံစား ရပြီထင်သည်။ မိရ်ကို သူ့အနားမှာ ရှိနေစေချင်ခဲ့၏။ ခြုံရန်ခက်ခဲ တဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ပါ တန်ဖိုးရှိသည်။

“မေ့မြင်မိရ်ကိုတော့ အရမ်းလုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်၊ အစိမ်းသက်သက်လေး ... ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘားတစ်ခုခုကိုသွားမယ်”

သူ့အနားမှာရှိစေချင်သည့်သူက မေ့မြင်မိရ်ပင်။ ကိုယ်အရမ်း အထီးကျန်တယ် မိရ်။ အားပေးစေချင်သည်။ ဦးမင်းထင်နှင့်သူ အကောင်းဆုံး ဘားတစ်ခုမှာ အရက်သောက်သည်။

“သူဌေး ... ဘယ်သွားချင်သေးလဲ မေ့မြင်မိရ်ဆီလား”

အခန်း (၁၂)

စိမ်းနှင့်ကိစ္စအမြန်ပြတ်ဖို့ပဲ တိမ်ယံဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေ သည်။ သူ့စိတ်တွေ မွန်းကြပ်နာကျင်လာခဲ့ရတာ နှစ်တွေဘဝ လောက်အထိ များခဲ့ပြီလဲ။ စိမ်းကတော့ အပြုံးမဲပျက်ခဲ့။ ရင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက များပြားလွန်းသည်။ သူက ကုမ္ပဏီပဲရလို တာပါ။ သူဝယ်ထားတဲ့ ခြံနှင့်တိုက်ကိုလည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။ စိမ်း တွေ တကယ်မောပန်းနှမ်းနယ်ရပါတယ်။ မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်လို သည်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ... ကံကြမ္မာအရပဲလေ။ သူ့မှားယွင်း တာမှမရှိတာ။ စိတ်သက်သာရာရစေရန် ဦးမင်းထင်ကို လှမ်းခေါ် လိုက်ရသည်။

“သူဌေး စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဘယ်သွားချင်လဲပြော၊ သူဌေးဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးပါမယ်”

ဦးမင်းထင်ကတော့ သူ့ဘဝမှာ အားကိုးရဆုံးလူယုံဖြစ်သည့် သူ့အနားမှာ ဦးမင်းထင် ရှိနေလို့သာပဲ။

“မသွားပါဘူး မိရ်လေးက အရမ်းရှက်တတ်တယ် ... မိရ်လေး စိတ်တွေအနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာကို လုံးဝမလိုလားနိုင်ဘူးဗျာ”

သူ အရမ်းမူးနေပြီ။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့ပြစ်ချင်သည်။ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်း နယ်ပယ်မှာလည်း နာမည်ဂုဏ်သတင်းတွေ ကျဆင်းသွားရ၏။ စိမ်းက နာမည်မပျက်။ ယုတ်မာကောက်ကူလွန်းတဲ့မိန်းမ။

“သူဌေး”

“ဟင်”

“ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ”

“ဆက်သောက်မယ်ဗျာ တစ်လောကလုံးကို မေ့ပြစ်ချင်လို့ပါ”

“ကောင်းတယ် ... အိုကေ”

သူ့ကို ဦးမင်းထင်ကပဲ အားပေးနေသည်။ ပြန်ရင် တိုက်ခန်းကိုပဲပြန်ရမှာ။ ခြံကြီးနဲ့တိုက်ကြီးကို သူ့စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

“ငွေဆိုတာ ပြန်ရှာလို့ရပါတယ် အန်ကယ် ... ဒီမိန်းမယုတ်မနဲ့ လွတ်ကင်းသွားရတာ လောကနိဗ္ဗာန်ပဲလေ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ... သူဌေး ... ဘာမှစိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ...

သူဌေးအသက်ငယ်ပါသေးတယ်”

သူ အလွန်အကျွံတွေဖြစ်ပြီး သူ့အခန်းကိုပင် ဘယ်လိုပြန်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ နေအတော်လေးမြင့်မှ နိုးလာသည်။

“သူဌေး စားစရာတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးပါပြီ ... ခေါင်းရော ကြည်ရဲ့လား”

“အန်ကယ် ဦးမင်းထင်ရော ဒီမှာရှိနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ... သူဌေး အရမ်းမူးနေလို့ပါ။ မကြာခင် အလုပ်သမားကောင်လေး ရောက်လာမှာပါ ... သူဌေး လိုအပ်တာတွေ ပြုစုဖို့လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲ ...”

“ကျွန်တော် အရင်သွားနှင့်မယ်အာစရီ ... မေမြင့်မိရ်ကို ကြိုရဦးမယ်လေ ... ဒီနေ့ ရုံးတက်မလား ... အနားယူချင်လည်းယူပါ”

“ရုံးတက်မယ် ... မထူးတော့ဘူးလေ သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သူဌေး ... သွားပြီ”

“အိုကေ”

သူ့စိတ်တွေ တက်ကြွနေမှဖြစ်မယ်။ အရုံးမပေးနိုင်ဘူး။ စိမ်းမြမြထက် စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို ထူထောင်ပြရမယ်။ သူ ကုမ္ပဏီကိုသွားရမယ်။ မိရ်လေးကိုမြင်ချင်တယ်။ မိရ်က တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ဣန္ဒြေရှင်မလေးပါ။ ရှက်ကြောက်နေတဲ့ သူ့မျက်

နာလေးအား တိမ်ယံ စွဲမက်နှစ်သက်နေသည်။ ဦးမင်းထင် ပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့ မနက်စာစားပြီး ကုမ္ပဏီကို ထွက်လာခဲ့၏။ စိတ်တော့ပေါ့ပါးလာရသည်။

“စိမ်းမြမြ ... မင်းကြောင့် ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးပေးဆပ်လိုက်ရတာ မတန်ဘူးကွာ ...”

စိမ်းမြမြ အကြောင်းတွေ မတွေးတာအကောင်းဆုံးပဲ။ မေ့ပြစ်ရမယ်။ ဘဝကို ပြန်စရမယ်။ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး။ သူ ကုမ္ပဏီကို ရောက်တော့ မေမြင့်မိုရ်ရောက်နေသည်။ ကိုယ့်ရင်ကို အေးမြသွားစေတဲ့အရာပဲ။ သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်လာတော့ မေမြင့်မိုရ် လိုက်လာသည်။

“သူဌေး ဘာများခိုင်းစရာရှိပါသေးလဲရှင်”

“ကိုယ် လက်မှတ်ထိုးရမယ့်စာရွက်စာတမ်းတွေ ပေးပါ”

“ဟုတ်”

တရိတသေ ကျိုးနွံနေတဲ့ဝန်ထမ်းကောင်းမလေးဗို သူ့သဘောကုန်နှစ်သက်စွာ ကြည့်မိသွားသည်။ စွဲမက်ဖွယ်အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်အပြင် တည်ငြိမ်တဲ့ ဣန္ဒြေရှင်မလေး မိုရ်။

“ဒီမှာ စာရွက်စာတမ်းတွေပါ သူဌေး ... အစည်းအဝေးတွေကိုတော့ ခဏနားထားပါတယ်”

“မိုရ်”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့ကွာရှင်းပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူဟာသူ ကွာရှင်းတာကို မိုရ်မဆီမဆိုင် လာပြောနေသည်။

သူ့မှာရပ်နေရတာပင် သွေးခဲသေတော့မယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ နယ်မှုတွေနှင့် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေ၏။ မိုရ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ မိုရ်က သူ့ပဲမရှိတော့သဖြင့် လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“အား ... အား ... ခေါင်းတွေမူးလိုက်တာ၊ အား ... ကျွတ် ...”

“ဟင် ... သူဌေး နှာခေါင်းမှာသွေးလျှံနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အန်ကယ်ကိုခေါ်လိုက်မယ်”

“နေ ... နေပါ ... ကိုယ်ဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်သူမှမသိစေချင် ... မိုရ်”

ပထမတော့ သူတမင်မူယာမာယာများနေတာဟုထင်ပြီး သေချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားဖို့ပြင်လိုက်ပေမယ့် သူ့နှာခေါင်းမှာ သွေးလျှံနေတာတွေ့ရ၍ အနားတိုးကပ်သွားမိသည်။

“အိပ်ရေးတွေအရမ်းပျက်တယ်ထင်တယ် ... သွေးအား ထည်း အရမ်းနည်းနေသလိုပဲ ... ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“မိုရ်”

“ရှင်”

“ကိုယ် အားနည်းနေသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်သူ့မှမပြော
နော်၊ ကိုယ်မကျရှုံးချင်ဘူး ... ကိုယ့်ဘဝက အခုမှပြန်စရာမရှိ
အန်ကယ် ဦးမင်းထင်ပြောတာကတော့ သူ့ဌေးအလုပ်
အရမ်းလုပ်တယ်တဲ့။ ငယ်စဉ်လေးထဲက မိသားစုကို စောင့်ရှောက်
ပေးရတာတဲ့။ သူ့ဌေးမျက်နှာဖြူရော်နေသည်။

“မင်းကို အယုံကြည်ဆုံးပဲ မိုရ်ရယ် ... ကိုယ် ဘာမှမဖြီး
ဘူး ... ခဏနေ သက်သာသွားမှာပါ”

“ဆေးခန်းတော့ပြသင့်ပါတယ် သူ့ဌေးရယ် ... အန်ကယ်
ပြောပါ ... အရမ်းမပေါ့ပါနဲ့နော်”

သူ့ဌေးက ဘဝကို မကျရှုံးချင်ဘူးတဲ့ ... မိုရ်နားလည်မိသည့်
ဆေးခန်းကိုတော့ ပြစေချင်မိ၏။ သူ့ဌေးက ခေါင်းမာသည်။

“ကိုယ့်ကို သံပုရာရည်လေး တစ်ခွက်ဖျော်ပေးပါလား နော်
“ဟုတ် ... ”

သူမ သံပုရာရည်တစ်ခွက်ကို ကပျာကယာ ဖျော်ပေးလို
သည်။

“သက်သာရဲ့လားဟင်”
“အင်း ... ”

“ညနေ ဆေးခန်းပြပါနော် ... ဆေးစစ်ဆေးပါ”
“သိပ် စိတ်ပူနဲ့နော် မိုရ် ... ကိုယ်ဆေးခန်းပြမှာပါ ဦးမင်းထင်

ကို ခဏလောက်ခေါ်ပေးပါလား”

“သူ့ဌေးရယ် ဝေဒနာတွေကို တစ်ယောက်ထဲကြိတ်မှိတ်
မခံစား ပါနဲ့နော် ... အန်ကယ်က ယုံကြည်ရပါတယ် ... သူ့ဌေး
ဘက်ကပါ”

“Ok ရပြီ ... ”

မိုရ်က ကြင်ကြင်နာနာနှင့် စိတ်ပူပင်သောကရိပ်တွေ
လွှမ်းခြုံ ဂရုတစိုက်လုပ်၍ သူ့ဝေဒနာတဝက်လောက် လျော့ပါး
သွားရသည်။ အခုတလော သူ့နေလို့မကောင်းပေ။ ရင်တွေ တလှုပ်
လှုပ်နှင့် မောပန်းနွမ်းနယ်နေ၏။ အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ကိုပင် မပြော
ပြမိ။ သူ့ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ သတင်းအပြင်သို့ မပေါက်
ကြားစေလို၍ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင် ... ခေါင်းမူးနေသေးတာလား”
“အင်း ... ”

“အန်ကယ်ကို ကျွန်မဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မယ်လေ”
“မခေါ်ပါနဲ့မိုရ် ... မင်း လူကိုယ်တိုင်သွားပြီး ပြောပါမိုရ်

ကိုယ့်ကိစ္စ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ မသိစေချင်ဘူး ... သိုသိုသိပ်သိပ်
လှုပ်ရှားပေးပါလား”

“ဟုတ်”

သူ့ဌေးအား လိုအပ်တာတွေ ပြုစုပေးပြီး စိတ်ချရမှ မိုရ်
အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ... သူ သူ”
သူဌေးရဲ့ ညီအစ်ကို အာကာတိမ်ယံက သူမ စားပွဲမှာထိုင် နေသည်။

“မင်းကို စောင့်နေတာပါမိရ်”

“ဟို ... ဘာကိစ္စ”

“ကိုယ်တို့က သူငယ်ချင်းတွေလေ တွေ့ချင်လို့ပါ”

မေမြင့်မိရ်ကို အာကာစောင့်နေတာကြာပါပြီ ... ကိုကိုအခန်း ထဲမှာ ဒီလောက်အကြာကြီး ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ ... နှစ်ယောက် ထဲရှိနေသည်။

“သူဌေး အထဲမှာရှိပါတယ် ... ဝင်သွားပါရှင်”

“ကိုယ်က မိရ်နဲ့တွေ့ဖို့ရောက်လာတာပါ”

“ရှင်”

သူ့စကားကို မိရ်တစ်ယောက် အထိတ်တလန့်နှင့် ကိုကို အခန်းဘက်လည်း လှည့်ကြည့်သေးသည်။ မသင်္ကာစရာပဲ ဘာတွေ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတာလည်း မေမြင့်မိရ် မရိုးသားတာပဲ ကိုကိုဘာ တွေ လုပ်နေတာလဲ ... မေမေနှင့် သူ့ကိုတောင် ရှောင်နေသည်။

“ကိုကိုနဲ့ တွေ့စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး ... မိရ်ကိုလွမ်းနေ တယ် ... မတွေ့ရရင်တောင် မနေနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ... ဒီနေရာက လုပ်ငန်းခွင် ပါ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ပေးပါလား”

“ခဏလေးပါ ... ကိုယ် စကားပဲပြောမယ် ... ကိုယ် တောင်းလည်း တက်ရဦးမှာလေ မိရ်ကိုတွေ့ချင်တဲ့ စိတ်တွေပြင်း ပြနေလို့”

“သေချင်လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ ... ”

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ... ပြန်ပါတော့နော်”

ပဲတွေ များပြနေတဲ့ မေမြင့်မိရ်အား သူ့အတော်လေးအမြင် ဘတ်လာရသည်။ အင်းလေ ကိုကိုကပိုပြီး သူမအတွက် စွဲမက်စရာ ပဲ ... လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ခုလပ်လည်း ချမ်းသာပြီးသားဖြစ်နေ သည်။ သူက ဆေးကျောင်းသား ဝင်ငွေမရှိ ... မင်း မက်လောက်တဲ့ အဆောင်အယောင်တွေလည်း ရဖို့အဝေးကြီး။

“ညနေ ရုံးဆင်းရင်တွေ့ချင်တယ် ... မင်းတစ်ခုခု အကြောင်းပြပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်နော်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ... ကိုအာကာတိမ်ယံ ... ကျွန်မ ဘက်က လုံးဝငြင်းဆန်ပါတယ် ... ရှင့်ကို မချစ်နိုင်ပါဘူး ... ထပ် မလာပါနဲ့တော့”

ဦးထက်တိမ်ယံ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ သူ့ကိုပြောပြလိုက် ရင် ကောင်းမလားပဲ ... ဒါပေမယ့် သူမ ကတိတည်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးထက်တိမ်ယံ ဆန္ဒပါပဲ ... သူဌေးအမေနဲ့ညီက သူဌေးကတော်

ရှင်မြင့်မိုး

ဘက်ကတဲ့ မာယာများတဲ့ သူဌေးကတော်စကားပဲ အကောင်းမှတ်
ယူနေကြတာတဲ့ ... မိသားစုကိစ္စဖြစ်၍ မိရ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ... မငြေ
ပြတ်နေလိုက်သည်။

“မိရ်ကိုယ်စောင့်နေမယ် ... လာခဲ့ပါကွာ ... ဒီလောက်
အထိတော့ ကိုယ်အပေါ် မစိမ်းကား မရက်စက်နဲ့ ... ကိုယ် အရမ်း
ချစ်တယ်”

မင်း မူယာမာယာတွေ များပြမနေစမ်းပါနဲ့ ... မေမြင့်မိုး
ငါက ကိုကို မဟုတ်ဘူးကွ ... မင်း အလှအပတွေမှာ ငြိတယ်မင်း
မောနေမယ်မထင်နဲ့ ... ငါ့အစ်ကိုဘဝ အိမ်ထောင်ရေးတွေ မင်း
လုံးဝပျက်ဆီးပြစ်ခဲ့တာပဲ ... အခုလည်း ကိုကိုရုံးခန်းထဲမှာ နှစ်ပဲ
ကြည့်စိုက်နေတာဖြစ်မည်။ မေမြင့်မိုးရ် မျက်နှာပျက်ပြီး ဖရှီဖရဲထွက်
လာသည်။

“မိရ်စောင့်မနေရင် ကိုယ်အဆောင်ကိုလိုက်လာမှာနော် မိရ်၊
အလှတွေထဲမှာ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူးကွာ ...
ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရလွန်းတဲ့ မိရ်ပဲ”

ကိုကိုအနားကနေ မင်းကိုဖယ်ထုတ်ပစ်ရမယ် ... မေမြင့်မိုးရ်
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုကို့ရုတ်သိကွာအတွက်ပဲကွ ... လုပ်ငန်းရှင်
သူဌေးကြီးက အသက်ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
အငယ်အနှောင်းအဖြစ် လက်မထပ်စေရဘူး ... ကိုကိုက တရားဝင်

တိမ်ယံနတ်သမီး

သူဘူးဆိုလည်း ကုမ္ပဏီနာမည် ပျက်ရမည်ဖြစ်သည်။

“မိရ် ... ”

“ရှင်”

“ကိုယ်သွားပြီနော် ... ညနေ ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ကိုယ်
စောင့်နေမယ်”

ကိုအာကာတိမ်ယံ ထပြန်သွားတော့မှ မိရ်အသက်ရှူချောင်
သွားသည်။ သူဌေးနေမကောင်းဖြစ်နေတာ သတိရသွားပြီး
အနံ့ကယ်မင်းထင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရ၏။
သူဌေး အတွက်လည်း စိတ်ပူမိသည်။

“သူဌေးကတခြားသူတွေ မသိစေချင်ဘူးထင်တယ် ... မိရ်
တောင် အရမ်းစိတ်ပူသွားတယ်”

“မေမြင့်မိုးရ်”

“ရှင် ... ”

“အနံ့ကယ်တစ်ခုမေးမယ် ... အမှန်အတိုင်းဖြေနော်”

“ဟုတ်”

“အာကာတိမ်ယံနဲ့ခင်လား”

“ဟို ... ဟိုလေ သူက မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်ဆိုပြီး မိရ်ဆီ
မကြာခဏ လာနေတယ် ... မိရ်ကြောက်တယ် သူဌေးကိုလည်း
မသိစေချင်ပါဘူး ... မိရ်ကို ဇွတ်အတင်းကြီး ခင်မင်ဖို့ကြိုးစားနေ
ပါတယ် ... ဟန့်တားပေးပါနော်”

ရှင်မြတ်နိုး

ဦးမင်းထင်ကတော့ အာကာတိမ်ယံ ဘာကြောင့် မေမြင့်မိုရ်
 အား ချဉ်းကပ်ဖို့ကြံစည်နေလည်းဆိုတာ သဘောပေါက်နားလည်
 နေသည်။ သူ့အစ်ကိုနားကနေ မေမြင့်မိုရ်အား ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ပဲဖြစ်
 နိုင်သည်။ သနားစရာကောင်းတဲ့ မေမြင့်မိုရ်လေးပါ အပြစ်ကင်းမှ
 ပေမယ့် ကြားကနေ မြေဇာပင်လေးဖြစ်နေရ၏။ ဦးမင်းထင်
 အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားမိ
 သည်။

အခန်း (၁၃)

“သွေးဖြူဥတွေ အရမ်းများနေတယ် ... သွေးကင်ဆာ အစ
 ပိုင်းပဲ မကြာခင် သွေးသွင်းဖို့လိုအပ်မယ်ထင်တယ်”

“ဗျာ ...”

“အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပါ ... ဆေးကုသမှုကို အသေအချာခံယူစေ
 ချင်ပါတယ်”

သွားပြီ ... ထက်တိမ်ယံဘဝ အဆုံးပဲ ... ကံကြမ္မာတွေကို
 သူ မုန်းတီးနာကြည်းမိလာသည်။

“သူဌေး ... စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ဗျာ ... အန်ကယ်တို့မှာ ငွေ
 ရှိတာပဲ အသေအချာ ဆေးကုသမှုခံယူလိုက်ရင်ဖြစ်ပါတယ်”

သူဌေးရဲ့ အဖြစ်တွေကိုစိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲရသည်။ အရှုံး
 တွေက အထပ်ထပ်ပဲ သူဌေး စိတ်ဓာတ်ကျနေ၏။ ဦးမင်းထင်ပင်
 ဘယ်လိုအားပေး ဖျောင်းဖျပြောဆိုရမှန်း မသိတော့ ... ဆေးကုသမှု

ခံယူဖို့ပဲ တိုက်တွန်းရသည်။

“နိုင်ငံခြားမှာ သွားကုမယ်လေ ... ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိဘူး ထင်တယ်”

မေမြင့်မိုရ်ကို ပြောရမယ် ... သူဌေးအနားမှာ နေပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းရမည်။

“မေမေ့ကိုရော ... ညှီကိုရော လုံးဝအသိမပေးချင်ဘူးဗျာ တခြားသူတွေ တလောကလုံးမှာရှိတဲ့လူတွေ ဘယ်သူမှ မသိစေရ ဘူး”

သူခေါင်းမာစွာ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။ အထူးသဖြင့် စိမ်းမြ မြထံ သတင်းပေါက်ကြားသွားမှာ အစိုးရိမ်ဆုံးပင် ... ဒီမိန်းမက ပျော်ပျော်ကြီး အောင်ပွဲခံမှာပဲ မြင်လေသည်။ မေမေနဲ့ ညီက စိမ်း မြမြဘက်က သူ့ကိုပင် အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့။

“သူဌေး ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်စေရစေမယ် ... အန်ကယ် တစ်ယောက်လုံး သူဌေးအနားမှာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသွား မယ်”

“အန်ကယ်”

“ပြော”

“ကျွန်တော် မိုရ်နဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“မိုရ်က ပြန်သွားပြီလေ ... နောက်နေ့မှ တွေ့ကြတာပေါ့ မိုရ်ကလည်း သူဌေးကို ပြုစုမှာပါ”

မေမြင့်မိုရ်က ဘတ်စ်ကားနှင့်ပဲပြန်တော့မည်ပြော၍ ပြန်သွားသည်။ သူဌေး ညီလိုက်ကပ်နေတဲ့ကိစ္စလည်း သူဌေးသိလို့ မဖြစ်ပါဘူး ... စိတ်ဓာတ်ပိုကျသွားနိုင်သည်။

“ပိုင့်အဆောင်ကိုသွားမယ်”

“ခဏလောက် နားလိုက်ပါ သူဌေးရယ် ... ဆရာဝန်က လည်း မှာထားတယ်လေ ... အလုပ်သမားကောင်လေးလည်း ချောက်နေပါပြီ သူဌေး အနားယူပါ”

“ကျွန်တော် သေချင်တယ် ... ဘဝကို အဆုံးသတ်ပြစ်ချင် တယ်”

“သူဌေးပဲ ဘဝကိုမကျရှုံးချင်ဘူးဆို”

“မရတော့ဘူး ... ကျွန်တော် ကံကြမ္မာက အဆုံးသတ်ဖို့ ဖန်တီးလာပြီပဲ”

ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုရ်နှင့် လက်ထပ်လိုသည်။ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးနှင့် အတူတူနေထိုင်ရင်း အဆုံးသတ်ခွင့်ရှိချင်နေ၏။ ဦးမင်းထင် တောင်းဆို၍ သူနေတဲ့ တိုက်ခန်းကိုပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

“အန်ကယ်လည်း သူဌေးနဲ့ အတူတူနေမယ် ... စိတ်ဓာတ် ကို မြှင့်တင်ထားပါ သူဌေးရယ်”

သူ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မေမေနှင့် ညီကို အနားမှာ ရှိစေချင်ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... သူ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်နေတာ စိမ်းမြမြ သိလို့မဖြစ်ပေ။

“မေမေ ... သားကို ဘာဖြစ်လို့များ နားလည်မှုမရှိတာလဲ”

ထက်တိမ်ယံ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ်ကျတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့။ မေမေနှင့် ညီအတွက် ငွေရှာခဲ့ရသည်။ ပညာလည်းသင်ခဲ့၏။ စိမ်းမြမြလို မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်မိတာက ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းဖြစ်သည်။

“မိရ် ဘာလုပ်နေလဲ ... ကိုယ်အရမ်းတွေ့ချင်တယ် ကိုယ့်အနားမှာနေပေးပါလား မိရ်”

ထက်တိမ်ယံ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ အချစ်ဆိုတာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရသည်ထင်သည်။ မိရ် သူ့အနားမှာရှိနေလျှင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေသည်။ မိရ်ကို သတိရလွန်း၍ သူ ဖုန်းဆက်လိုက်မိ၏။ စိတ်တွေက ထိန်းချုပ်မရ ... မိရ် အသံလေးကို ကြားချင်သော ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြလွန်းသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ပြန်တောင်းယူလို့ရသော အရာဟုတ်ပါလား သက်လျှာဖြေစမ်းပါ”

သီချင်းသံကြောင့် မိရ် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။ မိရ် ဖုန်းဆီကပါ သူမသိ၏။ သူ့ဌေးဆက်တာဖြစ်၏။ သူမဘေးနားမှာ အာကာတိမ်ယံရှိနေသည်။

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ မိရ်”

အာကာသိသည်။ ကိုကို့ဖုန်းပဲ မိရ့်မျက်နှာလေးက ပျက်သွားသဖြင့် ကိုကို့နဲ့ မိရ့်ငြိစွန်းနေကြတာ သေချာနေ၏။ မိရ်က

အနောက်ဟု ပြောပြီးထသွားသည်။

“ဘယ်လဲကွာ ... ဘာတွေအရေးကြီးနေတာလဲ ... ”

“ခဏလေး ... ”

သူ့အနားကနေ မိရ်ထထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဌေးဖုန်းပါ။ ဆေးခန်းပြနေတာဖြစ်၍ သူ့ဌေးကျန်းမာရေး အခြေအနေကို သိချင်လာ၏။ အာကာတိမ်ယံ မသင်္ကာလည်း မတတ်နိုင် မိရ်စိတ်ပူနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါ သူ့ဌေး”

“မိရ်လား ... ”

“ဟုတ် ... သူ့ဌေး ဆေးခန်းပြဖြစ်တယ် ... မဟုတ်လား

ရောဂါ အခြေအနေရောဟင်”

“မိရ်က စိတ်ပူလို့လား”

“ဟုတ်”

“မိရ် အဆောင်မှာလား”

“ဟုတ်”

“သွေးကင်ဆာတဲ့”

“ရှင်”

“အဟက်”

“သူ့ဌေး ရယ်နိုင်သေးတယ်နော် ... တကယ်လားဟင်”

“ထားလိုက်ပါ ...”

“သူဌေး ...”

“ကိုယ် အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ် ... မိရ်ကို အရမ်းသတိရနေလို့ ကိုယ်အားငယ်နေတယ် ... ကိုယ့်အနားမှာ မိရ်ရှိနေစေချင်တယ်လေ”

“သူဌေး အနားယူနေလိုက်ပါနော် ... မနက်ဖန်မှ တွေ့ပါမယ် ... နေကောင်းအောင်နေပါ”

“မိရ် ...”

“ရှင် ...”

“အရမ်းလွမ်းတယ်”

သူဌေးရယ် မိရ်နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲလာသလိုပင် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သူဌေးရယ် ... မဖြစ်သင့်ပါဘူး ... ဘဝကို လုံးဝ အကျဆုံး မခံနိုင်သူဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ဝေဒနာ အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ အသိမခံနိုင်ဘူးမိရ်”

“မိရ်သိပါတယ်”

“မိရ်အနားယူတော့နော် ... ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ဘာမှ မတွေးပါနဲ့ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်ကွာနော်”

“ဟုတ်”

သူဌေးအား မာမာထန်ထန် ပြတ်ပြတ်သားသား စကားလုံးတွေ မပြောရက်တော့ သွေးကင်ဆာတဲ့ အာကာတိမ်ယံပင်သိပုံမရပေ။ သူမ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ မိရ် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အကြာကြီး ပြောနေရတာလဲ”

“ကျွန်မ မိတ်ဆွေဖုန်းပါ ကိုအာကာတိမ်ယံနဲ့ မဆိုင်ဘူးထင်ပါတယ် ... ပြန်ခွင့်ပြုပါနော်”

“ခဏလေးပါ မိရ်ရယ်နော် ... ဘာဖြစ်သွားရတာလဲကွာ စောစောက ဘယ်သူနဲ့ဖုန်းပြောနေတာလဲ ... မိရ် မျက်နှာလေးက အံ့မှိုင်းဆွေးမြေ့ကြေကွဲ သွားသလိုပဲ”

ကိုအာကာတိမ်ယံကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမန်းပင် မသိတော့ပေ။ အချစ်ဆိုတာက ဘာတွေလဲ ... သူဌေးကို မိရ်သနားမိသည်။ အချစ်လား ကိုအာကာတိမ်ယံအပေါ် မိရ်နှလုံးသားတွေ လှိုက်ဖိုရင်တုန်ခံစားနေရတာလည်း ဝန်ခံချင်သည်။ ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်နှင့် မိရ် ယခုကဲ့သို့ နှစ်ယောက်ထဲ ပူးပူးကပ်ကပ် မနေဘူးခဲ့၍လည်း အချစ်တွေကို ယစ်မှူးတိမ်းညွတ်ခံစားနေရ၏။ သူဌေးကတော့ မိရ် ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေနှင့် သနားမိနေသည်။

“ကိုမိုးတိမ်ယံ ကျွန်မ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး ... ပြန်ရမယ်”

“စောစောက အဆောင်မှူးဆီက ဆက်တာလား”

“ဟုတ်”

မေမြင့်မိုရ် မင်းလိမ်ပြောတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကွာ ကိုကို့ ဆီက ဖုန်းဆိုတာ ငါသိတယ် ... မေမြင့်မိုရ် ပုံစံက ထိတ်ထိတ်ပြာ ပြာနှင့် မျက်နှာပေါ်မှာ အဖြူဖြူ အပျက်ပျက် ဖြစ်နေသည်။ သိသိ သာသာကြီးပဲ ...

“အဆောင်ကိုပြန်ပါရစေနော် ... အဆောင်မှူးက စည်းကမ်းအရမ်း တင်ကြပ်ပါတယ်”

“မိုရ်”

“ရှင် ...”

“အဖြေပေးခဲ့ပါ ... ကိုယ့်အချစ်တွေကို မိုရ်လက်ခံမယ် မဟုတ်လားဟင် ... ပြောခဲ့ပါတယ် တကယ်လို့ မိုရ်အဖြေပေးရ မှာ အရမ်းရှက်နေရင်လည်း ခေါင်းလေးငြိမ့်ပြ”

သူက မိုရ်လဲက်လေးကိုဆွဲယူပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက် ထားသဖြင့် မိုရ်အကြောက်အကန် ရုန်းဖယ်၍လည်းမရ။ သူ ကားပေါ်မှာဖြစ်နေ၍လည်း မိုရ်အခက်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ဖြေစမ်းပါ ... ခေါင်းလေးငြိမ့်ပြနော် မင်းကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံး မခံနိုင်တော့လို့ပါ မိုရ်ရယ်နော်”

သူက မပြောမဆိုနှင့် မိုရ် နှုတ်ခမ်းသားတွေပေါ် အနမ်းတွေ ခြေလိုက်သဖြင့် မိုရ်ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ပူးခွေးလောင်မြိုက်သွား ရသလို တကြိမ်တစ်ခါမျှ မထိတွေ့ဘူးသော အထိအတွေ့ဖြစ်၍ တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

“မရုန်းပါနဲ့ မိုရ် ... မင်းနှလုံးသားတွေက ကိုယ့်ကို ချစ်နေ ဘယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်”

“အို ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ မဟုတ်တာပဲဖယ်ပါ”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောမှလွတ်မယ်ကွာ”

သူ အတင်းတိုးဖက်ထားသည်။ မေမြင့်မိုရ် မာယာတွေများ ပြွနေသည်ဟုထင်မိ၏။ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိတဲ့ကောင်မလေး ဘစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်သယောင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်နေသည်။

“ဖယ်ပါနော် ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် နောက်မှပြော ပါရစေ ...”

“မရဘူးကွာ ... မိုရ်က ခေါင်းငြိမ့်ပြမှ ကိုယ်လွှတ်မယ် ကား ဘင်ပြေးမှာနော် ထောင်ပဲကျကျ ဘာပဲကျကျ”

“ရှင် ... ရှင်”

မိုရ် ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေသည်။ အချစ်ဆိုတာ သလား ... သူ့အနမ်းတွေက မိုရ်နှလုံးသားတွေထဲသို့ သူ့အချစ်တွေ ဘိုးဝင်လာပြီထင်မိ၏။ ချစ်တယ်ဟု ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်ချင်နေလေ သည်။

“မိုရ်”

“ဟင်”

“ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဟာကွာ ... မိရိရယ်”

သူ့အချစ်တွေကို အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်တဲ့ မေမြင့်မိုရ် အပေါ် သူ့အထင်သေးသွားသည်။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်ပစ် ချင်၍သာ ကိုကိုကို မင်းပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိစေရပါဘူး။ မမစ်မီးပဲ ပြန်ပြီး ပိုင်ဆိုင်စေရမယ် ... ကိုကိုနှင့် မမစ်မီးကို ပြန်ပေါင်းစေချင်သည်။

“မင်း ငါ့ကို အစွဲကြီးစွဲလန်းပြီး ချစ်နေစေရမယ် မေမြင့်မိုရ် မင်း အတွေ့အကြုံမရှိသလိုလို အပိုတွေလုပ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့ ငါ့ အစ်ကိုက လူရိုးကြီးကွ မင်းဘက်က စတင်မြူဆွယ်လို့”

အနမ်းမိုးတွေ တသိမ့်သိမ့် တစ်မိုစိမ့် ရွာသွန်းဖြိုးစေသည်။ သူက လူပျိုလူလွတ်ပဲ မကြာခင် ဆရာဝန်ဖြစ်လာမယ့်ယောက်ျား တစ်ယောက် မေမြင့်မိုရ် ငြိမ်သက်စွာ ခံယူရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျ လာလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိရိ မျက်ရည်တွေက ဘယ်ကနေ စီးကျလာ ရတာလဲ”

“ကျွန်မလေ ကျွန်မမှားသွားပြီထင်ပါတယ် ... ရှင် ရှင်က ကျွန်မကို လက်ထပ်ယူတဲ့အထိ တာဝန်ယူပေးနိုင်တာမှ မဟုတ် တာ”

“မိရိက ကိုယ့်ကို မယုံတာလား ရှုပ်ပါတယ်ကွာ ... ကိုယ့် အချစ်တွေကို သက်သေပြချင်တယ် ရပ်ကွက်ရုံး တစ်ခုခုမှာပဲဖြစ် ဖြစ် သွားလက်ထပ်မယ် ... ပြီးတော့ မေမေဆီ လက်ဆွဲခေါ်သွား ပြမယ် ဘယ်လိုလဲ”

“မဟုတ်တာပဲ ... မဖြစ်သေးပါဘူး ... ထားလိုက်ပါတော့ လေ ... ကျွန်မ ပြန်ပါရစေနော်”

“မိရိက ကိုယ့်ကို မယုံမကြည်ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ် ခုပဲ အန်ကယ်မင်းထင်ဆီသွားကြမယ် ... ကိုကိုကို ဖွင့်ပြောမယ်”

“ဟာ ... အမလေး အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ အန်ကယ်မင်းထင် လည်း သိစရာမလိုပါဘူး ... အလောတကြီး လက်ထပ်ဖို့လည်း မလိုအပ်သေးပါဘူးနော် ... သူဌေးကလည်း လုံးဝ မသိပါစေနဲ့ဦး”

သူဌေးမှာက ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်နေသည်။ ပြီးတော့လည်း သူဌေးက မိရိကို ချစ်နေ၏။ မိရိ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုအာကာတိမ်ယံကိုလည်း ချစ်သည်ဟု အဖြေကပေးပြီးနေသည်။ အသက်ရှူလို့ပင် မရတော့ ... သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းဖယ်ပစ်နိုင်တဲ့ ခွန်အားတွေလည်း ကင်းမဲ့နေလေသည်။

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုယ့်ပေးနော် ... မင်းကို လက်ထပ်မယ့် ကိုယ့် ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အချိန်အထိ မင်းစောင့်နိုင်မလား မိရိ”

“ဟုတ်ကဲ့ စောင့်ပါ့မယ် ... ပညာကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး သင်ပါ ... မိရိစောင့်နိုင်ပါတယ်”

မေမြင့်မိုရ် ဖြစ်ပျက်နေတာကို သူ့ရယ်ပစ်ချင်သည်။ ကိုကို သွားမှာ အရမ်းကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေပုံပင် ... သူ့ဌေးညီက တောင် သတ္တိရှိသားပဲ ... မင်းက တော်တော်လေး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေသလိုပဲ ... သိသာတယ်ကွာ မေမြင့်မိုရ်က မြွေ ဟောက်လို မိန်းမမျိုး ... သူ အနမ်းမိုးတွေ ဆွေချင်သလောက် အချိန်ကာမြင့်စွာ ဆွေပြီးမှ မေမြင့်မိုရ်ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်သည်။

“ချစ်လေး ... ဂွတ်နိုက်နော် ... အိပ်မက်လှလှလေး မက်နိုင် ပါစေ I Love You ... ”

သူ့ဘာတွေပြောသွားမှန်းမသိ ... မိုရ်လည်း အဆောင်ဝမှာ တံကယ့်ကို အူတူတူယောင်ခြာခြာနှင့် ရပ်နေမိသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ... မိုရ်တို့က ချစ်သူတွေဖြစ်သွား ကြပြီလား ... အမလေး ဘုရားရေ နင်ရူးသွားပြီလား မေမြင့်မိုရ် အိပ်မက်လား အိပ်မက်ပဲဖြစ်ပါစေ”

မိုရ် ကယောင်ကတန်းနှင့် သူမနှုတ်ခမ်းသားတွေကို ကိုင် တွယ်ကြည့်မိသွားသည်။ စပ်ဖျင်းနာကျင်နေဆဲပင် ... အရှက်မဲ့လိုက် တဲ့ အဖြစ်တွေ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို အလွယ် တကူနှင့် လက်ခံလိုက်မိသွားခဲ့သည်။ မိုရ်မှာ ငြင်းနိုင်တဲ့အင်အား လည်း ရှိမနေခဲ့ ... မှားတယ် အသုံးမကျလိုက်တာနော် ... အဆောင်ထဲကို မဝင်ရဲသေး စိတ်တွေကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ရင်း မွန်းကြပ်ကြပ်ကြီး မသိတော့ဘူးကွာ ... သေပစ်ချင်တယ် သူ့ဌေး

အကြောင်းလည်း တွေးမိနေသေးတယ် ... စိတ်ညစ်သလိုလို ပျော် သလိုလိုနှင့် အပြင်မှာ အကြာကြီးနေပြီးမှ အဆောင်ထဲဝင်လာခဲ့ သည်။

“ကိုယ်ငွေမရှာချင်တော့ဘူး ... ဘာလုပ်မှာလဲ ... ကိုယ့်စိတ်
တွေအရမ်းပဲ မောပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်”

“မှန်ပါတယ် သူဌေးရယ် ... စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ အလေးအလံ
တွေ ထည့်မထားပါနဲ့တော့”

“ကိုယ့်အနားမှာ ကိုယ်ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တွေအထိ ကိုယ့်
အနားမှာ မိန့်ဂြိုနေပေးနိုင်မလား”

“ရှင် ...”

“အချစ်တွေမလိုတော့ပါဘူး ... မင်းကိုချစ်တယ်လို့ပြောမိ
ထားတဲ့ ကိုယ့်စကားတွေ ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါမယ်”

“ကောင်းလိုက်တာ သူဌေးရယ် ... အဖြစ်သင့်ဆုံးပါပဲ မိန့်
လည်းလေ သူဌေးကို ဖြူစင်တဲ့သံမုှာစဉ် မေတ္တာဂရုဏာတွေနဲ့
ဖြူစုပေးချင်ပါတယ်ရှင်”

သူဌေးအပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် မိန့်ပြုစုစောင့်
ရှောက်ပေးချင်ခဲ့သည်။

“မိန့် စိတ်တွေကို လုံးဝအနှောက်အယှက်မဖြစ်စေရတော့
ပါဘူး ... ကိုယ် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်မယ် ကိုယ့်အနားမှာ
မိန့်ဂြိုနေပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး”

“ကိုယ်နဲ့သာ မိန့်တရားဝင်လက်ထပ်လိုက်ရင် ကိုယ်ကွယ်
လွန်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်ကျန်ခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မိန့်အတွက်

အခန်း (၁၄)

သူဌေးကတော့ မျက်နှာမပျက် ခန့်ညားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်စား
ပြင်ဆင်၍လာသည်။ အင်အားမဲ့နေတဲ့ မျက်ဝန်းအရောင်တွေက
ယခင်ကလို မလင်းလက်တော့ မိန့်သိနေ၏။ သူမ ကော်ဖီတစ်ခွက်
ဖျော်ပြီး သူဌေး အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“မိန့်”

“ရှင်”

“ခဏထိုင်ပါဦး”

“ဟုတ်”

မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်အတွက် မိန့်စိတ်တွေတုန်လှုပ်
ချောက်ချားနေရဆဲပင် ... သူဌေးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ မိန့်
နေပေးရမှာ မဟုတ်လား ... ဘာအကျိုးမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး။

“မိန့်”

“ပြောပါ သူဌေး”

ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုတော့ ဆန္ဒဖြစ်မိတယ်”

“အဲဒီလို လုပ်ဆရာမလိုပါဘူး သူဌေးရယ် ... စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆိုတာလည်း ရေပွတ်ပမာပါ ... ကျွန်မဘဝမှာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ တခုကိုပဲ တန်တိုးထားလိုအပ်ပါတယ်”

“မိရ်ရယ် ... ”

မိရ်နှင့် အစောပိုင်းအချိန်တွေမှာသာ တွေ့ခဲ့လျှင် ဘယ် လောက်အထိ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်ရမလဲ ... ပျော်ရွှင် ရမည်ဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်၏။ မိရ်ရဲ့ စိတ်တွေကို သန့်ရှင်းဖြူစင်စေချင်သည်။

“မိရ် ... ”

“ရှင်”

“ကိုယ်လေ နိုင်ငံခြားကိုဆေးကုဖို့သွားမယ် ... မိရ်လည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

“ရှင်”

“မိရ်က ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးမလေးလေ ... မင်း လိုက်သင့် တယ် ကိုယ်ဟန်မပျက်စီးပွားရေး ကိစ္စအကြောင်းပြပြီးသွားရမယ်”

“ဟို ... ဟိုလေ သူဌေး မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် အန်ကယ် ဦးမင်းထင်နေသွားပါလား ... ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်မှာစိုး တယ်”

“မင်းပဲ ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေအထိ ရှိနေပေးမယ်ဆို”

“အဲ ... အဲဒါကလေ”

“သေရတော့မယ့် လူတစ်ယောက်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝင်းက ဂရုစိုက်နေချင်သေးတာလားမိရ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ... သူဌေး ကျွန်မလေ ကျွန်မ ဟို”

“ကိုယ်ဝေဒနာတွေခံရတဲ့ အဖြစ်တွေကို သိတဲ့လူက ကိုယ် အယုံကြည်ရဆုံးနဲ့ အချစ်ဆုံးနှစ်ယောက်ပဲရှိခဲ့တယ် ... အန်ကယ်နဲ့ မိရ်ပဲလေ”

မိရ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုအာကာတိမ်ယံနှင့် မိရ်တို့က ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပြီလား ... ဘာမှန်းမသိ ယောင်ချာချာကြီး မိရ် ခံတ်တွေ မွန်းကြပ်လျက် လိုက်သွားလို့ရပါ့မလား ... သူ့ခွင့်ပြုချက် လိုအပ်နေလားပဲ ... သူဌေးကိုလည်း သနားသည်။ သေလူ ဘဝကို ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူ ဘဝမှာ အကျဆုံးမခံနိုင်တဲ့လူက ကျဆုံး တော့မည်။

“ကိုယ် ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရတာကို စိမ်းမြမြ မသိစေ ချင်ဘူး မိရ် ... ကိုယ် သူများတံတွေးခွက်ထဲမှာ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ပြီး ပက်လက် မျောရမှာ”

“သူဌေးရယ် စိတ်တွေပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေမယ့် အကြောင်း အရာတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ထားပါ ... အရေးကြီးတာက ရောဂါကို ဘယ်လိုကုသပျောက်ကင်းနိုင်မလဲပဲ စဉ်းစားပါ သူဌေးမှာ

ငွေရှိတာပဲ”

“နိုင်ငံခြားမှာ ကိုယ်ဆေးကုသမှုခံယူနိုင်ဖို့ အားပေးနှစ်သက်ပေးပါ မိရ် ... ကိုယ်တောင်းဆိုတာပါ”

မိရ် အရင်ကလိုဆိုရင် သူ့ငွေးတောင်းဆိုချက်တွေကို အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်မိမှာ ဆိုပေမယ့် ချစ်သူကရှိလာခဲ့သည်။ သူ့ငွေးညီပါ ဖွင့်ပြောပြလို့လည်း မရ ... သူ့ငွေးမသိတာတွေ အခက်အခဲအများကြီးနဲ့ မိရ်ရင်ဆိုင်နေရတာပါ။

“စဉ်းစားပေးပါမိရ် ... ဒါပေမယ့် အတင်းအကြပ်ကြီးတော့ ကိုယ်မခေါ်ပါဘူး ... ကိုယ့်ဘဝပါပဲ”

“မိရ် စဉ်းစားပေးပါ့မယ်နော် အားမငယ်ပါနဲ့ ... မိရ် အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“မိရ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ သွေးဖြူညတွေ အရမ်းများနေတယ် ကိုယ့် သွေးလည်ပတ်မှုကို ဝါးမျှိုစားသောက်နေတယ် ကိုယ်နိုင်ငံခြားကို အမြန်ဆုံး ထွက်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ် မိရ်ဆုံးဖြတ်ပေးပါနော်”

“သူ့ငွေး အမေနဲ့ ညီကိုလည်း ဖွင့်ပြောပြသင့်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ကိုယ် အသိမပေးချင်ဘူး ... ကိုယ် လူ့လော

ကြီးထဲကနေ ထွက်သွားတော့မယ့် နာရီပိုင်းကျမှ သိစေရမယ် ကျေးဇူးရှင် မိန်းမကိုစော်ကားလို့ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရတော့မယ်ဆိုတဲ့ စကားသံတွေ ကိုယ်မကြားရဲဆုံးပဲ ... ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါမိရ်”

“သူ့ငွေးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲလေ မိရ်ဘက်ကပေးနိုင်တဲ့ အကူအညီတွေအားလုံး ပေးပါ့မယ်”

“ကိုယ် တပတ်အတွင်း နိုင်ငံခြားကို ထွက်ဖို့စီစဉ်ထားတယ် ကိုယ်နဲ့အတူ မိရ်လိုက်ပေးပါ အန်ကယ်က ကုမ္ပဏီကိုဦးစီးရမယ် လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

မိရ် အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ လိုက်ဖြစ်အောင်တော့ လိုက်သွားမယ် ... လူတယောက်ရဲ့ ဝမ်းနည်းအကြေကွဲရဆုံး လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိက ဘယ်လောက်များ စိတ်ခြောက်ခြားနေမလဲလို့။

“မေမြင့်မိရ်”

“ရှင် အန်ကယ်”

“သူ့ငွေး နိုင်ငံခြားသွားမယ် မင်းသိပြီးပြီလား”

“ဟုတ်”

“လိုက်သွားပါ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း မင်းနေပေးပါ ... ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပဲ ဝေပန်နေကြပါစေ သူ့ငွေးအတွက်ပဲ ငဲ့ညှာပေးပါ ... သူ့ငွေးပျော်ရွှင်ပါစေလေ”

သူဌေးဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ရဆုံး အချိန်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ အန်ကယ်က ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောသည်။

“မိသားစုဘဝ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝ အစအဆုံး အန်ကယ်က သူ့အနားမှာရှိနေခဲ့လို့သိတယ် သူဌေးက သူတော်ကောင်းပါ သူ့နဲ့ ကျရှုံးခဲ့ရမယ့် အဖြစ်ကို သူ့ဇနီးဟောင်း စိမ်းမြမြ သိမှာ အရမ်း ကြောက်နေတယ်ကွယ် ... ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးပါနဲ့ အနူးညွတ် တောင်းဆိုထားခဲ့တယ်”

မေမြင့်မိုရ်ကို လက်ထပ်ချင်ကြောင်း တဏှာရာဂအတွက် မဟုတ် ... မေမြင့်မိုရ်ရဲ့ ဖြူစင်မှုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ သူ့ကျန်ရစ်သမျှ ပိုင်ဆိုင်စေချင်သည်တဲ့ မိုရ်ကလက်ခံမှာ မဟုတ်။

“မင်း လိုက်သွားပေးပါ မင်းရဲ့ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ စေတနာကို အန်ကယ် သိနေတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

မိုရ်အတွက် အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်ဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကြောင့်ပါ မိုရ်ဆီက အချစ်တွေကို သူ့အကြမ်းဖက် ဓားပြတိုက်ယူလိုက်၏။ မိုရ် ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို ချစ်မိသွားတာ လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်ရတာတကယ့်ကို အူတူတူနဲ့ ပါ။

“မိုရ် လိုက်သွားမယ် သူဌေးအတွက် ရိုးသားစွာ ကူညီမှုပဲ

သူ အထင်လွဲပြီး မုန်းချင်မုန်းသွားပါစေ သူ့အကိုပဲလေ”

လိုက်သွားသင့်သည်ဟု မိုရ်ထင်သည်။ မိုရ်နှလုံးသားတွေက မောကြောနိုင်။ သူဌေးက အားပေးနှစ်သိမ့်ဖော် တစ်ယောက်အဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သူဌေးကို သနားမိနေသည်။

“သူဌေး ဘဝတွေ ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်ကြေကွဲနေ လို့ နောက်ဆုံးအထိ ကြီးမားတဲ့နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေနဲ့ လူ့လော ကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရတော့မယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုရ်ကူညီ မယ် သူဌေးဆီက ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မယူဘူး”

ညနေရောက်တော့ မိုရ်ကို ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ သူလာကြိုနေ သည်။

“အာကာတိမ်ယံက မေမြင့်မိုရ်ဆီ ခဏခဏလာနေပါလား သတိထားနော် အာကာတိမ်ယံကို မယုံကြည်နဲ့ကလေးမ”

အန်ကယ်မင်းထင်က သတိပေးပြီး ကားမောင်းထွက်သွား သည်။ မယုံကြည်လို့လည်း မရတော့ဘူးထင်တယ် မိုရ်ရဲ့နှလုံးသား တွေထဲအထိ သူ့တိုက်စစ်တွေက ဒလကြမ်းဝင်ရောက်နေရာယူ လိုက်ပြီထင်၏။ သူ့အမိန့်တွေကို မိုရ် လွန်ဆန်ဖို့ ခက်ခဲနေခဲ့သည်။

“ကားပေါ် ဆက်လေ မိုရ်”

“ဟို ... ဟိုလေ ... ကုမ္ပဏီမှာက အာကာကို သူဌေးညီမှန်း သိနေကြတယ်နော် ... ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချမှာ ကြောက်ရ တယ်လေ”

မင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုများ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့မှာစိုးရိမ်တယ်လား
မေမြင့်မိုရ် ... သူများယောက်ျားကိုတောင် အပိုင်ချိုင်နေသေးတာ
ပဲ အရှက်ဆိုတာ မင်းမှာရှိသေးလို့လား ... တမင် လူမြင်စေရန်
သူပေါ်တင်ပဲ မေမြင့်မိုရ်နှင့်တွေ့နေခဲ့သည်။ ကိုကိုလည်း သိပါစေ။
မေမြင့်မိုရ် ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလည်းဆိုတာပါ သူကားမောင်း
ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန် ကျွန်မ ရှင်နောက်ကို အကြာကြီးတော့ မလိုက်နိုင်
ဘူးနော် ... တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မကို အဲဒီလောက်အထင်
မသေးပါနဲ့”

“မိုရ်ရယ် ဘာအထင်သေးလို့လဲကွာ ... မောင်ကချစ်တာ
ပါ ... ချစ်သူကို တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတာပါ”

မောင်တဲ့ မိုရ်ခန္ဓာကိုယ်လေး အေးစိမ့်တောင့်တင်းသွားပြီ
လားပင် မသိတော့ အန်ကယ်ကတော့ အာကာတိမ်ယံကို မယုံနဲ့
တဲ့ မိုရ်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး
ဒီလောက်အထိ အညာလွယ်ရလား မေမြင့်မိုရ်။

“ခုထိ မောင့်ကိုမယုံသေးဘူးလား မိုရ်ရယ် ယုံကြည်အောင်
မောင် ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ မောင့်မေမေနဲ့ရော ကိုကိုနဲ့ပါ
မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

“အို ... မလုပ်ပါနဲ့ အဲဒီလောက်အထိ လုပ်စရာမလိုပါဘူး”
ကိုကိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည်ပြောတိုင်း မေမြင့်မိုရ်က

အထိတ်တလန့်နှင့် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေသည်။ မရိုးသား
ဘာပဲ ... ကိုကိုနေနိုင်သည်။ မေမေနှင့် သူ့ဆီပင်လာမတွေ့ခဲ့။ မမ
စိမ်းတောင် မကြာမကြာရောက်လာသည်။

“မင်းအစ်ကိုက အခုတော့ လွတ်လပ်စွာနဲ့ အချစ်တောင်ပံ
ပြန်ပြီး စကြာဝဠာကြီးအပြင်ဘက်အထိ ပျံဝဲနေပြီလေ တလောက
လုံးကို မေ့မော့နေတယ် ... မမစိမ်းကြားရသလောက် လက်ထပ်
ကြတော့မယ်ထင်တယ်”

ကိုကိုနှင့် မေမြင့်မိုရ်တို့ လက်ထပ်ကြတာ အာကာလုံးဝ
လက်မခံနိုင်။ ဒါကြောင့်လည်း မေမြင့်မိုရ် အချစ်တွေကို အကြမ်း
ပက် အရယူထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မိုရ်ကိုကြည့်ရတာ အရမ်းရှက်နေတယ် ထင်တယ် ...
မျက်နှာလေးက ပန်းနုရောင်သွေးထနေလိုက်တာ”

ကားကိုလူပြတ်တဲ့ ကန်တော်ကြီးစောင်းတစ်နေရာမှာ ထိုး
ပစ်ပစ်လိုက်သည်။ မှန်တွေကိုပိတ်ပြီး လောဘိချပစ်လိုက်သဖြင့် သူမ
က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် အဲဒီလို မလုပ်ရန် တောင်းပန်လေ
သည်။

“မိုရ်ရယ် ချစ်သူတွေပဲဟာ ကားပေါ်မှာပါ ဟိုတယ်အခန်း
လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့နော် ... တံခါးတွေဖွင့်ပြီး စကားပြောကြ
အောင်ပါ ... ကျွန်မ အရမ်းကြောက်တယ် ရှက်လည်းရှက်ပါတယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

“အို ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အကျယ်ကြီးအေရယ်ရတာလဲ”

“ရယ်ချင်လို့လေ”

“ဒုက္ခပါပဲနော်”

မေမြင့်မိုရ်ကတော့ ဖြူစင်တဲ့အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိတဲ့ ယူနိုက်တက်သမ္မတနိုင်ငံအတွက် အပီအပြင် ဆောင်နေသည်။ သူ့ရယ်ပစ်လိုက်တာနဲ့ မင်း ငါ့အချစ်တွေကို အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့တာပဲ။ မင်းငြိမ်းလို့ရတယ် မေမြင့်မိုရ် အတွေ့အကြုံရင့်နေတဲ့ မင်းလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒါတွေက အသေးအမွှားပါကွာ အပိုတွေလုပ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့။

“ကိုအာကာ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... မိုရ် ပြန်ပါရတော့ကယ်ပါနော်”

မိုရ် သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေတဲ့ အသံတုန်တုန်ရင်ရင်လေးနှင့် တောင်းပန်နေတဲ့ စကားတွေက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တိမ်မြုပ်ထိုးတိတ်နေသည်။ အနမ်းတွေက ဒလကြမ်းပဲ မိုရ်သေတော့မယ် မခံစားနိုင်ဘယ်လိုမှ တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်းဆန်လို့ မရနိုင်တော့သူက မိုရ်ချစ်သူ တဲ့လား။

“ရှင့်အစ်ကို ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား အာကာ”

မိုရ် ပြောပြချင်မိသည်။ သူ့ဌေးဆန္ဒအရ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့၏။ သူမ နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောပြဖို့ အကဲပင် သူယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ... ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ... မိန်းမကောင်းလေးတစ်ယောက် ပီသချင်တဲ့ မိုရ်က သူမပါးပြင်လေးကို ခမ်းရှိုက်ဖူးတဲ့သူက မိုရ်မလွဲမသွေ လက်ထပ်မည့်ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

“မောင်လေ မိုရ်ကိုအရမ်းချစ်တယ်ကွာ ... တစက္ကန့်လေးမှ မခွဲနိုင်ဘူး သဝန်လည်းကြောင်တယ် ... ကုမ္ပဏီမှာလည်း အလုပ်လုပ်စေချင်ဘူး မိုရ်ရယ် ... မောင့်အပေါ် သစ္စာရှိပေးပါနော် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ် တကယ်ပါကွာ မိုရ်နဲ့ အမြန်ဆုံး အတူတူ မခွဲမခွာနေချင်တယ်”

“မောင်ရယ်”

မိုရ် ငြင်းဆန်နိုင်ခြင်းလည်း မရှိတော့ပေ။ မောင်ပြုသမျှ နုရတော့မည့် ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရပြီထင်သည်။

စိမ်းမြမြ ငွေတွေနဲ့လေ တလုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတာ ရှိတယ်”

စိမ်းမြမြက မေမေဆီသွား၍ သူ့အပြစ်တွေကို ပုံချခဲ့သည်။ ဖောက်ပြန်တာက စိမ်းမြမြပါ။ မိခင်နှင့်ညီ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ အသိမပေးခဲ့ပေ။ ပြီးတော့ စီးပွားရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားခဲ့သည်။

“ကိုကိုလွန်တယ် ... မမစိမ်းနဲ့ ကွာရှင်းပြစ်လိုက်တာ လုံးဝကိုကိုအမှားပဲ”

ညီကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကိုဝေဖန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ သူ့ဆီပင် မလာတော့ ထက်တိမ်ယံ ဟန်ဆောင်ရတာ မောပမ်းနေပါပြီ။ အအိပ်ပျက် အစားပျက်နဲ့ စီးပွားရေး ကိစ္စတွေမှာပဲ အာရုံနှစ်လုပ် ဆောင်နေခဲ့တဲ့ဒဏ်တွေကို မေမေ့ကိုတွေ့ချင်တယ်။ စိမ်းမြမြ အကြောင်းတွေကို ပြောပြချင်ခဲ့မိ၏။ သူ့ရောဂါဝေဒနာအကြောင်း တွေရောပဲ သူ့ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မေမြင့်မိုရ်အကြောင်းတွေ ရင်ဝတွင် ကြေကွဲတစ်ဆို့နေသည်။

“သူဌေး ဆေးသောက်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီထင်တယ်နော် မိုရ် စားစရာတွေယူလာတယ် ... သူဌေး ဘာစားချင်လဲဟင်”

“ဟုတ်သားပဲ ... ကိုယ်ဆေးသောက်ရမယ် မိုရ် ဘာကျွေးကျွေး ကိုယ်စားမယ်နော်”

သူဌေး ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက မှေးမှိန်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေ ဖြူဖတ်နေ၏။ သူဌေးက နှုတ်ခမ်းနီ

အခန်း (၁၅)

ထက်တိမ်ယံ အတော်လေး အားအင်တွေဆုတ်ယုတ်နေပေမယ့် ဘယ်သူမှ မရိပ်စေရန် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျေးဇူးရှင် မိန်းမကို စော်ကားလို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေထိမှန်မှာ သူ့အကြောက်ဆုံးပင် နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားရတော့မယ် သူ့ဆေးကုဖို့သွားတာ ဘယ်သူ့ကို အသိမပေးခဲ့။ မေမေက သူ့ကို သားအဖြစ်ကပင် စွန့်လွှတ်မယ့် စကားတွေ သူ့ကြားနေခဲ့ရ၏။ ကျေးဇူးရှင် မိန်းမကို စော်ကားလို့ဆိုတဲ့ သူ့ထောက်ပံ့ပေးတဲ့ ငွေတွေကို လူကြိုနှင့် ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ငါတို့ကို ထောက်ပံ့ပေးစရာမလိုဘူးလို့ပြောလိုက်”

မေမေက ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သူဆိုတော့ စိမ်းမြမြ အား သားကြီးနှင့်သားငယ်တို့ဘဝကို တိုးတက်မြင့်မားစေရန် လုပ်ပေးခဲ့သူဟုပဲ သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

“မင်း စိမ်းမြမြအပေါ် ဖောက်ပြန်ရင် မင်းအကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် တိမ်ယံ ... မင်းကြီးပွားတိုးတက်လာတာ

ခပ်ပါးပါးလေးဆိုးထားချင်တယ်ပြော၍ မိုရ်ယူလာပေးရသည်။

“ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြူရော်နေတယ် မဟုတ်လားမိုရ်
လောလောဆယ်တော့ လူမြင်ကောင်းအောင် နှုတ်ခမ်းနီဖျော့ဖျော့
လေးဆိုးထားရမယ်”

သူဌေးရယ် ... မိုရ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သေချင်းတရား
ထက်ခက်ခဲစွာ ရင်ဆိုင်နေရတာက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အတင်းအဖျင်း
ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့မှုတွေပါ သူဌေးအနားမှာ အနီးကပ်နေမှ သူဌေးကတော်
စိမ်းမြမြ အကြောင်းသိလာရသည်။

“ကောင်လေး ငယ်ငယ်လေးနဲ့ တွဲပြီး ကြိတ်ကဲနေတာ
ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးလေ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာပါ
မေမြင့်မိုရ်”

ဓာတ်ပုံတွေလည်း ပြသည်။ သူဌေးဘဝက မရှူနိုင်မကယ်
နိုင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေပါ ထိခိုက်မှာစိုး၍ မလှုပ်ရဲ ငြိမ်နေခဲ့ရ
ရှာသည်။

“နွားနှိုလေးသောက်လိုက်နော် ... ဖြစ်နိုင်ရင်လေ တပတ်
လောက် နိုင်ငံခြားမသွားခင် နားလိုက်ပါ သူဌေးရယ် ကိုယ့်ကျန်း
မာရေးထက် ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး”

“မိုရ်”

“ရှင်”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင် ... ဒါဆို မိုရ် ကိုယ်နဲ့လိုက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“လိုက်ပါ့မယ် သူဌေးရယ် ကျန်းမာရေးပဲဂရုစိုက်ပါနော်
ပြီးတော့လည်း သူဌေးကို မိုရ်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အတိုင်းပြောရရင်လေ
မိုရ် အတွက် အကျိုးအမြတ်တစ်စုံတစ်ရာ ပေးကမ်းထားခဲ့ မစီစဉ်
ထားစေချင်ပါဘူး ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ပဲ သူဌေးအတွက် အကူအညီပေး
ချင်ပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ကိုယ့်အနားမှာမိုရ်ရှိနေပေးပါ ...
အန်ကယ်မင်းထင်က ကုမ္ပဏီကိုအုပ်ချုပ်ရမှာမို့ ကိုယ့်အနားမှာ
မနေပေးနိုင်ဘူး”

“အန်ကယ်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့်လည်း သူဌေးကိုကူညီမှာ
ပါ ဒါပေမယ့် မိုရ် စိတ်သန့်ချင်ပါတယ်”

မေမြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအား သူ့အလွန်အမင်း အထင်
ကြီးလေးစားသွားရသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မိုရ်”

“ဆေးသောက်တော့နော်”

“ပေးလေ”

သူ ဆေးသောက်သည်။ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်
မေမြင့်မိုရ် သူတောင်းဆိုခဲ့တဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ကို သူမငြင်းဆန်ခဲ့၏။

မင်းကမှ ကျေးဇူးရှင် အစစ်အမှန်ပဲ။

“အန်ကယ့်ကို အမြန်ဆုံး နိုင်ငံခြားထွက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ရမယ် မိုရ်စိတ်မပြောင်းခင်လေး”

“ကျွန်မ ဝိတ်မပြောင်းပါဘူး သူဌေးနဲ့လိုက်မှာပါ”

ကျွန်မ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးမောင် ... ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်ပါတယ် ကျွန်မ လက်ထပ်မယ့်ယောကျ်ားကလည်း မောင်ပါပဲ ကျွန်မကို ယုံကြည်ပြီး တန်ဖိုးထားပေးပါ။

“မိုရ်”

“ရှင်”

“မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွာ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ပတ်ဝန်းကျင် တစ္ဆေခြောက်ခံနေကြရတယ်”

“ကျွန်မ သတ္တိရှိပါတယ် သူဌေး၊ အရေးကြီးတာက နောင်တရမနေဖို့ပါပဲ ... သူဌေးကို မကူလိုက်ရရင် ကျွန်မ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နာကျင်နေမှာပါ”

သူဌေး အခန်းထဲကနေ သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုပဲ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ချနေပါစေ မိုရ်ဘက်က ရိုးသားသည်။ သူမစားပွဲမှာ ထိုင်မိစဉ်မှာပင် မောင့်ဆီက Massage ဝင်လာသည်။

“ချစ်ရတဲ့ မိုရ်လေး ... မောင်ကုမ္ပဏီရှေ့က စားသောက်ဆိုင်မှာရောက်နေတယ် ထွက်လာခဲ့ပါ ... နေ့လည်စာ အတူတူ

ဘားချင်လို့”

မောင်အဖြစ်သည်းလွန်းနေတာလားပဲ မကြာခဏ ကုမ္ပဏီခရီးလာနေတာ မိုရ် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရဆုံးပင်။ ချစ်သူက သူဌေးညီဖြစ်နေလို့ပါ။ မိုရ် ထွက်မသွားရင်လည်း မောင်ဝင်လိုက်လာမှာ သေချာသည်။

“မေမြင့်မိုရ် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အဆောင်ကသူငယ်ချင်းပါ ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့စကားလေး သွက်တွေ့မလို့ပါ အန်ကယ်”

“မင်းအထုတ်အပိုးတွေ ပြင်ထားတော့နော် ... သက်တက်ခါ သွက်ရမယ် သူဌေးရဲ့ ဆန္ဒပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“သူဌေးရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေက အရမ်းဆိုးလာပြီလေ ညနေ ဆေးခန်းမှာ သွေးသွားသွင်းရမယ် မိုရ်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ အပြေးအလွှားနှင့် အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီဆိုင် မျက်စောင်းထိုးမှာရပ်ထားတဲ့ သူ့ကားကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကုမ္ပဏီက လူတွေမြင်သွားရင် အခက်ပဲ။ စားသောက်ဆိုင်သို့ အလျင်အမြန် လှမ်းဝင်လိုက်ရသည်။

“မိုရ်”

မေမြင့်မိုရ်ကို ကြည့်ရတာ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနှင့် ပတ်ဝန်း

ကျင်လည်း အကဲခတ်နေသေးသည်။

“မိရ်လည်း မနက်စာမစားရသေးဘူးလား၊ ကိုယ်လေ အချိန်တိုင်း မိရ်ကို သံတိရ လွမ်းဆွတ်နေတယ်”

“တော်ပါတော့ မောင်ရယ် မိရ်ကတော့ မောင်နဲ့ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ သိပ်မတွေ့ချင်ပါဘူး”

“ရှက်လို့လား”

“မျက်နှာပူတယ် ... မောင်နဲ့ မိရ်ရဲ့ အဆင့်ကအရစ်ကွာခြားလွန်းနေတယ်လေ ... သူဌေးညီကို အပိုင်ချိုင်နေတယ်လို့ ထင်သွားမှာကြောက်တယ်”

မင်းက သူဌေးကို အပိုင်ချိုင်နေတာ မဟုတ်လား မေမြင့်မိရ် ရှက်ဟန်ဆောင်ပြမနေစမ်းပါနဲ့ ... မင်းသတင်းတွေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပွထနေတာ မင်းမသိတာလား ... မေမြင့်မိရ်အား ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကနေ ခွဲထုတ်ပြစ်ဖို့ ကြံစည်တာဖြစ်ပြီး လုံးဝ လက်ထပ်ယူမှာ မဟုတ် နဂိုထဲက မင်းအရှက်က ကွဲနေတာကွ။

“ညနေ မောင်စောင့်နေမှာနော် တခါတလေ မိရ်နဲ့အချိန်အကြာကြီး တွေ့ချင်တယ် ကုမ္ပဏီကနေ စောစောထွက်လာခဲ့ပါလား”

“ဒီညနေတော့ မိရ်ကိုမစောင့်ပါနဲ့လား မောင် မအားလို့ပ”

“ဘာလဲ ဧည့်ခံပွဲရှိလို့ ကိုကိုနဲ့လိုက်သွားရမှာလား”

“ဟုတ်”

မင်းလိမ်ပြန်ပြီလား မေမြင့်မိရ် ဘာဧည့်ခံပွဲမှ မရှိဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကုမ္ပဏီမှာ စုံစမ်းပြီးပြီကွ။

“ဖျက်လိုက်ပါ”

“မဖြစ်ဘူးမောင် ... လုံးဝ မဖြစ်လို့ပါ”

“ဒါဆို မောင်ပါလိုက်မယ် ... ကိုကို့ဆီက ခွင့်တောင်းပြီးလေ”

“မလိုက်ပါနဲ့မောင် ... နောက်နေ့မှနော် ... သူဌေးရှေ့မှာ မောင်နဲ့မိရ် အတူတူမနေရဲလို့ပါ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ ... ကိုကိုသိတာမှ မဟုတ်တာ ... ဘစ်ခါတလေ မောင်လိုက်နေကြပါ ... ချစ်သူနဲ့ထိုင်ချင်လို့၊ ပြီးတော့ ဧည့်ခံပွဲရှိရင် အဆောင်ကို အစောကြီး ဝင်စရာမလိုဘူးလေ”

“ဟင့်အင်း မောင်မလိုက်လာပါနဲ့၊ မိရ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ သုံးဝမဖြစ်ဘူး ... ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးမောင်”

မိရ်နဲ့သူဌေးက ဆေးခန်းကိုသွားမှာပါ။ သွေးသွင်းမှာဖြစ်သည်။ မောင်ကို လိမ်ညာရတာ မိရ်အရမ်းပဲ စိတ်မောနေပြီ။ နောက်နေ့ မိရ် နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားရမယ်။ မောင်ကို ဖွင့်မြောပြန်မဖြစ်နိုင်။ သူဌေးဆန္ဒအရ လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ငန်းအကြောင်းပြု၍ သွေးကြရမည်ဖြစ်လေသည်။

“ထမင်းစားကြရအောင်နော် မောင် ... အချိန်သိပ်မရ

ဘူး ... ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တွေအရမ်းများနေတယ်”
ကိုကိုရုံးခန်းထဲမှာ မေမြင့်မိုရ် အချိန်အကြာကြီး ဝင်နေတတ်
သည်ဟု သတင်းရထားသည်။

“မမစိမ်းဆီကို သတင်းတွေပို့နေကြတယ် ... အာကာ
ကောင်မလေးက အခုတလော မင်းကိုကိုအခန်းထဲမှာပဲတဲ့၊ အချိန်
အကြာကြီးရှိနေတတ်တယ်တဲ့လေ ... ဦးမင်းထင်ဆိုတဲ့လူက
မြောက်ပေးနေတာ”

အလိမ်အညာစကားတွေနှင့် လှေကန်နှစ်ဘက်နင်းထားတဲ့
မေမြင့်မိုရ်ပဲ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပျက်ရွံရှာလာမိသည်။ သူမ အမူအရာ
က မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင့် သူတော်ကောင်းမလေးဟန်ပန်တွေ
အပြည့်ပဲ။

“မောင် ... ကျွန်မသွားတော့မယ်နော်၊ နောက်နေ့
မောင်နဲ့တွေ့ပါ့မယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်မောင်ရယ်နော်”

“မိုရ်”

“သွားပြီနော်”

မိုရ်ဆေးခန်းကို လိုက်ရဦးမယ်။ သူဌေးသွေးသွင်းရမည်
နာမည်ကြီးဆေးခန်းတစ်ခုမှာ လျှို့ဝှက်စွာဆေးကုသမှုခံယူ
သည်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူးမောင် ... သူဌေးအတွက် ကူညီအားပေး
မယ့်သူက ကျွန်မနဲ့ အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ပဲရှိနေကြတာပါ။ မိုရ်

နောက်ကြောင်းလှည့်မကြည့်တော့ ကုမ္ပဏီထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။
“စိတ်မောလိုက်တာနော် ... ကိုအာကာတိမ်ယံရယ် ...
ဘာဖြစ်လို့များ မိုရ်ကိုမှ ရွေးချယ်ရတာလဲ”

သူမစားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်သည်။ အသက်ရှူလို့ပင်မဝ။ တကယ်
ဆို မောင့်လိုလူကို ကျွန်မချစ်သူအဖြစ် မရွေးချယ်လိုခဲ့။ သူဌေးတွေ
နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေထိုင်လိုခဲ့သည်။ ညနေစောင်းတော့
သူဌေးနှင့်လိုက်ခဲ့ရ၏။ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်ဖို့ပင် သူဌေးက
အတော်လေးဟန်ဆောင်တည့်မတ်နေရရှာသည်။

“ရရဲ့လားသူဌေး”

“အင်း”

“မိုရ်တွဲပေးထားမယ်နော်”

ဓာတ်လှေကားထဲမှာ သူဌေးနှင့်မိုရ် နှစ်ယောက်ထဲပါ။
သိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေတဲ့ သူဌေးလက်မောင်းအားတွဲ၍ ထိန်းပေးထားရ
သည်။

“ကျွန်မကတော့လေ သူဌေးနားလိုက်ပါတော့လို့ ပြောချင်
တယ်၊ လူတွေရှေ့မှာလဲကျသွားနိုင်တယ်လေ”

“နောက်နေ့ပဲသွားတော့မှာပဲ၊ အလုပ်ကိစ္စရော ကိုယ်စိတ်
ပင်ပန်းလို့ အနားယူမယ်လို့ ကုမ္ပဏီမှာ သတင်းလွှင့်ထားတယ်”

ကျွန်မကိုတော့ ကုမ္ပဏီကလူတွေ တစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲ
ဟု ပြောချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ မျက်လုံး

တွေမှိတ်၍ ငြိမ်နေ၏။ သူထေးက ကြင်နာတတ်သူ၊ တည်ကြည်သူ ဟုပဲ မှီရဲထင်မိသည်။

“မိုးရဲ”

“ရှင်”

“မင်း စိတ်တွေ ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဒီလိုပဲ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌတွေ ခရီးထွက်ရင် ကိုယ်ရေးအရာရှိတွေက လိုက်ကြရပါတယ် ထုံးစံပဲ လေ”

“မမပိုင်ကို ဖုန်းဆက်ပြောပါနော်”

“မပူပါနဲ့ အလုပ်သဘောကို ပိုင်နားလည်ပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့”

မမပိုင်နှင့်ရင်ဆိုင်ရတာလည်း မိုးရဲအတွက် အခက်အခဲဖြစ်ရသည်။ သူဌေးအချစ်တွေကို မျှော်လင့်နေ၏။ မိုးရဲကို အောင်သွယ်ပေးဖို့ သွယ်ဝိုက်စွာတောင်းဆိုနေလေသည်။ မြေညီထပ်ရောက်တော့ သူဌေးလက်မောင်းကို မိုးရဲဖြုတ်လိုက်၊ ရဲရဲ့လားဟု မေးရသေး၏။ သူဌေး မဟန်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ကိုမတ်ပစ်သည်။

“ရတယ် ... ဟန်မပျက်စေနဲ့နော် မိုးရဲ ... အပြင်မှာတော့ ဦးမင်းထင်ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်”

အပြင်ကိုထွက်လိုက်တဲ့သူဌေးရဲ့ ဟန်ပန်တွေက တကယ့်ကို တောင့်တင်းဝင့်ကြားနေသည်။

“ကျွန်မ သိပါတယ် ... သူဌေးအင်အားတွေ ဘယ်လောက် တိမ်ယံနတ်သမီးဆိုတာ”

ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရတဲ့အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ပါ မိမိဆိုင်ရဲတဲ့ သူဌေးရဲ့အဖြစ်တွေ။ မိုးရဲ ကားပေါ်တက်ခါနီးတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မောင့်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်တွေထူပူလောင် ခြောက်သွားရ၏။ မောင် နောက်ယောင်ခံလိုက်လာရင် ဒုက္ခပဲ။ အန်ကယ်ဦးမင်းထင်လည်း တွေ့လိုက်ပုံပင်။ လမ်းကြောင်းပြောင်း ကျွေ့ပတ်မောင်းလာခဲ့သည်။ သူဌေးကတော့ မိန်းမောနေသည်။

“ဒီမှာက ကုမ္ပဏီရှိတယ်လေ၊ သူဌေးက ဒီတစ်ခေါက်ကြာ
မယ်၊ နှစ်လသုံးလလောက်နေမှာ”

“ဗျာ”

“အနားယူမှာပဲ ... သူဌေး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေကြောင့်
စိတ်ပင်ပန်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ”

အာကာတိမ်ယံ မင်းအကြောင်းငါမသိဘူးထင်နေလား။
မေမြင့်မိုရ်ဘဝကို မင်းမဖျက်ဆီးပစ်မလို့မဟုတ်လား။ မင်းအစ်ကိုနဲ့
ငြိစွန်းနေတယ်လို့ မင်းထင်နေတာပဲ။ သူဌေးဘဝကို မင်းတို့
ဘေးမလည်လို့ သူဌေးစိတ်သောကတွေရောက်ခဲ့တာကွ။ စိမ်းမြမြမှ
တစ်ဘက်သတ်စကားတွေနဲ့ သူဌေးအပေါ်မယုံကြည်ခဲ့ကြ။ မင်းတို့
သားအမိကြောင့် သူဌေးဘယ်လောက်အထိ ကြေကွဲနာကျင်နေရ
လဲ။ အခု မင်းဘာအကြံအစည်တွေနဲ့ လုပ်နေလဲဆိုတာ သိတယ်ကွ။
ဘော်တော်ရက်စက်ကြတာပဲ။ မေမြင့်မိုရ်လေးက အရိုးခံလေးကွ။
ဘေးလည်လား။

“အန်ကယ်”

“ပြော”

“ကိုကိုနဲ့ မေမြင့်မိုရ်နှစ်ယောက်ထံသွားတာ မသင့်တော်
ဘူးထင်တယ်ဗျာ၊ ကုမ္ပဏီကလူတွေ ဘာပြောကြမလဲ”

“သူဌေးသွားရာနောက်ကို အတွင်းရေးမှူးမလေးတစ်
ယောက် လိုက်ရတာပဲလေ ... အရင်ကလည်း မင်းအစ်ကိုသွားနေ

အခန်း (၁၆)

ကိုကိုနဲ့မိုရ် ခရီးထွက်သွားကြတာ အာကာတိမ်ယံမသိပေ။
အန်ကယ် ဦးမင်းထင်ပြောမှသိလိုက်ရသည်။ သူ့အကြီးအကူမိ
ဒေါသထွက်ပေါက်ကွဲနေမိ၏။ မေမြင့်မိုရ်ရဲ့ မင်းတော်တော် လူလည်
ကျတာပဲ။ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောမသွားတာလဲကွာ။ မရိုးသားဘူး
လုံးဝမရိုးသားတာပဲ။ လျှို့ဝှက်စွာ သွားစရာအကြောင်းမရှိပေ။
ကိုကိုကလည်း ဘာမှမပြောခဲ့။ မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်သွားနေကုန်
ဒီလောက်အထိ မေမေ့အပေါ် နာကြည်းစရာမရှိဟုထင်သည်။

“မောင်အာကာတိမ်ယံနဲ့ မေမြင့်မိုရ်တို့က တော်တော်လေး
ရင်းနှီးခင်မင်ကြတယ်နော်”

ခင်ဗျားကြီး လူလည်ကျတာပဲ။ ကိုကိုကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်
တာ ခင်ဗျားပဲ။ အခုလည်း အတွင်းရေးမှူးမငယ်ငယ်လေးနဲ့
ကိုကိုကို နှစ်ယောက်ထဲလွတ်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မသွားတာလဲ”

တာပဲ”

“အခုဟာက လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူးဗျာ ... ကိုကို ဘာတွေလုပ်နေလဲ ... အရှက်သိက္ခာဆိုတာ စောင့်ထိန်းဖို့ ကိုကိုသိသေးရဲ့လား”

“မင်းတစ်ခုခုတော့ အထင်လွဲနေပြီထင်တယ် ... သူတို့က ရိုးရိုးသားသားသွားကြတာပါ ... မေမြင့်မိုရ်ကိုအထင်မသေးစေချင်ဘူး”

အာကာဆက်ပြီးမပြောချင်။ အန်ကယ်မင်းထင်က ကိုကိုလူပါ။ မမစိမ်းနှင့် လုံးဝမသင့်မြတ်ပေ။ ဒီလူကြီးက ကိုကိုအနားကပ်ပြီး ဖားနေတာတဲ့။ ကုမ္ပဏီကိုတောင် သူက လက်ဝါးကြီးအုပ်နေတာတဲ့။ ကိုကိုကိစ္စတွေမှာ အာကာဝင်ပြီး မစွက်ဖက်လိုပေ။ လက်ပူးလက်ကြပ်လည်း သက်သေအထောက်အထားမခိုင်လုံသေး။ မေမြင့်မိုရ်မလိမ့်တပတ်လုပ်သွားသည်ဟုထင်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးအန်ကယ်”

“OK”

အာကာတိမ်ယံ စိတ်တွေဆောက်တည်ရာမရအောင် ပေါက်ကွဲနေသည်။ ကိုကိုနဲ့မေမြင့်မိုရ်တို့နှစ်ပါးအကြည်ဆိုက်လောက်နေပြီ။ တကယ်လို့သာ ကိုကိုက မေမြင့်မိုရ်ကို လက်ထပ်ခဲ့လျှင် သူဆက်ပြီးမတွေးရဲတော့။

“မိုရ် ... မင်းတကယ့်ကို အရှက်မရှိတာလား ... ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ်ဆိုတာက မင်းအတွက် ထမင်းစား

ရသောက်လား”

သူ ...

မေမြင့်မိုရ်ကို ချစ်မိနေသည်။ လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့။ သူ့နှလုံးသားတွေထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကြေကွဲရသည်။ မင်းကို ချစ်မိနေပြီ။ ကိုယ့်ကိုပဲ မင်းစွန့်ပစ်လိုက်မှာလား။ အာကာဘစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်နေသလိုပင်။ မေမြင့်မိုရ်ကို သူ အမုန်းကြီး မုန်းသင့်သည်။

“ငါ့အစ်ကိုဘဝကို မင်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ။ မင်း ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်တတ်တဲ့ မာယာများတဲ့မြွေဟောက်မ”

မုန်းလိုက်ပါ အာကာတိမ်ယံရာ လုံးဝကို မေမြင့်မိုရ်ကို ချစ်မိသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ မုန်းပစ်ချင်ကာမှ မေ့ပစ်၍မရဖြစ်နေသည်။

“ဟာကွာ ... ငါ့နှလုံးသားတွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေမြင့်မိုရ်မရှိတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ကျော်ဖြတ်သန်းရန် အာကာတိမ်ယံ လွန်စွာခက်ခဲမွန်းကြပ်နေရသည်။ လွမ်းမောဘမ်းတနေတာလားပဲ။

“ဒီမိန်းမ မာမယာများလွန်းတယ် ... အချစ်တွေနဲ့ မြူဆွယ်ဗြားယောင်းနိုင်စွမ်းရှိလိုက်တာ။ ကိုကိုလိုစိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပြီး တည်ကြည်လွန်းတဲ့လူတောင် မင်းညွတ်ကွင်းများ သက်ဆင်းခဲ့ရတယ်။ ကျားဇူးရှင် ငယ်ချစ်ကိုတောင် စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်။ အမေနဲ့ညီကို

လည်း ဥပေက္ခာပြုရက်တယ်”

မေမြင့်မိုရ်အကြောင်းတွေကို မစဉ်းစားကာမှ သူ့နှလုံးသာ တစ်ခုလုံး ဆုတ်ခြေဆွဲကိုင်လှုပ်လျက် အတွေးတွေထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေပဲဖြစ်နေသည်။ မေမြင့်မိုရ်က အရမ်းလှပချောမောတယ်။ ညိုယူဖမ်းစားနိုင်တဲ့ မင်းမျက်ဝန်းအစုံက အကြည့်တွေ အာကာတိမ်ယံတောင် မေ့ပစ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူ အိမ်ပြန်လာတော့ မမစိမ်းရောက်နေသည်။ မေမေအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့် ကန်တော့နေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းက အာကာရင်ကို စူးရှ နာကျင်လာရသည်။

“မောင်လေး ... မင်းအစ်ကိုကတော့ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်သွားပြီနော်”

“မမစိမ်းကို အားနာလိုက်တာဗျာ ... တောင်းပန်ပါတယ် အာကာလည်း ကိုကို့ကုမ္ပဏီရောက်မှသိရတာပါ”

“တော်တော်မိုက်မဲတဲ့သားကြီးပဲ ... မိခင်ကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုနိုင်တယ် ... အင်း မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လေးရဲ့ မြူဆွယ်မှုက သားကြီးလမ်းမှားပေါ်ရောက်လာခဲ့တာပဲ”

မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ ကိုကိုရယ် ရက်စက်တယ်ဗျာ။ အာကာညံ့တယ်။ မေမြင့်မိုရ်ကို အဆုံးအထိ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကနေ ဆွဲမထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုလောက်

ဆိုရင် အကောင်းဆုံး Hotel ကြီးနဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းတဲ့ အိပ်ခန်းကြီးထဲမှာ နှစ်ပါးကြည့်နေလောက်ပါပြီ။

“မေမေသားကြီးရဲ့ စိမ်းအပေါ် အကြင်နာကင်းခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကန်းချက်တွေကို သိမြီနော် ... သူ ရှာဖွေထားတဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေထက် ... မေမေနဲ့ညီကိုတောင် လုံးဝတန်ဖိုးမထားနိုင်တော့ဘူး ... အဲဒီကောင်မလေးက အရမ်းချောတယ်၊ အိစက်နေတာပဲ၊ နယ်ကနေတက်လာတာလေ ... မောင့်ကို အမိဖမ်းလိုက်တာပါ”

စိမ်းမြမြတို့ကတော့ ကိုယ်ကစပြီး အမှားတွေလွန်ကျူးခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် အပြစ်တွေအားလုံးက ထက်တိမ်ယံအပေါ်ပုံချပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဘယ်ရမလဲ စိမ်းမြမြလည်း ချစ်သူကောင်လေးနှင့် မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည်ဖြစ်၏။ ထက်တိမ်ယံရဲ့လုပ်ရပ်တွေ အမှားအယွင်းကြိုက်သလောက်လုပ်လိုက်စမ်းပါ။

“စိမ်းကြားရသလောက်တော့လေ၊ အဲဒီမေမြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အခုတလော မောင့်ရုံးခန်းထဲကကို မထွက်တော့ဘူးတဲ့၊ သတင်းကတော့ အပုပ်တွေတထောင်ထောင်လှိုင်နေတာပဲ”

အဖွားကြီး သေလိုက်စမ်း။ ရှင်တို့သားအမိလည်း စိမ်းမြမြရဲ့ အရင်းအနှီးတွေနဲ့ ထက်တိမ်ယံရှာဖွေသမျှ စားသောက်သုံးစွဲလာခဲ့တယ်လေ။ ရှင်တို့ကို လုံးဝစေတနာမရှိဘူး။ စိမ်းမြမြရဲ့ထင်သိက္ခာ အတွက် သိရဲ့လား။

“မေမေရယ် ... စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့နော် ... ကျန်းမာရေး ပဲ ဂရုစိုက်ပါ ... စိမ်းမကြာခဏလာခဲ့ပါ့မယ် ... မောင်လေး အာကာ ရော သုံးဖို့ ပိုက်ဆံရှိသေးရဲ့လား”

“မမစိမ်း ... အာကာအတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ ... ဖြစ်နိုင်ရင်လေ ကိုကိုနဲ့ ပြန်ပေါင်းထုတ်စေချင်ပါတယ် ... ထပ်ပြီး စဉ်းစားပေးပါဦး”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း အာကာရယ် မင်း အရူးမထစမ်း ပါနဲ့တော့ မင်းကိုကိုက အဲဒီဟာမမှအဲဒီဟာမလေ”

“တောက်”

မမစိမ်း ပြန်သွားတော့ မေမေလည်းငိုသည်။

“သားကြီးမိုက်တယ် ... တစ်သက်လုံး မိခင်ကို စိတ်ဆင်းရဲ အောင် နည်းနည်းလေးမှတောင် မလုပ်တဲ့သား ... ထားလိုက်ပါ တော့ သားငယ်ရယ် မင်းအစ်ကို အထောက်အပံ့ကို လုံးဝမယူနဲ့ တော့ ... မင်းဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှာပဲ ... မေမေတို့ စုဆောင်းထား သမျှလေးနဲ့ ဆက်သင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

“မေပစ်လိုက်တော့မယ်၊ စိမ်းကိုလည်း လာပြီး မထောက်ပံ့ ပါနဲ့တော့လို့ပြောရမယ်လေ”

မေမေ့ကို ချော့မော့ နှစ်သိမ့်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ ခဲ့သည်။

“တောက် ... မင်း ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ မေမြင့်မိုရ် ...

ယုတ်မာကောက်ကျစ်လွန်းတယ်ကွာ ... မင်းဘဝကို ငါကိုယ်တိုင် နှင်းခြေဖျက်ဆီးပစ်ချင်တာကွာ”

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာ မအောင်မြင်ပေ။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိ ချွံနဲ့နေ မလဲ။

“တောက် ... မင်းကို တစ်စစဖြစ်အောင်လုပ်ပစ်ရမယ်”

မေမြင့်မိုရ် နှုတ်ခမ်းသားတွေပေါ် ကိုကိုအနမ်းတွေ၊ အား သေလိုက်စမ်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာကွာ ...

“အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ ... မင်းကို ငါလုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုကိုကို ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့မှ ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိစေရဘူး”

သူ ပေါက်ကွဲချင်သည်။ မေမေ့ကြောင့်ပါ။ ကိုကိုအတွက် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။

“မင်း ငါ့ကို ဆက်သွယ်စမ်းပါ ... ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားရ တာလဲ မေမြင့်မိုရ်”

ချစ်သည်။ သူ အမုန်းဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ကို သူချစ်မိနေ ၏။ လုံးဝ မဖြစ်သင့်တာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့နှလုံးသားတွေကို

သူ့ရင်ဘတ်ထဲကနေ ခွဲထုတ်ပစ်လို၏။ မေမြင့်မိုရ်ရောက်နေတဲ့နေရာ အထိ လိုက်သွားပြီး တွေ့ဆုံဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မေမြင့်မိုရ်ရေ ... ”

စွင်မြတ်နိုး

အဆုံးအထိ အော်ဟစ်ပစ်ချင်သည်။ သူ့အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မေမြင့်မိုရ်နှင့်ထိုင်ခဲ့တဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ကို ရောက်နေခဲ့၏။ ရင်က ဆူးအောင့်သက်နေလေသည်။

“ကိုကို လက်ထပ်မယ့် မိန်းမကို ငါနမ်းခဲ့မိတယ် ... ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ မင်းဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ မေမြင့်မိုရ်”

တကယ်ဆို မေမြင့်မိုရ် ငြင်းဆန်ခဲ့သင့်သည်။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ အတင်းအကြပ်ပြုမူပါစေ။ သူမလက်မခံသင့်။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် အထိအတွေ့ပဲမရှိသလိုလို အိုင်တင်ကအပြည့်။

“မင်း ဖုန်းဆက်စမ်းပါ ... ငါ့ဖုန်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ခံဖြေစမ်းပါကွာ”

မေမြင့်မိုရ်နှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်မရပေ။ သူ့အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့တာမရ။ စက်ပီတိုထားသည်။ သူ စိတ်တွေပေါက်ကွဲလွင့်စင်မတတ် အရက်ဘားကို ပြောင်းထိုင်၍ အမူးသောက်ပစ်မိ၏။ ပြီးတော့ မမပိုင်ဆီသွားသည်။

“မမပိုင် ... ဘာတွေလဲဗျာ ... ကိုကို ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ မမပိုင်သိမှာပါပြောပါ”

“အာကာ ... မင်း မင်း ဘယ်တုန်းက အရက်သောက်တတ်နေရတာလဲ ကြည့်စမ်း ... အလွန်အကျွံသောက်လာတာပဲ။ အန်တီ

တိမ်ယံနုတ်သမီး

သိရင် စိတ်သောကရောက်ရလိမ့်မယ်ကွယ်”

“အဝီစကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ မမပိုင်ရာ ... ပြောပြစမ်းပါ ကိုကိုဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“မင်း ကိုကို ဘာလုပ်လဲ ဟုတ်လား ... မင်းတောင်မသိတာပဲ ... မမပိုင်က ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

ထက်တိမ်ယံအကြောင်း ပိုင်ပင်မပြောချင်တော့။ မေမြင့်မိုရ်နှင့်နှစ်ယောက်ထဲ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မေမြင့်မိုရ်က ရိုးသားသူပါ။ သူမကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို ပိုင်အသိဆုံးပဲ။ ဒါပေမယ့် သံသယဖြစ်စရာတွေအများကြီးတွေ့မြင်ကြားသိလာရသည်။

“ဟို ... မမပိုင်အဆောင်ကလေ ... မေမြင့်မိုရ်ဆိုတာ ကိုကိုနဲ့ နိုင်ငံခြားလိုက်သွားတာကရော ရိုးရိုးသားသားဟုတ်ရဲ့လား”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ် ... သူဌေးနဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲအာကာ”

“မရိုးသားဘူး ... အဲဒါ လုံးဝယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုပဲ။ နှစ်ယောက်ထဲသွားစရာလား။ ကိုကိုက အိမ်ထောင်ကွဲသွားလို့ စိတ်အပန်းဖြေ ခရီးဗျ ... သုံးလလောက်ကြာမှာ”

“ဘာ ... သုံးလလောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ အဲဒါကို မမပိုင်မသိဘူးလား။ မေမြင့်မိုရ်က

မမပိုင်ကိုတောင် ပြောမပြဘူးထင်တယ်”

ပိုင်လည်း မသိပေ။ အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ပါ လိုက်သွားမယ် ထင်မိသည်။ နှစ်ယောက်ထဲသွားကြတာတဲ့ မေမြင့်မိုရ်တာတွေလုပ် နေလဲ။

“မမပိုင်လည်းမသိဘူး ... မေမြင့်မိုရ်လေးက ကိုယ့်ကျင့် တရားကောင်းတဲ့ကလေးမပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲအာကာ”

“မေမြင့်မိုရ်နဲ့ကိုကိုက အစောကြီးထဲက တွဲနေကြတာပါ။ ကော်ဖီဆိုင်မှာလုပ်ထဲကလေး ... မမပိုင်တောင် ခံလိုက်ပြီမဟုတ် လား ... မမစိမ်းနဲ့ကိုကိုကွာရှင်းရတာ မေမြင့်မိုရ်ကြောင့်ဗျ”

“ဘာပြောတယ် ... တိုးတိုးပြောပါဟယ် ... အဆောင်က မိန်းကလေးကြားသွားပါမယ်”

အဆောင်က မိန်းကလေးတွေ အတုမြင်အတတ်သင်မဖြစ် စေလိုပေ။ မေမြင့်မိုရ်ကို လုံးဝမထင်ထားမိ။ စည်းကမ်းရှိသောက အလွန်ရှက်ကြောက်တတ်သူဟုပဲ ထင်ထားသည်။

“မေမြင့်မိုရ် ကော်ဖီဆိုင်မှာလုပ်တုန်းက စပွန်ဆာသူဌေးက ကိုကိုဗျ”

“ဟင်”

“မမပိုင်ခံလိုက်ရပြီမဟုတ်လား ... မေမြင့်မိုရ်ကြောင့်

ကိုကိုအိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲရတာလေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးအာကာ”

“မေမြင့်မိုရ်အကြောင်း မမပိုင် ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“ဒီကောင်မလေးတော်တော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲ၊

နယ်ကနေတက်လာတာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်းကရော ဒီလောက် အထိ အရက်သောက်လာရလား အာကာတိမ်ယံ”

“ကိုကိုကြောင့်ဗျ”

သူ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့်ပြန်ထွက်သွားသည်။

“သူဌေးရယ် ... လူတိုင်းကသေရမယ့်သူတွေပါပဲ ... မိရိက
တော့လေ သူဌေးကို မြန်မာနိုင်ငံပြန်ပြီး အမေနဲ့ညီကို အသိပေး
ပိုင်စေချင်ပါတယ် ... ဒါမှ သူဌေးမှာ အင်အားတွေရှိလာမှာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူးမိရိ ... မဖြစ်ဘူး၊ အခုတောင် မေမေက ကိုယ့်
အထောက်အပံ့ကို မယူတော့ဘူး ... ပြန်ပေးခိုင်းတယ်”

“ဟင်”

ကိုအာကာတိမ်ယံတို့ကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောဖို့ သူဌေးက
အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးရှင်ဇနီးအပေါ် သစ္စာမဲ့လို့ဖြစ်ရတာလို့
အပြောမခံနိုင်ဘူး ... မေမေနဲ့ညီကိုယ်တိုင် စိမ်းမြမြစကားတွေပဲ
ပြောကြည့်နေကြတာ”

သူ အရမ်းမောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ မေမေနှင့်ညီကို သတိ
တမ်းတမိနေ၏။ သူ့အနားမှာ မိရိရှိနေပေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့။
သူ လူ့လောကကြီးထဲမှာ နေခွင့်သိပ်မရှိတော့။

“မေမေသိရင် စိမ်းမြမြဆီရောက်မှာပဲ ... ကိုယ်ဒီမှာပဲသေ
မယ်”

“သူဌေးရယ်”

“မိရိ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ”

အခန်း (၁၇)

“သူဌေး ... နေလို့ကောင်းရဲ့လားဟင်၊ သွေးသွင်းလိုက်လို့
လေ”

“နေလို့ကောင်းပါတယ် မိရိ ... ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ မင်း
ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ကိုယ့်ကိုကူညီတာ”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး သူဌေးရယ် ... စိတ်ဓာတ်မကွ
ပါနဲ့”

ထက်တိမ်ယံ ဆေးကုသမှု ခံယူလိုက်၍ သက်သက်သာသာ
ရှိသွားသည်။ အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်ကြီးတွင် သူနှင့်မိရိတို့နှစ်
ယောက်ထဲ နေထိုင်ခဲ့ကြပေမယ့် မိရိဘက်က ရိုးသားနေ၏။ သူ့ကို
လူနာတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ပြုစုနေခဲ့သည်။

“ကိုယ်သေရမယ့်ဆိုရင်တောင် နိုင်ငံခြားမှာပဲ သေချင်တယ်
မိရိရယ် ... ”

“ရှင်”

“ကိုယ် အခွင့်အရေးလိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးမိရ် ... တကယ်တမ်း ကျေးဇူးရှိတာက မိရ်ပါ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး သူဌေး ... ကျေးဇူးတင်စရာလည်း မလိုပါဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ထပ်မပြောပါနဲ့နော် ... သူဌေးဆီက အကျိုးအမြတ် တစ်စုံတရာ မယူပါရစေနဲ့နော်”

မိရ်မှာ ချစ်သူရှိနေပါတယ် သူဌေးရယ်ဟု ပြောပြချင်း မယုံ ဖြူရော်ရော် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခွေခွေလေး လှဲနေတဲ့ဝေဒနာတစ်ယောက်အပေါ် မျှော်လင့်ချက်တွေထပ်ပြီး ကင်းမဲ့သွားချင်တော့။ မိရ် ချစ်သူက သူဌေးညီပါ။ မောင် သူမဆီ ဖုန်းဆက်မှာ သေချာသည်။

“ကျွန်မကို မုန်းနေပြီလား ... သူဌေးနဲ့တစ်မျိုးမထင်ပါ မောင်ရယ် ... လူ့လောကကြီးထဲကနေ မောင့်ကိုကို ထွက်ခွာသွားတော့မယ်လေ ... မိရ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ... ”

မောင့်ကိုစွန့်လွှတ်ရတော့မည်ဟု သူမ သေချာသိနေသည်။ သူဌေးနှင့်နှစ်ယောက်ထဲ ခရီးထွက်ခဲ့ရတဲ့ မိရ်ဘဝ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

“မင်းရိုးသားတယ်ဆိုတာ အန်ကယ်အသိဆုံးပဲ မိရ် ... စိတ်တွေ မလုံမလဲ မရှိပါနဲ့၊ သူဌေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးပဲ အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ကတော့ မိရ်တို့နှင့်အဆက်အသွယ်”

သည်။ ဖုန်းနံပါတ် ပြောင်းထားခဲ့၏။ မောင် အသည်းအသန်ရှာဖွေနေသည်တဲ့။ မိရ် ရင်နာရသည်။

“ကျွန်မ မောင့်ကိုချစ်ပါတယ် ... ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ ခုခံဦးသူက မောင်ပါပဲလေ”

မိရ် ဘယ်သူနှင့်မှ ဖုန်းအဆက်အသွယ် မပြုလုပ်ရန် အန်ကယ်ဦးမင်းထင်က မှာထားသည်။

သူဌေးစိတ်တွေကို အနှောက်အယှက် မဖြစ်ပါစေနဲ့တဲ့။

“မေမြင့်မိရ်ဘဝကို ပေးဆပ်ချင်လည်း ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်နော် ... သူဌေးအတွက်ပဲကြည့်ပါ ... ဘဝမှာ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ ဘေးပြားနေတဲ့သူပါ။ အရမ်းသနားစရာကောင်းပါတယ် ကလေးမရယ်”

မိသားစုနှင့်လည်း ကင်းကွာနေခဲ့ရတဲ့သူဌေး။

“မိရ်”

“ရှင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... အရမ်းငေးငိုင်နေသလိုပဲ”

“တချို့အကြောင်းအရာတွေကို မိရ်တွေ့မိရင် နည်းနည်းလေးတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတယ်လေ”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အနီးကပ်ပတ်သက်ဆက်ဆံဘူးတာ မိရ်တစ်ယောက်ထဲပါ ... ကိုယ့်ဇနီးအပေါ်

တစ်ခါတလေမှတောင် စိတ်နှုတ်တောင် မပြစ်မှားခဲ့ဖူးဘူး မိရ်ယုတ်
“ဟုတ်”

“ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးမိသွားရတဲ့ မိနိုး
ကလေးကလည်း မိရ်ပါပဲ”

“သူဌေး”

“ဆောရီး ... ကိုယ်ပြောချင်တာလေးတွေ ပြောခွင့်ပေးပါ
မိရ် ... အခုအချိန်မှာ ကိုယ့်ကို မိရ်ကချစ်သူအဖြစ်ရွေးမယ်ဆိုရင်
တောင် ကိုယ့်မှာအင်အားတွေမရှိတော့ပါဘူး ... မောပန်းနွမ်းနယ်
နေပါပြီ”

မိရ်ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့နှလုံးသားကို ကိုယ်လေးကားတယ်
အခွင့်အလမ်းအကျိုးအမြတ်တွေ မြောက်များစွာ ရရှိခွင့်ပေးခဲ့တာ
တောင် မင်းက လက်မခံနိုင်ပါဘူး။

“သူဌေးက ကျွန်မကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုတာ သူဌေး
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပိုင်ဆိုင်စေချင်တာမဟုတ်လား ...
မိရ် လက်မခံနိုင်ပါဘူး ... သူဌေး နောက်ဆုံးအချိန်လေးတွေမှာ
အထီးမကျန်စေဖို့ပါပဲ ... မိရ် ကုသိုလ်လေးပြုလုပ်ပေးခဲ့တာပါ”

“မိရ်ရယ်”

ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိပါတယ် ... သူဌေးညီ အာကာတိမ်ယပ်
ကျွန်မနှလုံးသားတွေကို အတင်းအကြပ်ရယူသွားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ

ချစ်တယ် ... မောင့်ကို ကျွန်မ ချစ်မိသွားပြီဖြစ်သည်။
“သူဌေး အိပ်ပါတော့နော် ... ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ၊ တစ်ခုခု
ကားချင်သေးလားဟင်”

မိရ်ကိုနမ်းချင်တယ်ဟု သူရင်ဖွင့်ပြောပြချင်သည်။ မင်းရင်ထဲ
မှာ ခဏလေးလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် နားခိုချင်တယ်။ ကိုယ့်ဝေဒနာက
ပြင်းထန်နေပါပြီ။ မကြာခင်ပဲထင်တယ်။

“မိရ်”

“ရှင်”

“မင်းလက်လေးကို ကိုယ်ဆုတ်ကိုင်ထားချင်တယ်”
“သူဌေးက မိရ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ထားပါ။
သူဌေးဆန္ဒအတိုင်းပါပဲလေ”

သူဌေးမျက်နှာလေးက အပြုံးတွေလင်းလက်တောက်ပလာ
သည်။

“မိရ်ရယ် ... ကိုယ်တို့ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့
လာဆုံခဲ့ကြတာလဲကွာ ... စိမ်းခြမြနေရာမှာ မေမြင့်မိရ်ပဲဖြစ်
လို့ကပ်ပါတော့လား”

သူဌေးမျက်ဝန်းတွေ မှိတ်သွားသည်။ မိရ်လက်လေးကို သူ
က တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထား၏။ သူဌေးအင်အားမဲ့နေပါပြီ။ နှုတ်
ခမ်းသားတွေ သိသိသာသာ ဖြူရော်နေသည်။

“ကျွန်မ အရမ်းသနားပါတယ် ... အချစ်တွေမရှိပေမယ့် သူဌေးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်”

အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ဆီက ဖုန်းလာသည်။

“မေမြင့်မိုရ် ဘယ်လိုနေလဲ ... သူဌေးအခြေအနေကော ကောင်းလား ... အန်ကယ်လာဖို့လိုအပ်လား၊ ဒီမှာလည်း ကုမ္ပဏီ ကိစ္စတွေရှိနေတယ် ... ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းတွေ ပွစ်ပွစ်တော့ပြော နေကြတာပေါ့လေ ... ဂရုမစိုက်ပါနဲ့”

“အာကာတိမ်ယံရောဟင်”

“သိပ်ပြီး အရေးအရာမလုပ်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား”

“အာကာတိမ်ယံအကြောင်း မင်းဘာမှမစဉ်းစားပါနဲ့ ... နေ ထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်”

မောင့်ကို ကျွန်မ မေ့ပြစ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ မမေ့လို့လည်း မဖြစ်တော့ပါဘူး။ မောင့်သံသယတွေ ဘယ်လိုဖြေရှင်းလို့ရမလဲ။ ကျွန်မကို မောင်မုန်းတီးနေပါပြီ။ သူဌေး အိပ်ပျော်သွား၍ မိုရ်လက် လေးကိုဖြုတ်ပြီး စောင်လေးခြုံပေးလိုက်သည်။

“အား ... အား ... အ”

“သူဌေး ... သူဌေး ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“အ ... အ”

“သူဌေး”

“ဟင်”

သူဌေး ... သူဌေး ဘာဖြစ်တာလဲရှင် ... သူဌေး”

“အား ... မောတယ် ... ကိုယ် ကိုယ်အသက်ရှူလို့မဝတော့

...”

“ဟင်”

မိုရ်လက်လေးကို သူဌေးအတင်းဆုတ်ကိုင်ထားသည်။

အသက်ကို ပြင်းပြစွာ ရှူသွင်းနေရာသဖြင့် မိုရ်အောက်စီဂျင် တပ်ပေး ခဲ့က်ရသည်။

“သူဌေး သတိထားပါ ... စိတ်ကိုထိန်းပါနော်၊ မနက်ဖြန် သွေးထပ်သွင်းရမယ်ထင်တယ်”

“အင်း”

“မိုရ်ရှိပါတယ် ... ကျွန်မ လုံးဝမအိပ်ဘဲ စောင့်ပေးနေပါ ျယ်”

သူဌေးမျက်ဝန်းတွေက ပြန်၍မှိတ်သွားသည်။ အသက်ရှူက ခြိမ်သက်သွား၏။ မိုရ်ကြောက်လိုက်တာ ... တစ်ယောက်ထဲအား ဝယ်ရသည်။

“သူဌေးရယ် ... အခြေအနေက ပိုဆိုးလာနေပြီထင်တယ်”

သူမစိတ်ထဲမှာ တွေးမိလာပြီး အန်ကယ်ဦးမင်းထင်အား ခေါ်ရန် စိတ်ကူးထားသည်။ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ သူဌေးကတော့ အိပ်စက်သွားလေသည်။

“အန်ကယ် ... စောစောက သူဌေးအသက်ရှူကြပ်တယ်နဲ့ ပြီး မောလာလို့ ကျွန်မအောက်စီဂျင်ပေးလိုက်ရပါတယ်”

“မကြာခင် အန်ကယ်လာခဲ့မယ် မေမြင့်မိုရ် ... သူဌေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်ပေးထားပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ အရမ်းကြောက်သွားတယ် ... သူဌေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မ ဘာမှလုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မြန်လိုက်တာ ... သူဌေး ဘာဖြစ်လို့ဝေဒနာက ဒီလောက် ပြင်းထန်သွားတာပါလိမ့် ... စိတ်ကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်လေ”

သူဌေးကိုယ်တိုင်က ရောဂါဆိုးကို တစ်ယောက်ထဲကြိတ် မှိတ်ခံစားနေခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ မိခင်နှင့်ညီပင် မသိကြ။

“အားမငယ်ပါနဲ့ မေမြင့်မိုရ် ... သူဌေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မင်းအနားမှာ ရှိနေတာပဲ”

“အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါနော် ... သူဌေးကိုကြည့်ရတာ အားမရ တော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးမိခင်ကို ပြောပြသင့်တယ်”

“အန်ကယ် လာခဲ့ပါမယ်”

သူဌေးမျက်နှာကို သူမကြည့်ပြီး အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ သူဌေးရယ်။ သူမ လက်လေးကို ဆုတ်ကိုင်ထားတဲ့ သူဌေးလက်ကိုမဖယ် ရက်ခဲ့။

“အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ခံစားနေရပါတယ် သူဌေးရယ် ... မောင့်ကိုချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ... သူဌေးကိုတော့ ဥပေက္ခာပြု မထားနိုင်ပါဘူးနော်”

မောင့်ထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ မိရ်အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြိုးစားကြံ စည်မိနေခဲ့ပေမယ့် သူဌေးကို မထားခဲ့နိုင်၍ မဆက်သွယ်တော့။ သူမ သူဌေးအနားမှာပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

“မိုရ်”

“ဟင်”

“မင်းဘယ်လိုအိပ်နေရတာလဲ ... ခုတင်ပေါ်မှာသွားအိပ်ပါ”

“သူဌေး နိုးပြီလားဟင် ... ဟာ ... မိုးတောင်လင်းနေပြီပဲ၊ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတယ်”

တစ်ချက်တစ်ချက် ထက်တိမ်ယံ အသက်ရှူတွေပင် ရပ် ဆိုင်းသွားမတတ် အမောဖောက်ချင်သည်။ သူ့သွေးက လျင်မြန်စွာ ဆုတ်ယုတ်နေပြီထင်၏။ မိုရ်နှင့်သူ နှစ်ယောက်ထဲဖြစ်ပါတော့ မလား။ မိုရ် အရမ်းပင်ပန်းနေတာလည်း မကြည့်ရက်။ သူ့ရောဂါ

ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတာကိုလည်း လူသိမခံနိုင်။ သူဘာဆက်လုပ်
ရတော့မလဲ။

“မျက်နှာသစ်ရအောင်နော် သူဌေး ... တော်ပါသေးရဲ့နော်၊
သူဌေး အိပ်ပျော်သွားလို့ ... ဖြစ်နိုင်ရင်လေ ဆေးရုံတက်နေလိုက်ပါ
လားဟင် ... ဆရာဝန်တွေရှိတယ်”

“နေပါစေ မိရ် ... ကိုယ်ဆေးရုံမတက်ချင်ဘူး ... မခံမရပ်
နိုင်အောင် ဖြစ်လာမှ တက်မယ်”

“အန်ကယ် ဦးမင်းထင် မကြာခင်ရောက်လာမယ်တဲ့ ... ”

“ကောင်းပါတယ် ... ဒီမှာ မိရ်တစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေတယ်၊
အန်ကယ် ရောက်လာရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူ့ကို မိရ်က မျက်နှာသစ်ပေးသည်။ ရေပတ်တိုက်ပေး
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး။ အဝတ်အစားတွေ လဲပေးနေ၏။ သူ့ကို
ကြင်နာယုယစွာဖြင့် ဇနီးမယားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုစုပေးနေခဲ့
သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိရ်ရယ် ... ကိုယ့်အနားမှာနေပေးလို့
လေ”

“နောက်ဆုံးတော့လေ လူတွေအားလုံးဟာ ကိုယ်ချစ်မြတ်
နိုးတဲ့အရာတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြရတာပါပဲ ... သူဌေး
ရယ် ... တွယ်တာနေတော့ရော ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မှမဖြစ်

တာပဲလေ ... အတိတ်ကကံကြမ္မာတွေကြောင့်ထင်တယ်”

မိရ်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာတွေရော ချစ်ရတဲ့ချစ်သူကိုရော စွန့်
လွှတ်လိုက်ရပြီလေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးတောင်
မထိန်းထားနိုင်တော့ဘူး။ မမပိုင်ကလည်း မိရ်ကို အထင်သေးလိမ့်
မယ်။ သူဌေးနဲ့မိရ် နှစ်ယောက်ထဲ နိုင်ငံခြားကို ခရီးထွက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ
က မိရ်တန်ဖိုးထားခဲ့သောအရာအတော်များများကို စွန့်လွှတ်ပြစ်
လိုက်ရလေသည်။

အသိပေးပါတဲ့လေ။ သူဌေးဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်မည်ဟု အန်ကယ်က ပြောသည်။

“သူဌေး စိတ်ချမ်းသာပါစေ မေမြင့်မိုရ် ... အန်ကယ်သိပါတယ်၊ မင်းမှာ ဘာတာဝန်မှမရှိပါဘူး ... စိတ်မပူနဲ့နော်၊ အဖြစ်အပျက်အကောင်းအဆိုးတွေအားလုံး အန်ကယ်တာဝန်ယူပါတယ် မေမြင့်မိုရ် ... ”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မတို့ဒီအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ အန်ကယ် ... ကျွန်မအတွက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ လုပ်သင့်တာလုပ်ခဲ့ကြတာပဲ”

မေမြင့်မိုရ်ဘဝမှာ ဘယ်လောက်အထိ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျဆင်းစေကာ အာကာတိမ်ယံရဲ့ အမုန်းတွေကိုလည်း ခါးသည်း ဖွယ်ခံရမယ်ဆိုတာ ဦးမင်းထင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ သနားစရာ မေမြင့်မိုရ် ... သူဌေးက ဘယ်လောက်ပဲ အခွင့်အရေးပေးပါစေ မေမြင့်မိုရ် လက်မခံဘဲ နေခဲ့၏။ အာကာတိမ်ယံလိုကောင်နဲ့တောင် မတန်ပါဘူး။ ဒီကောင် ... မေမြင့်မိုရ်ဘဝကို ဖျက်ဆီးပြစ်ဖို့ ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပဲ။ သူဌေးက အသက်ရှူကြမ်းလာသည်။

“အန်ကယ် ... လုပ်ပါဦး၊ သူဌေး ခံစားနေရတာတွေ မိုရ် မကြည့်ရက်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကလေးမရယ် ... သူဌေးကံကြမ္မာပဲလေ”

အခန်း (၁၈)

သူဌေးကို ဆေးရုံတင်ရသည်။ အန်ကယ် ဦးမင်းထင်ရောက်လာလို့ တော်သေး၏။ မိုရ်တစ်ယောက်ထဲ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနှင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်းမသိ။ သူဌေးအခြေအနေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာသည်။

“အန်ကယ် ... သူဌေးကို ကယ်ပါဦး ... မိုရ်တို့ သူဌေးမိသားစု ဆီ အကြောင်းကြားရအောင်ပါ”

ထိုအချိန်တွင် သူဌေးမျက်လုံးတွေပွင့်လာပြီး လက်ခါပြသည်။

“မိသားစုကို အကြောင်းကြားပေးဖို့ သူဌေးမှာ ဆန္ဒမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

သူဌေး အထပ်ထပ်မှာခဲ့တာက သူသံယောဇဉ်ဖြတ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်၍ မိသားစုဝင်တွေကို မတွေ့လိုတော့ဘဲ သူသေဆုံးမှ

ဘဝကို အရှုံးတွေနဲ့ထွက်ခွာမသွားလိုခဲ့သူပါ။ အရှက်သိက္ခာ တွေအတွက် သူ့ဌေးရဲ့ပေးဆပ်မှုတွေက ကြီးမားလွန်းနေခဲ့သည်။

“သူ့ဌေး သတိလစ်သွားပြီ၊ ဆေးပညာရှင်တွေကလည်း လက်လျှော့လိုက်ပြီလေ ... အစောကြီးထဲက ဝေဒနာတွေဖြစ်နေ တာပါ။ သူ့ဌေးလူတွေကို အသိမပေးဘဲ ကြိတ်မှိတ်ခံနေခဲ့တယ် ထင် တယ် ... ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သူ့ဌေးရယ် ... ”

မနေ့ညကအထိ မိရ်ကိုစကားတွေ အများကြီးပြောခဲ့သည်။

“ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှကိန်း အောင်းမနေခဲ့ပါဘူး မိရ်ရယ် ... စီးပွားရှာဖွဲ့ပဲ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ညမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ဝင်တိုက်မိပြီး ထဲက အဲဒီမိန်းကလေးကို ချစ်သွားတယ်”

မိရ်လက်လေးကို ဆုတ်ကိုင်ခွင့်တောင်းပြီး ဆုတ်ကိုင်ထား လျှက် ပြောနေခဲ့သည်။

“အရမ်းချစ်သွားတာပါ ... လက်ထပ်ပြီး အဲဒီကောင်မလေး နဲ့ဘဝသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်ချင်ခဲ့တယ် ... ကိုယ်နဲ့စိမ်းမြေ့တို့ ကွာရှင်းကြတာတော့ မိရ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ... အစောကြီးထဲက စီစဉ် ထားခဲ့တာပါ။ ကိုယ်အမြန်ဆုံးကွာရှင်းဖြစ်ခဲ့တာတော့ ကိုယ်ရောဂါ ဝေဒနာတစ်ခုခု ကြီးကြီးမားမားခွဲကပ်နေပြီလို့ သံသယဝင်လာလို့ပဲ”

“သူ့ဌေးဆေးခန်းတွေ မပြဘူးလားဟင်”

“မပြဘူး ... ကိုယ်ဆေးခန်းသွားပြတာ ကိုယ့်ဇနီးဟောင်း စိမ်းမြေ့ သိသွားမှာအကြောက်ဆုံးပဲ မိရ်ရယ် ... ကျေးဇူးရှင်မိန်းမကို စော်ကားလို့ သစ္စာမဲ့လို့ဆိုပြီး အပြောမခံချင်ဘူး၊ စိမ်းမြေ့အပေါ် ကိုယ်လုံးဝမဖောက်ပြန်ခဲ့ဘူး”

“အားလုံးကို မေ့ပြစ်လိုက်ပါ သူ့ဌေးရယ် ... ခေါင်းထဲကနေ ထုတ်ပြစ်လိုက်ပါတော့ ... သူ့ဌေးမှန်တယ်ဆိုတာ သူ့ဌေးအသိဆုံး လေ”

“အင်း”

“ကံကြမ္မာအပေါ်သာ ပုံချပြစ်လိုက်ပြီး အစွဲအလမ်းတွေကို တရားနဲ့စွန့်ပယ်လိုက်ပါတော့ ... သူ့ဌေးက ကောင်းရာဘုံဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ရမှာပါလေ ... ဒီဘဝမှာ သူ့ဌေးပေးဆပ်သွားခဲ့တာပဲ”

“မိရ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်အထောက်အပံ့တွေကို မငြင်းပယ်လိုက်ပါနဲ့နော် ... မင်းကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ကိုယ့် အားပေးဖော်က မိရ်ပဲလေ”

“မိရ်ကိုပါ ဆွဲထုတ်ပြစ်လိုက်ပါ ... စိတ်တွေလျှော့ပြစ်လိုက် ပါ။ အားလုံးက တစ်ခဏတာပဲလေ”

“အင်းပါ”

သူ့ဌေး ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို မိရ် ပြန်၍ကြားယောင်နေ

မိသည်။ နာကျင်ရ၏။ သူဌေးငြိမ်သက်သွားပေမယ့် အသက်တော့ မျှင်မျှင်လေး ရှုရိုက်နေဆဲပင်။ ဒီအတိုင်းလေး အစွဲအလမ်းမရှိ ငြိမ်သက်သက်လေး လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်သွားပေးပါနော် သူဌေး မချီမဆန့်ဝေဒနာတွေ ခံစားသွားရမှာ ကြောက်လို့ပါ။

“မေမြင့်မိုရ် ...”

“ရှင် ...”

“အထိတ်တလန့်မဖြစ်နဲ့နော် ... သူဌေး ဆုံးသွားပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“အန်ကယ် သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်တွေကို သွားအကြောင်း ကြားမယ် မိုရ် ... မငိုနဲ့၊ သူဌေးကို အကောင်းဆုံး ကူညီပေးခဲ့ကြ တာပဲလေ”

မိုရ် မယုံကြည်နိုင်။ မြန်လွန်းသည်ဟုထင်မိ၏။ မနေ့ညက မိုရ်နှင့်စကားတွေ အများကြီးပြောခဲ့သေးတာပဲ။ သူဌေးကို သေသေ ချာချာကြည့်မိနေသည်။ ငြိမ်သက်နေ၏။ ချောမောခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ဦးထက်တိမ်ယံ။ ကိုယ် မကျရှုံးချင်ဘူးတဲ့လေ။ မိုရ်ကို ကိုယ်ရဲ့သတိသမီးတစ် ယောက် ဖြစ်စေချင်သည်တဲ့။ လက်ထပ်ယူပြီး သူ့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေတွေကို ခံစားစေချင်နေ၏။ မိုရ် လက်မခံ၍သာ။

“မေမြင့်မိုရ် ... စိတ်ကိုဖြေပါကွယ်၊ သူဌေးအလောင်းကို မြန်မာပြည်ပြန်သယ်ဖို့ စီစဉ်ရမယ် ... သူဌေးရဲ့နောက်ဆုံးခရီးမှာ

ဆည်း အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးကြရအောင်နော် ... မင်းတာဝန်ကျ တယ်”

သူမစိတ်တွေကို လျှော့ချပြစ်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါတယ် ...

သူဌေးအတွက် မိုရ်တို့ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးခဲ့ကြတာပဲလေ။

သူဌေး ပေးဆပ်လိုက်ရတာတွေက များပြားလွန်းခဲ့သည်။

အလောင်းကိုသယ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြ၏။ အန်ကယ်က

မိုရ်ကို အခန်းပြန်ဖို့လေသည်။

“မိုရ် ... အားမငယ်ပါနဲ့၊ ခဏလောက် အနားယူလိုက်ပါ။

အန်ကယ် အားလုံးစီစဉ်မယ် ... မနက်ဖြန် မြန်မာပြည်ပြန်မယ်။

သူဌေးမိသားစုကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီ၊ ကျန်တာကတော့

သူတို့ကိစ္စပဲ”

မောင်ကရော ... ကျွန်မကို ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မလဲ။ ကျွန်မကို

ချစ်နေနိုင်ဦးမှာလားဟင်။ အထင်မလွဲပါနဲ့နော် ... ကျွန်မ ရိုးသား

ဇာပါ။ သူဌေးနှင့်သူမတို့ တည်းခိုခဲ့သော ဟိုတယ်မှာ မိုရ်ပြန်နားနေ

သည်။

“မမပိုင်ရော ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မှာလဲ ... ကျွန်မ ရိုးသားခဲ့ပါ

တယ်ဆိုရင် ယုံကြည်ပေးမှာလားဟင်”

မိုရ် ရင်ဆိုင်ရမှာတွေက အများကြီးပဲ။ စိတ်ထဲမှာ လေးလံ

နေခဲ့။ သူမအနေနှင့် လုပ်သင့်တယ်ထင်လို့လုပ်ခဲ့တာပဲလေ။

သေပဲပြန်ချင်လည်းပြန်မယ်။ ဒါမှပဟုတ် တခြားအဆောင်တစ်ခုခု

ရှာရမယ်။ အဆောင်စည်းကမ်းဖောက်လို့ မမပိုင်လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ သူဌေးပေးတဲ့အခွင့်အရေးတွေအားလုံး လက်မခံဖို့ မိရ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။

“ကျွန်မလုပ်ရပ်အတွက် ကျွန်မ စိတ်သန့်တယ် ... ဂုဏ်ပါတယ်”

နောက်နေ့ကြတော့ မိရ်တို့မြန်မာပြည်ကို ပြန်ကြသည်။ သူဌေးရဲ့အသက်မဲ့နေတဲ့ အလောင်းနှင့်အတူတူပါ။ မြန်မာပြည်ရောက်ရင် မိရ်တာမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူးနော်။ အန်ကယ်ပို့ပေးတဲ့ နေရာမှာပဲနေလိုက်တဲ့။ ကျွန်မ အဆောင်ကိုပြန်ပါရစေဆိုတော့ လောလောဆယ် မဖြစ်သေးဘူးတဲ့ ရှေ့ရှိတယ်ဟု အန်ကယ်က ပြောပြထားသည်။ မိရ်အရမ်းစိတ်ပင်ပန်းနေပြီပဲ။ လေယာဉ်ဆိုက်သည်နှင့် အန်ကယ်က သူမအား ကားနှင့်နေထိုင်ဖို့စီစဉ်သည်။

“မိန်းကလေး ဒီကားနဲ့လိုက်သွားနော် ... မင်းအနားယူလိုက်ပါ။ မင်းအတွက် အားလုံးစီစဉ်ထားတယ် ... မင်းကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အလုပ်သမားကောင်မလေးလည်းရှိတယ် ... ခဏလောက်နားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်”

“ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ မင်းနဲ့မဆိုင်တော့ဘူး။ သူဌေးအသုဘလည်း မင်းလိုက်ပို့စရာမလိုတော့ဘူး ... မင်းဘဝဆက်ရပ်တည်ဖို့ အန်ကယ် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

သူမ ဘာမှမပြောချင်ပေ။ လောလောဆယ် မိရ်နားမှဖြစ်မယ်။ အန်ကယ်စီစဉ်ပေးတဲ့ကားနှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ လူတွေနှင့်လည်း မတွေ့ဆုံလိုပေ။ မိရ် ကောင်းကောင်းအနားယူမှဖြစ်မည်ထင်သည်။

“မမလေးနေဖို့ ဒီအခန်းပါ”

“ဟင်”

အိမ်ရာဝန်းကြီးတစ်ခုထဲမှာရှိနေတဲ့ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကြီးပါ။ ဒီခန်းပစ္စည်းတွေ အပြည့်အစုံနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဆီးကြိုနေသည်။

“မမလေး အနားယူပါ ... လိုအပ်တာတွေရှိရင်လည်း ပြောပါနော် ... အားမနာပါနဲ့ ...”

“အင်း”

“မမလေး ... ကားလိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်ပါနော်”

ဒရိုင်ဘာက သူ့ဖုန်းနံပါတ်အားပေးသည်။ မိရ်နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးတစ်ခုဆီ ရောက်နေသည်ဟုထင်မိ၏။ သူဌေးက ကျွန်မအတွက် စီစဉ်ထားခဲ့တာလား မိရ် လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ အန်ကယ်အား အသိပေးပြီး မိရ် ဒီကနေပဲ ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဒါက အိပ်ခန်းပါ မမလေး ... နွားနို့လေးတစ်ခွက်သောက်ပြီး အိပ်လိုက်ပါ ... အန်ကယ်က မှာထားပါတယ် မမလေးအရမ်းပင်ပန်းလာလို့ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုပေးရမယ်တဲ့ ... ကျွန်မ

နာမည်က မိဆွေပါ ... ”

“အင်း ... ဟုတ်ပြီနော် ... ”

သူမ အိပ်ခန်းကြီးကလည်း ပန်းနုရောင်တွေ လွှမ်းခြုံထားပြီး မွှေးပျံ့ထုံသင်းလျက်။ သူဌေးရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေများ ပြည့်နက်နေတာလားပဲ အပန်းတော့ပြေသည်။

“ကျွန်မ တကယ်ပဲအခွင့်အရေးတွေ အကျိုးအမြတ်တွေ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး သူဌေးရယ် ... တစ်လောကလုံး ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေပြီလဲဆိုတာတောင် မတွေးတတ်အောင်ပဲ”

အလုပ်သမားကောင်မလေး ပို့ပေးတဲ့ နွားနို့ကို သောက်သည်။

“မမလေး အိပ်ပါ ... မိဆွေ နှိပ်နယ်ပေးပျံ့မယ်၊ အနှိပ်ပညာလည်းတတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဟာ ... မနှိပ်ပေးပါနဲ့၊ ရပါပြီ ... မိဆွေသွားပါတော့နော်၊ တာဝန်ကျေပါတယ်”

“မိဆွေကို အားမနာပါနဲ့ မမလေးရယ် ... ပြုစုပေးချင်လို့ပါ”

“မမလေး အနှိပ်မခံတတ်ဘူး၊ တော်ပါပြီကွယ်”

“ဒါဆို မိဆွေ သွားမယ်နော် ... အိပ်လိုက်ပါ ... အနားယူပါ”

“အင်း”

မိရဲ့ အနားယူရမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က နှမ်းလျှနေသည်။ သူမ အိပ်ပြစ်လိုက်၏။ သူဌေးအကြောင်းတွေက မေ့ပြစ်၍မရ။ လူတွေရဲ့

သံသယတွေကြားမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

“မင်းကို ကိုယ့်ရဲ့သတို့သမီးနေရာမှာ မထားခဲ့ရစ်တော့ပါဘူး မင်းဘဝလေး လွတ်လပ်စွာပျံ့သန်းပါ ... မင်းပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေတာ ကိုယ်တမလွန်ကနေ ကြည့်နေမှာနော် ... ကိုယ်စိတ်ဖြောင့်ချင်တယ်”

သူဌေးအတွက် ကျွန်မတာဝန်ကြော့ခဲ့ပါပြီ။ စိတ်သန့်ပါတယ်။ ကျွန်မချစ်သူ အာကာတိမ်ယံနဲ့ လက်ထပ်တာရော သူဌေးသဘောတူကြည်ဖြူနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။ မောင်ဘက်ကရော မိရဲ့အပေါ်အချစ်တွေရှိနေနိုင်ဦးမှာလားဟင်။ မျက်ရည်တွေက ကျချင်လာသည်။ သူမ အိပ်ပျော်သွား၏။ သူဌေးနှင့်မောင်တို့အလယ်မှာ သူမ အိပ်မက်ကနေ လန့်နိုးသွားသည်။

“မမလေး ... မမလေး ... ”

“ဟင်”

“အပြင်မှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်”

“ဟင်”

မိရဲ့ အိပ်နေရာမှ ကပျာကယာထလိုက်သည်။ ဧည့်သည်တွေတဲ့ ဘယ်သူတွေလဲ။ သူမ အတော်လေးတော့ အချိန်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွား၏။ အားတွေ ပြည့်ဝနေသည်။

“မမလေး ဖြည်းဖြည်းထပါ ... ရေချိုးပြင်ဆင်ပြီးမှ ထွက်လာခဲ့ပါ။ မိဆွေ ဧည့်ခံထားပျံ့မယ် စိတ်မပူနဲ့ ... ”

“ဘယ်သူ ... ဘယ်သူတွေလဲ ... ”

“ကိုအာကာတိမ်ယံတဲ့ ... မမပိုင်တဲ့ ... ”

“ဘုရားရေ ... ”

သွားပါပြီ။ မိရ်နေတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုလုပ်သိသွားရတာလဲ။ မောင်နဲ့မမပိုင် သူမကြောက်ရွံ့စွာ ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် တုန်ယင်လာသည်။

“မမလေး မတွေ့ချင်ရင် မိဆွေပြောလိုက်မယ်”

“နေ ... နေ ... မမလေးမျက်နှာသစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့မယ်။ ဧည့်ခံထားလိုက်ပါနော် မိဆွေ”

“ဟုတ်”

မိရ် ရင်ဆိုင်ရမယ့်သူတွေပါ ရှောင်လွှဲနေလို့မှမရတာပဲ။ မမပိုင်ကို မောင်ခေါ်လာတာပဲဖြစ်နိုင်သည်။ အန်ကယ်ရောက်လာပါစေ။ ကျွန်မ ဖြေရှင်းနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ မိရ်ရှိနေတဲ့နေရာကို အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ညွှန်ပြလိုက်တာများလား။ သူမ မျက်နှာသစ်အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

“မေမြင့်မိရ်... ညည်းကအရမ်းကို စည်းစိမ်တွေနဲ့ပြည့်ဝနေတာပဲကိုး ... တိမ်ယံ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး ... ”

“သူ ... သူဌေးကလေး သူ့ရောဂါအခြေအနေကို အသိမပေးစေချင်လို့ သူဌေးဆန္ဒအတိုင်း ... ”

“ဘာ ... ညည်း ကလိမ်ကကျစ်မပဲ”

“ရှင်”

“ဖြန်း ... ”

“အို ... ”

မမပိုင်လက်ဝါးက သူမပါးပြင်လေးပေါ် ပြင်းထန်စွာကျရောက်လာသည်။ မောင်က မတားဆီး။ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲလျက်။ အမုန်းမီးလျှံတွေ ထတောက်နေတဲ့ မာထန်စွာကြည့်လျက်။

စိုးလပြည့်စာပေ

... ဖော်ကောင်မလေး မိဆွေ ပြေးဝင်လာပြီး ရှေ့မှာကာထားသည်။

“မမလေးကို ဘာလုပ်တာလဲ ... ထွက်သွားကြပါ။ ကျွန်မအင်္ကျီအိတ်ကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ကြပါ”

“ဘာ ... ညည်းကဘာလဲ၊ သူက သူဌေးညီပဲ၊ ဒီအခန်းပိုင်ရှင်သူဌေးညီလေ ... ထွက်သွားရမှာက ဟိုဟာမနဲ့ညည်းပဲ ... ”

“ထွက်သွားကြပါ။ ကျွန်မရဲတွေကို အကြောင်းကြားမှာနော်၊ အပြင်ထွက်အော်ပြစ်မှာ ... ”

“တောက်”

မိဆွေစကားတွေကြောင့် မောင်နှင့်မမပိုင်တို့ ဒေါသတကြီး ငြိမ်းမောင်းလျက် ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ မိရ် ခန္ဓာကိုယ်လေးပဲ နှစ်ဖက်တီပေါ် ခွေကျသွားတော့၏။ သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မှောင်ကျသွားသည်။

မှားရောက်အောင် တွန်းပို့မြှောက်ပင့်ပေးနေကြတာပါ။ မေမေ့ကို အသိပေးမှဖြစ်မှာမို့ အန်ကယ်ဦးမင်းထင် ရောက်လာသည်။

“အစ်မကြီးကို အသိပေးစရာတစ်ခုရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာအသိပေးမှာလဲ မကြားချင်ဘူး ဦးမင်းထင် ... ရှင်လည်း အတူတူပဲ၊ ဘာလဲ ထက်တိမ်ယံ ဟိုကောင်မလေးငယ်ငယ်လေးနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာလား ... ဘာမှလာမပြောပါနဲ့၊ သူ့ကို ကျွန်မသားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ထားပြီးပြီ ... ပြန်ပါ ...”

“အစ်မကြီးတို့ရဲ့ လွဲမှားတဲ့အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကြောင့် သူဌေးဘဝတစ်ခုလုံး ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေနဲ့ ကျရှုံးသွားခဲ့ရတာပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ဦးမင်းထင်”

“ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားတွေကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ။ ပြီးတော့ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားစေချင်တယ် ... အစ်မကြီးသားကို ထာဝရစွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာပါ”

“ဟင်”

“သူဌေးထက်တိမ်ယံ သွေးကင်ဆာရောဂါနဲ့စင်ကာပူဆေးရုံကြီးမှာ ကွယ်လွန်သွားပါတယ် ... အခု အလောင်းကို မြန်မာပြည်ပြန်သယ်ယူလာခဲ့ပြီး ရေဝေးအေးတိုက်ပို့ထားပါတယ် အစ်မကြီး”

“ရှင် ... ရှင် ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်မသားကြီး ဘာဖြစ်တယ်သေပြီ ဟုတ်လား”

အခန်း (၁၉)

မေမြင့်မိုရ် မင်းအရမ်းကိုကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတာပါလား။ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကြီးထဲမှာ အစေအပါးတွေနှင့် စည်းစိမ်တွေအပြည့်ခံစားနေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမ။ ကိုကိုသေဆုံးသွားပြီဆိုတာ မေမေ့ကိုပင် မပြောပြရဲသေးပေ။ ကိုကိုအကောင်းကြီးပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ သေဆုံးမှ အာကာတို့သိရတဲ့အဖြစ် သွေးကင်ဆာတဲ့။ မမပိုင်ကတော့ မေမြင့်မိုရ်အား ပါးရိုက်ပြစ်ခဲ့၏။ သူ့သာသတ်ပြစ်မိလားဘဲ။ ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေးမှဖြေရှင်းနေဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“သူဌေးအမေ့ကို အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် အသိပေးမယ် အာကာ ... တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မေမြင့်မိုရ်ကို ပြဿနာသွားမရာပါနဲ့ ... လုံးဝအပြစ်မရှိတဲ့ ကလေးမပါ ... ရိုးရိုးသားသားပဲ သူဌေးကိုကူညီခဲ့တာကွ”

သူ လက်မခံနိုင်။ အန်ကယ်ရောအတူတူပဲ။ ကိုကိုကိုလမ်း

“ဟုတ်ပါတယ် ... အစ်မကြီးကို ဘယ်တော့မှလာပြီး မနှောက်ယှက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ထာဝရ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီဗျာ”

ဒေါ်ခင်နန်းနွယ် သားကြီးသတင်းကို ကြားလိုက်ရကာ နားကြားများလွဲသွားပြီလားလို့ ကြောင်စိစိဖြစ်သွားသည်။

“မေမေ သတိထားပါ ... ကိုကိုဆုံးသွားတာအမှန်ပါပဲ ... အလောင်းတောင် ပြန်ရောက်လာပါပြီ”

“အမလေး ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားကြီးရယ် ... မေမေ့အပေါ်ရက်စက်ပြသွားတာလားဟင် ... သွေးကင်ဆာ ဘယ်တုန်းကဖြစ်ခဲ့တာလဲ မေမေ ဘာမှမသိရပါလား။”

သားကြီးကို ဒေါ်ခင်နန်းနွယ် မချစ်၍မဟုတ်ပါ။ အချစ်ဆုံးအလိမ်မာဆုံးသားကြီး မိသားစုအတွက် တာဝန်ကျေပွန်လွန်းသည်။

“သွေးကင်ဆာကြောင့် မဟုတ်နိုင်ဘူး ... ငါမယုံဘူး။ ဟိုဟာမလေးကြောင့်ပဲဖြစ်နိုင်တယ် ... မေမေ့သားကြီးကို တွေ့ချင်တယ် သားငယ်ရယ် ... အခု ဘယ်မှာလဲလို့ မေမေကြားရတာ အိပ်မက်မဟုတ်လားကွယ်”

သူဌေးအမေကို အသိပေးပြီးပြီဖြစ်၍ ဦးမင်းထင်ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အမြင်ကတ်မိနေ၏။ တစ်ဖက်က စိမ်းမြမြစကားယုံပြီး သူဌေးအပေါ် ရက်စက်ခဲ့ကြသည်။ ဦးမင်းထင် အသိဆုံးပါ။

“အန်ကယ် ... ဓဏလောက်နေပါဦးဗျာ၊ ကိုကိုအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး အာကာတိမ်ယံ ... ငါတို့အားလုံး စိစဉ်မယ် ... မင်းတို့သားအမိ မနက်ဖြန် ရေဝေးသူသာန်ကိုလာခဲ့ပါ။ ခန်းမ(၁)မှာ အလောင်းပြင်ထားမယ်”

“ဒါ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကိစ္စလေ ...”

“မင်းအစ်ကိုရဲ့ဆန္ဒပဲ ...”

“အန်ကယ် ဘာမှဝင်ပါစရာမလိုပါဘူး ... ကျွန်တော့်အစ်ကိုအသုဘ ကျွန်တော်ပဲစိစဉ်မယ် ... မမစိမ်းကိုလည်း အသိပေးရမယ်။ ဦးတော့ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်သမျှကိစ္စတွေ ...”

“အာကာတိမ်ယံ ... အရင်က ငါမင်းကို အထင်ကြီးတယ်။ ညာကြိုးစားပြီး စိတ်ဓာတ်မြင့်မြင့်မားမားနဲ့ လူတော်လေးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ အလကားကောင်ပဲ ... မင်းကိုငါဘစ်ခု သေသေချာချာထားခဲ့မယ်။ မေမြင့်မိုရ်ကို လုံးဝမထိနဲ့ ဒါပဲ ... ငါပြန်မယ်။ သူဌေးကိစ္စ ငါပဲစိစဉ်မယ် ... နောက်မှ သူဌေးနဲ့ရဲ့နေတွေ မင်းဆီလာလိမ့်မယ် ... စောင့်နေပါ ...”

အာကာတိမ်ယံနှင့် မာမာထန်ထန်ပင် တုန့်ပြန်ပြောဆိုပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ မေမြင့်မိုရ်ဆီ သွားရဦးမယ်။ စောစောကပဲ မိဆွေနှင်းဆက်သည်။ မမလေးကို ပါးရိုက်သွားလို့တဲ့။ ပိုင်ဆိုတဲ့ အပျိုကြီးနဲ့ အာကာတိမ်ယံတို့ ရောက်သွားကြ၏။ အိမ်လိပ်စာ ဘယ်သူပေးလိက်တာလဲ။ ဒီလောက်လျှို့ဝှက်စိစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စပါ။ မေမြင့်မိုရ် သနားစရာကောင်းသည်။ ဦးမင်းထင် ရောက်သွားတော့ မေမြင့်မိုရ်

ဧည့်ခန်းမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေ၏။ သူမပါးပြင်ပေါ်မှာ လင်ငါးချောင်းရာ ထင်းနေသည်။

“မေမြင့်မိုးရဲ့ အန်ကယ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီနေရာကို အထူးလျှို့ဝှက်ထားတာပါ ... ဒါ သူဌေးနေခဲ့တဲ့အခန်းပဲ ... ဘယ်သူမှ မသိဘူးထင်တာ၊ ဟိုအပျိုကြီး မပိုင်ကြောင့်ဖြစ်မယ် သူဌေး အယုံကြည်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေ ... ”

“ရပါတယ် အန်ကယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မအဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒကလေး ဒီအခန်းကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားချင်ပါတယ် ... သူဌေးဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ခွန်အားတွေနဲ့ပဲ ရပ်တည်ခွင့်ပြုပါ ... တောင်းဆိုတာပါ အန်ကယ် ... ”

“မေမြင့်မိုးရဲ့ ဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ် ... အန်ကယ်လည်း ဒီကုမ္ပဏီကနေထွက်သွားမှာပါ ရှင်းလင်းစရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်လေ ... သူဌေးဆန္ဒအတိုင်း အဆုံးအထိ အကူအညီပေးကြရအောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”
“မေမြင့်မိုးရဲ့”
“ရှင်”

“အာကာတိမ်ယံကို မယုံနဲ့ ... ကလေးမဘဝကို နင်းခြေဖျက်ဆီးဖြစ်လိမ့်မယ် ... မေမြင့်မိုးရဲ့ကို သူ့အစ်ကိုနဲ့သံသယဖြစ်ပြီး

သူ့အစ်ကိုရင်ခွင်ထဲကပါ စွဲထုတ်ဖယ်ရှားဖြစ်ဖို့ ကြံစည်နေတာပါ။ ကလေးမကို ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ”

“ရှင်”

ရှင်တော်တော် အကြိပ်စက်တာပဲ အာကာတိမ်ယံ။ ဖြစ်ဖြစ်ရလေ ... ကျွန်မအချစ်တွေကို အတင်းအကြပ် မသမာတဲ့နည်းတွေနဲ့ အရယူသွားခဲ့သည်။ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ မိုရ်က သူ့အချစ်တွေအား အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်မိသွားရ၏။ သူမအား အဆုံးအထိ စော်ကားမသွားတာဘဲ ကံကောင်းသွားသည်။

“ခေါင်းထဲကနေ အားလုံးထုတ်ပြစ်လိုက်တော့ မေမြင့်မိုးရဲ့ ခဏလောက် ဒီမှာပဲနေပါ ... မင်းအနားယူသင့်ပါတယ်”

“ကျွန်မဆီကို အာကာတိမ်ယံ ထပ်မရောက်လာအောင် အန်ကယ်တားဆီးပေးပါ ... အရမ်းကြောက်တယ် ... ကျွန်မဘာဖြစ်လို့များ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခက်ခဲကြမ်းတမ်းနေရတာလဲဟင်”

“သူဌေးလောက်တော့ မင်းကံမဆိုးသေးပါဘူး မေမြင့်မိုးရဲ့ မေ့လိုက် ... မင်းအများကြီးဖြတ်သန်းရဦးမယ်”

သူဌေးအသုဘက မနက်ဖြန်ချမည်ဟု အန်ကယ်ကပြောသည်။ မိုရ် လိုက်ဖို့စရာမလိုဘူးတဲ့ ... သူဌေးအမေလည်း သိသွားပြီတဲ့။

“အန်ကယ်အမြင်ကတ်မိလို့ ကျောခိုင်းထွက်လာတာ ... ဖိမ်းမြမြလို ကလိမ်ကကျစ်မကိုတော့ အယုံကြီးယုံပြီး ကျေးဇူးရှင်

အဖြစ် သတ်မှတ်ကိုးကွယ်နေကြတယ် ... အာကာတိမ်ယံဆိုတဲ့
ကောင် အလကားကောင် ... ”

အန်ကယ်ဦးမင်းထင် ပြန်သွားတော့ မိုရ်တစ်ယောက်ထံ
ကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်အားငယ်နေရ၏။ အဆောင်ကသူငယ်ချင်း ချစ်ကို
တွေ့ချင်တယ်။ ချစ်လည်း မိုရ်ကိုအထင်သေးနေပြီလား။ ယခင်က
သူဌေးနေထိုင်ခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းကြီးဖြစ်၍ လှပခမ်းနားလွန်းနေသည်။
မိုရ်နေရတာ စိတ်မလုံ။ ကိုအာကာတိမ်ယံရဲ့ အမုန်းတွေကို မိုရ်
ရင်ဆိုင်ရမှာလည်း သေချာနေ၏။ ကျွန်မကိုချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်
လား။ သူ့အနမ်းတွေက ကြမ်းရမ်းလျှက် အချစ်အငွေ့အသက်တွေ
မပါခဲ့။ ရှက်လိုက်တာ ... အတွေးနှင့်သူမ ဆောက်တည်ရာမရ
အောင် ပူလောင်နေသည်။

“မမလေး ... ညစာစားပါ။ စိတ်ချ ... ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူလာ
လာ လုံးဝကို တံခါးမဖွင့်ပေးတော့ဘူး ... အသေပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိဆွေရယ် ... မမလေးကြောက်နေ
တယ်။ ရှက်လည်းရှက်ပါတယ်။ တစ်လောကလုံးကိုတောင် မမလေး
ရှင်မဆိုင်ချင်ဘူး”

“ဘယ်အရာမဆို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ဖြစ်လိုက်ပါနော် ... သူဌေး
ကို ချိုဇ်တယ်ပြောလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်မှမဟုတ်တာ ... မိဆွေ
လဲလေ မိထွေးနှိပ်စက်လို့ ထွက်ပြေးလာရတာ၊ မမလေးနဲ့ဘဝတူပါ
မမလေးက ကံကောင်းပါသေးတယ် ... ရုပ်လည်းချောတယ်၊ ပညာ

လည်းတတ်တယ်။ မိဆွေက ရုပ်ဆိုးမ၊ စာလည်းမတတ်ဘူး ... ရေး
တတ်ဖတ်တတ်လောက်ပဲရှိတာ”

“မိဆွေရယ် ... ”

မိဆွေလိုကောင်မလေးတစ်ယောက် မိုရ်အနားရောက်လာ
တာ အားတက်စရာပင်။ သူဌေးလည်း အရမ်းအထီးကျန်နေတဲ့
အချိန်မှာ မိုရ်အဖော်အဖြစ် ရှိနေပေးခဲ့တာ အားတက်ရှာမှာပဲ။ မိုရ်
သူဌေးနေထိုင်ခဲ့တဲ့ အခန်းလေးထဲမှာပဲ အပြင်သို့လုံးဝမထွက်ဘဲ
နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူဌေးအသုဘကိစ္စ ပြီးမြောက်သွား၏။ ထိုတိုက်
ခန်းထဲကနေ ထွက်သွားဖို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ ကြံစည်နေ
သည်။

“မေမြင့်မိုရ် မင်းအတွက် သူဌေးက ဒီတိုက်ခန်းနဲ့ဘဏ်မှာ
မင်းနာမည်နဲ့ ငွေသိန်းထောင်ချီ အပ်ထားခဲ့တယ် ... ကုမ္ပဏီက
တော့ အန်ကယ်ကိုအုပ်ချုပ်ခွင့်ပေးထားပြီး အာကာတိမ်ယံအသင့်
ဖြစ်တဲ့အခါ လွှဲပေးရမယ်လေ ... အန်ကယ်နာမည်နဲ့လဲ ဘဏ်
စာရင်းဖွင့်ထားခဲ့တယ်”

အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ရဲ့စကားတွေကို မိုရ် လက်မခံခဲ့ပါ။
သူဌေးထံမှ ဘယ်လိုအခွင့်အရေးတစ်စုံတစ်ရာမှ လက်မခံဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားသည်။

“ကျွန်မမေတ္တာစေတနာနဲ့ ရိုးသားစွာစောင့်ရှောက်ခဲ့တာကို

အရောင်မဆိုးပါရစေနဲ့ အန်ကယ် ... လုံးဝလက်မခံပါဘူး ... သူဌေး
အမေနဲ့ညီကိုပဲ ပေးလိုက်ပါ”

“သူဌေးကို တမလွန်ကနေ စိတ်သောကရောက်အောင် မင်း
လုပ်မလို့လား မေမြင့်မိုးရဲ့ ... တကယ်ဆို သူဌေးအမေနဲ့ညီက မခံ
စားသင့်ဘူး။ သူတို့သာ နားလည်မှုပေးခဲ့ရင် သူဌေး ဒီလိုမဖြစ်နိုင်
ဘူး။ အခုတော့ အရှက်တွေနဲ့ ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း လွန်ကုန်တာပဲ
ကလေးမရယ် ... ”

သူဌေးက တမလွန်ကနေ မိရ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်
တာကို စောင့်ကြည့်နေမယ်တဲ့။ သူဌေး အထောက်အပံ့တွေနဲ့
လွတ်ကင်းမှ မိရ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်မှာပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ
မိရ်ပျော်နေတာကို သူဌေး မြင်တွေ့ချင်တာ မဟုတ်လား။

“မိရ်၊ စိတ်ဓာတ်ကို သူဌေးသိပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာကိုမှမမက်
မောဘူးဆိုတာလေ ... ”

ကိုအာကာတိမ်ယံကို ကျွန်မချစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့အချစ်ဦး
ပါ။ သူ့ဘက်က အမုန်းတွေပဲရှိနေတာတော့ ကျွန်မ ဘာများတတ်
နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဘယ်သူမှမသိအောင် သူမ အိတ်လေးတစ်လုံးပဲဆွဲပြီး
ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မိဆွေကိုပင် အသိမပေး
ခဲ့။ မိရ်ဘဝလေး ဘယ်လိုပဲရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရပါစေ ဓာတ်မြှုပ်
လျှက်။ နေထိုင်ဖို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မိရ် ... ဟဲ့ မေမြင့်မိုးရဲ့ ရှင်ဘယ်သွားမလို့လဲ ... တစ်
ယောက်ထဲ”

“ဟင် ... ချစ် ... စာရေးဆရာမကြီး၊ ရှင့်ကိုအရမ်းတွေ့ချင်
နတာပါ။ ကျွန်မကိုရော ရှင်အထင်သေးနေလား”

“မသေးပါဘူး မိရ် ... ရှင် ဘယ်လောက်အထိ ရိုးသားဖြူစင်
သည်ဆိုတာ ချစ်အသိဆုံးပဲဟာ။ ချစ်လည်း မမပိုင်အဆောင်မှာ
နေတော့ဘူး။ မိရ်ကိုပြောလို့လေ ... ”

“ဟင် ... ချစ် အခုဘယ်မှာနေလဲ”
“ဒီနားကအဆောင်မှာ ... မိရ် လိုက်ခဲ့လေ ရှင်ရော ... ”

သူမ ထွက်လာရတဲ့အကြောင်းရင်းတွေကို ပြောပြလိုက်
သည်။

“ဒါဆို ဘယ်မှထွက်မသွားနဲ့ ... ချစ်အဆောင်မှာနေလို့ရ
ဘယ်၊ စည်းကမ်းလည်းရှိတယ်၊ နေရာတာလည်း ကောင်းတယ် ...
လိုက်ခဲ့ပါ ... ”

“မဖြစ်ဘူး ချစ် ... ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကနေ မိရ်အဝေးဆုံးကို
ခြံရာဖျောက်သွားချင်တယ်”

“လာပါဟာ ... ခဏလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါ။ တစ်
ယောက်ထဲ အားကိုးမှီတွယ်ရာမရှိဘဲ သွားလို့မဖြစ်ဘူးမိရ် ...
ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး။ ချစ် လျှို့ဝှက်ထားပေးမယ်၊ အလုပ်ရှာရ
အောင်ပါ ... ရှင် လက်မခံရင်ပြီးတာပဲ ... အမှန်တရားဆိုတာ တစ်

နေနေဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ် ... ချစ်စကားကို နားထောင်စမ်းပါ။ ချစ်လည်း အားငယ်တယ် ... တို့နှစ်ယောက်ဘဝကို အတူတူလက်တွဲဖြတ်သန်းကြရအောင်ပါ”

“ချစ်ရယ် ... ”

ချစ်နှင့်မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံရပြီဆိုတော့လည်း မိရ်အားရှိလွှားရကာ မိရ်စိတ်ကို မိရ် အသိဆုံးမို့ ချစ်နှင့်ပဲ နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အလုပ်ရှာရမယ် ... ရှင်ဘာမှ လက်မခံတာကောင်းတယ် ရဲရဲကြီးရင်ဆိုင်ပြစ်လိုက် ... ကိုယ်မှမဟုတ်တာ မလုပ်တာဘဲ ... အလုပ်သစ်ရှာကြမယ်လေ”

ချစ်ကတော့ အလုပ်ရှိသည်။ သူမ ကျွေးမွေးထားမည်တဲ့ ချစ်တို့အဆောင်ကိုရောက်တော့ အဆောင်မှူးက လက်ခံလိုက်နာအဆောင်ပိုင်ရှင် ငယ်ငယ်ကလည်း မိရ်တို့လိုပဲတဲ့။ မမပိုင်လည်း စိတ်ကောင်းရှိပြီး မိန်းကလေးတွေကို သနားကြင်နာတတ်ပါသည်။

“မမပိုင်ကလည်း မိရ်ကို အထင်လွှဲနေလို့ပါချစ်ရယ် ... စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပါတယ်။ မိရ်ကံကြမ္မာကိုက မကောင်းဘူး မဟုတ်လား ... ”

“ထားလိုက်ပါတော့ဟာ ... အားလုံးမေ့ပြစ်လိုက်၊ ဘဝသစ်ပြန်စမယ်၊ အတိတ်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တော့ဘူး၊ အနာဂတ်က အရေးကြီးတယ်”

နှစ်ယောက်သား ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဝနော့ကနေကြလေသည်။

“မိရ် ... ရှင့်ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ရေးရမယ် ... အရမ်းကောင်းတယ်ဟာ ... ဇာတ်နာတယ်”

“ချစ်ရယ် ... ဒီဇာတ်လမ်းကြီး ဆက်မရေးပါနဲ့တော့ ... ဇာတ်သိမ်းမကောင်းရင် ဘယ်သူသဘောကျမှာလဲလို့ ... အသည်းကွဲ ဇာတ်လမ်းကြီးပါ”

“မိရ်ကိုချစ်မေးမယ် ... အမှန်အတိုင်းဖြေနှော်၊ ချစ်ကိုဘာမှ လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ထားစရာမလိုဘူးနော် ... လုံးဝအတိအကျအမှန်ပဲ ဖြေ”

“မေးလေ”

“အာကာတိမ်ယံကို ရှင်ချစ်နေသေးလား”

“ဟင်”

“မိရ်နှလုံးသားထဲက ခံစားချက်တွေအတိုင်း ဖြေပေးပါကွာ”
မောင့်ကိုချစ်နေသေးလားဆိုတော့ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် မိရ် နှလုံးသားက ချစ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ မိရ်ရဲ့အချစ်ဦးပါ။

“ဖြေလေ မိရ်”

“ချစ်တယ်ထင်တယ် ... ခုထိမေ့ပြစ်လို့ မရသေးဘူးချစ်ရယ် သူက မိရ်ကို ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့တာတဲ့ ... သူ့အစ်ကိုရင်ခွင်ထဲကနေ

ရှင်မြတ်နိုး

ဆွဲထုတ်ပြစ်ချင်လို့တဲ့လေ”

“မိုရ်ရယ် ... အာကာတိမ်ယံ အထင်လွဲသွားတာလဲ အပြစ် မဆိုသာပါဘူး၊ ဖြစ်သင့်ပါတယ် ... အကြောင်းအရာတွေက တိုက် ဆိုင်နေတာလေ၊ ဇာတ်သိမ်းကိုတော့ ပိတ်ကားပေါ်မှာစောင့်ကြည့် ရမှာပဲ ... တိမ်ယံ မင်းသမီးလေးရာ”

“တော်ပါတော့ဟာ ... ဇာတ်လမ်းက အဆုံးသတ် ဒါပါပဲ၊ ဆက်စရာမရှိတော့ဘူး ... ပြီးပါပြီ ... ”

မောင်နှင့်ထပ်ပြီး ပတ်သက်ရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မေ့ပြစ်လိုက်နိုင်ဖို့ပဲ မိုရ် ကြိုးစားရမည်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂၀)

“ရှင်တို့သားကြီးက ကျွန်မအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့တယ်၊ သေတာ တောင် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်လေးအနားထားပြီးသေတယ် ... သူ့ကုမ္ပဏီကို သူ့ညီနာမည်နဲ့လွှဲထားခဲ့တယ်တဲ့ ... ကျွန်မကို ပြန်လွှဲ ပေးပါ၊ ဒီခြံလည်း ကျွန်မငွေနဲ့ဝယ်ခဲ့တာပဲ ရှင့်သားကြီးက လူလည်၊ သူ့ညီနာမည်နဲ့ဝယ်ထားတာပါ ... ကျွန်မပြန်ယူရလိမ့်မယ်”

“စိမ်း ... သမီးပြောတာ ဘာသဘောလဲ၊ မေမေတို့ဒီခြံထဲ ကနေ ထွက်ပေးရမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မအကုန်ပြန်ယူရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သမီးလို့မခေါ်ပါနဲ့ ... ရှင့်သားကြီးကသေပြီ”

“မင်း ... မင်း ... စိမ်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ မေမေက သမီးအရင်းလိုသတ်မှတ်ထားတာပါ ... ကောင်းပြီလေ မေမေတို့ ကလည်း ဘာမှမမက်မောပါဘူး ပြန်ယူပါ ... ဆင်းပေးပါမယ်”

“အဲဒီလိုအသိစိတ်ဓာတ်ရှိစမ်းပါ ... အာကာတိမ်ယံ မင်း

အမေကို မင်းတာဝန်ယူ ... ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီကို ပြန်လွှဲပေးပါ ... လူစိတ်ရှိရင်ပေါ့”

မမစိမ်းရဲ့ အပြောင်းအလဲမြန်ပုံကို အာကာ အံ့ဩသွားရသည်။ ကိုကိုရှိစဉ်ကနဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ၏။ အန်ကယ်ဦးမင်းထင်ပြောတာ မှန်နေတာပဲ။ ဒီခြံထဲမှာ အာကာလည်းဆက်မနေချင်တော့ပါဘူး။ ထက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမမက်မောနေတော့ပါဘူး ... မမစိမ်း ခြံထဲကထွက်သွားပေးပါမယ်၊ ကုမ္ပဏီကိုလည်း ကျွန်တော်လက်မခံပါဘူး ... ပြန်လွှဲပေးမှာပါဗျာ စိတ်ချ ... ”

“အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးရမယ်၊ ငါ့ရှေ့နေလည်း လာလိမ့်မယ်”

“အန်ကယ်ဦးမင်းထင်နဲ့ညှိပါ ... ”

“မလိုပါဘူး ... ဒီလူကြီးက ထက်တိမ်ယံကိုအားပေးအားမြှောက်နဲ့ ကောင်မလေးနဲ့လွှတ်ပေးတာပဲ ... သူက ထက်တိမ်ယံရဲ့ ကုမ္ပဏီကို အပိုင်စီးဖို့ကြံစည်နေတာ၊ ထက်တိမ်ယံရဲ့ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ငါနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရတာလေ ... အခုတော့ ဒင်းအကုသိုလ်က ဒင်းကိုအကျိုးပေးသွားပြီလေ ... ”

“ကိုကိုကိုတော့ အဲဒီလောက်အထိ မပြောပါနဲ့ မမစိမ်း ... ကျွန်တော်တို့အားလုံးပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲပေါ့ ... ဘာမှဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ကိုကိုနာမည်ဂုဏ်သတင်းထပ်ပြီး

အပျက်မခံနိုင်။ ကိုကိုထားခဲ့တာတွေအားလုံး မမစိမ်းထံ ပြန်လည်ပေးလိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“သားငယ်ရယ် ... မေမေတို့ အခုပဲ ထွက်သွားကြရအောင်ပါ။ လမ်းဘေးမှာ အိပ်ရ ... အိပ်ရပါ။ သားကြီးကိုလည်း ထပ်ပြီး သိက္ခာမကျစေချင်ဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟင်း ဟင်း ... ”

အာကာသီလိုက်ပြီ။ စိမ်းမြမြ အကွက်ချပြီး ကိုကိုဘဝကို ဟက်ဆီးပြစ်ခဲ့တာပဲ။ အန်ကယ်ပြောတာကို အာကာတို့ လက်မခံခဲ့ကြ။ ကိုကိုအပြစ်တွေပဲ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

“မကြာခင် ငါ့ရှေ့နေလာမယ် ... မင်းက မင်းသဘောဆန္ဒအရ ထက်တိမ်ယံကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို လွှဲပေးကြောင်း ဘချုပ်ပါ”

စိမ်းမြမြကတော့ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ သူမအပြစ်မရှိစေရ။ ထက်တိမ်ယံအပြစ်ပဲ ဖြစ်စေရမည်ဖြစ်သည်။ ဒင်းအရှက်ကို ဒီထက် လူသိရှင်ကြားခွဲရမည်။ အဲဒီအကြံအစည်တွေအားလုံးက စိမ်းမြမြရဲ့ကောင်လေးအကြံတွေပါ။ ကောင်လေး စိတ်ပျက်စွန့်ဖို့ စိမ်းအရာအားလုံး ပေးဆပ်ချင်သည်။ သူမရှေ့နေအဖွဲ့ဝင်များက လာ၏။ အာကာတိမ်ယံတို့သားအမိက အရှက်ကြီးသူတွေပါ။ သူမစိတ်တိုင်းကျ တစ်ဖက်သတ်စာချုပ် ချုပ်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အကုသိုလ်ကြီး ဦးမင်းထင်တို့ရောက်လာ၏။ စိမ်း အစီအစဉ်တွေ ပျက်ရသည်။

“မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူး စိမ်းမြမြ ... မတရားတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ သူဌေးနဲ့မင်း တရားဝင်ပစ္စည်းခန်း ခွဲပြီးကွာရှင်းထားပြီး ပြန်နေ”

“ထက်တိမ်ယံကြောင့် ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်သောကတွေနဲ့ နေခဲ့ရတာပါ ... သူ ဘယ်လောက်သစ္စာမဲ့ဖောက်ပြန်လည်းဆိုတာ ရှင်သိပါတယ် ... သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျွန်မ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့တာလေ”

“သူဌေး ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မဖောက်ပြန်ခဲ့ဘူး၊ စိမ်းမြမြ ပဲ ဖောက်ပြန်နေတာလေ”

“ဘာရှင်”

“စိမ်းမြမြပဲ နိုက်ကလပ်တွေတက်၊ ယောက်ျားတွေထည်လဲ တွဲပြီး သူဌေးကို အမြဲတမ်းနှိမ်ချဆက်ဆံ အနိုင်ကျင့်နေခဲ့တာလေ၊ ဒီမှာ သက်သေပဲ ... အင်တာနက်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ထဲက မင်းရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုတွေသိနေခဲ့တာ ... သူဌေးကိုယ်တိုင်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သည်းခံကြိတ်မှိတ်နေလာခဲ့တာပါ ... မင်း နာမည်ကို ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့ဘူး”

“ဟင်”

“ဒီကွန်ပျူတာကို လူတွေရှေ့မှာ ဖွင့်ပြလိုက်ရမလား စိမ်းမြမြ ... ဒီကနေ အေးအေးဆေးဆေးထွက်သွားမလား၊ သူဌေးမရှိ တော့တဲ့အတွက် ငါအားလုံးဖွင့်ချပြစ်ရမယ် ... တစ်လောကမှစတင် တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ မေမြင့်မိုရ်အပေါ် မင်းမတော်မတရားစွပ်စွဲနေတာတွေ ရပ်ပါ ... မင်းကိုတရားမစွဲခင်ပေါ့”

“ရှင် ... ရှင် ... လူယုတ်မာကြီး”

“မင်းကစပြီး အကျင့်ယုတ်တာလေ၊ အခုလည်း မင်းကောင်လေးငယ်ငယ်နဲ့တွဲပြီး ဟိုတယ်မှာကဲနေတာ၊ သက်သေရှိတယ်နော် ထွက်သွားတော့ ... သူဌေးအမေနဲ့ညီကို လုံးဝမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ မင်းဘဝကြီး ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါ”

“တောက်”

ဦးမင်းထင် အချက်ကျကျနှင့် သက်သေအထောက်အထား ပြလိုက်၍ စိမ်းမြမြတို့ အမြန်ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

“အစ်မကြီးရော အာကာတိမ်ယံရော သူဌေးအပေါ် အထင်မလွဲကြပါနဲ့ ... သူဌေးက နစ်နာသူပါ။ တစ်ယောက်ထဲကြိတ်မှိတ်ခံစားပြီး သူ့ရောဂါဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတာ အမေနဲ့ညီကိုတောင် အသိမပေးရဲဘူး ... စိမ်းမြမြဆီ သတင်းပေါက်ကြားပြီး သူ့ အရှက် သိက္ခာမဲ့ရမှာစိုးလို့လေ”

“သားကြီးရယ်”

“ကိုကိုရယ်”

အခြေအနေတွေအားလုံးကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မေမေ ကိုယ်တိုင်က လက်မခံဘဲ သားကြီးရဲ့အထောက်အပံ့တွေကို ငြင်းပယ်ပြစ်လိုက်သည်။

“မေမေ့သားလိမ္မာကြီးရယ် ... အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာနော်၊ မောင်မင်းထင် စောစောကအသိပေးသင့်တယ်”

“သူဌေးက တားဆီးနေလို့ပါ။ မေမြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ကလေးမလေး မှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး ... သူဌေးဆန္ဒအရ အနီးကပ်ပြုစုပေးခဲ့ တာပဲရှိပါတယ် ... အခုတောင် သူဌေးပေးခဲ့တဲ့တိုက်ခန်းနဲ့ငွေတွေ ပြန်အပ်ခဲ့တယ် ... မေမြင့်မိုရ် လုံးဝလက်မခံခဲ့ဘူး၊ ထွက်သွားပါပြီ”

“ဗျာ ... မိုရ် ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ၊ ကိုကို့တိုက်ခန်းမှာ မရှိတော့ဘူးလား”

“မရှိတော့ဘူး ... စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့အတူတူ ထားခဲ့ တယ် ... မင်းကိုပေးလိုက်ပါတဲ့အာကာ”

“မိုရ်ရယ်”

အာကာအရမ်းမှားသွားပြီပဲ။ ရိုးသားသူ မိန်းကလေးတစ် ယောက်အပေါ် မတရားအနိုင်ကျင့်ခဲ့သည်။ ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်ဖြစ်ဖို့ မိုရ်အပေါ် အကြိပ်စက်စက်ခဲ့၏။ အချစ်တွေကို အကြမ်း ဖက် အရယူခဲ့၏။ မိုရ် ထွက်သွားပြီတဲ့။ ကိုကို့ထံမှ အခွင့်အရေး တစ်စုံတရာ မယူသွားခဲ့။ မမပိုင်ကိုလည်း သူပေါက်ကရတွေပြောခဲ့ ၍ မိုရ်အဆောင်မှာပင် နေခွင့်မရှိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မေမြင့်မိုရ်ကို သူဌေးက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တယ် ... သူ့ဇနီးအဖြစ် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ခံစားခွင့်ရှိအောင်လေ ... မိုရ်က ငြင်းပယ်တယ် ... အရမ်းအားငယ်ပြီး အထီးကျန်နေရတာပဲ လူတစ် ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ သူဌေးဆန္ဒကို ရိုးရိုးသားသား ဖြည့်ပေးတာပါ”

“အန်ကယ် ... ကျွန်တော် အရမ်းမှားသွားပြီဗျာ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင် ... မိုရ်ကိုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ တွေ့ချင်တယ်၊ မိုရ် နယ်ကိုပြန်သွားတာလား”

“အဲဒါတော့ အန်ကယ်လည်း စုံစမ်းနေဆဲပဲ အာကာတိမ်ယံ တကယ်တော့ မေမြင့်မိုရ်က မင်းတို့တိမ်ယံညီအစ်ကိုအတွက် အသုံး တော်ခံ ကပြခဲ့ရတဲ့ မင်းသမီးလေးပါကွာ”

မေမြင့်မိုရ်ရှိတဲ့နေရာကို ဦးမင်းထင်သိပေမယ့် အာကာတိမ် ယံအား ဖွင့်မပြောပြခဲ့။ အပြစ်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် စော်ကားခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် အပြစ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် မိုရ်ကိုလိုက်ရှာမယ်၊ ကိုကို့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့စည်းစိမ် တွေက မိုရ်ပဲထိုက်တန်တာပါ ... ကိုကို့ပျော်ရွှင်မှုအတွက် နောက် ဆုံးအချိန်အထိ မိုရ်ကပဲ ပေးဆပ်သွားခဲ့တာပါ”

မိုရ်ကို သူ့အလွန်အမင်း တွေ့လိုနေခဲ့သည်။ ကိုကို့အတွက် သူဘာမှမပေးဆပ်ခဲ့။ အထင်လွဲမှုတွေနှင့် တာဝန်ကြေးခွဲတဲ့ကိုကို့ အပေါ် ရန်လိုတဲ့စကားတွေ အပြုအမူတွေပဲ လုပ်ခဲ့၏။ မိုရ်အပေါ်

လည်း သူလုံးဝမရိုးသားခဲ့။ အာကာနလုံးသားထဲမှာ မိန့်ကိုချစ်မိနေခဲ့၏။ မိန့်က အာကာရဲ့အချစ်ဦးပါ။

“မောင် အမှားကြီးမှားသွားပါတယ် မိန့်ရယ် ... တောင်းပန်ချင်ပါတယ် ... မိန့် ကျေနပ်တဲ့အထိ မောင့်ကိုအပြစ်ပေးပါ ... မောင့်ကို မုန်းမသွားပါနဲ့လား”

မိန့်ကို အာကာတိမ်ယံ လိုက်ရှာခဲ့သည်။ အပြစ်မရှိသူအပေါ် အပြစ်ရှာအထင်လွဲ စွပ်စွဲမိသဖြင့် မေမေလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရ၏။ တောင်းပန်ချင်နေသည်။

“ကလေးမလေး သနားပါတယ် သားငယ်ရယ် ... မေမေတို့က လွန်တာပါ။ သားကြီးကိုလည်း ဆုံးရှုံးရတယ် ... စိမ်းမြမြ အယုတ်တမာမကြောင့်ပဲ ...”

မမပိုင်လည်း နောင်တတွေရပြီး မေမြင့်မိန့်ကို ရှာဖွေနေသည်။

“အာကာရယ် ... မေမြင့်မိန့်လေးက အရမ်းရိုးသားဖြူစင်ပါတယ် ... မမပိုင် အထင်မှားပြီး ပါးရိုက်မိတယ် ... အဆောင်ကလည်း မောင်းထုတ်ခဲ့တယ် အရမ်းနောင်တတွေရတာပဲ”

မိန့်ကို အစအနတောင် သတင်းမရဘဲ ပျောက်နေသည်။

“မိန့်လေးမှာ ရပ်တည်ဖို့ ဘယ်လောက်အထိ ခက်ခဲနေလိုက်မလဲ ... သူ့ခမျာ အားကိုးရာမရှိပါဘူး ... မမပိုင် ဂရုစိုက်ရမှာ”

အချစ်ဆိုတာ ကံကြမ္မာအရပဲလေ။ လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ထက်တိမ်ယံရော အာကာတိမ်ယံပါ ချစ်ရေးဆိုခွင့်ရှိသည်။ မေမြင့်မိန့်ကို အပြစ်တင်ခဲ့တာ နောင်တရနေ၏။ မေမြင့်မိန့် ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ ချောမောလှပသူလေးဖြစ်သဖြင့် အန္တရာယ်တွေ ရှိနိုင်သည်။

“မိန့်ကို အာကာရှာမယ် ... မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်။ တောင်းပန်မယ် ... မိန့်ပေးတဲ့အပြစ်မှန်သမျှ အာကာခံယူပါမယ်”

အာကာတိမ်ယံ ကျောင်းစာတွေပင် မေ့လျော့ပြီး မိန့်ကို ရှာသည်။ သူ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်ပူလောင်လွန်း၍ အအိပ်အစားပင် ပျက်လာခဲ့သည်။

“သားငယ်ရယ် ... အဲဒီလောက်ကြီး မလုပ်ပါနဲ့ ... မေမေကိုလည်း သနားပါဦး ... နောက်ထပ် သားတစ်ယောက် ထပ်ဆုံးရှုံးရပါဦးမယ်”

“သားရင်တွေ အရမ်းပူလောင်နေတယ်မေမေ ... အမှားတစ်ခုအတွက် နောင်တတွေက ဖြေဖျောက်လို့တောင် မရဘူး ... အရမ်းလည်း ရှက်စရာကောင်းပါတယ် ... မိန့်ကိုတွေ့မှဖြစ်မယ်”

သတင်းစာကနေ ကြော်ငြာပေးမယ့်လည်း မိန့်က ဆက်သွယ်မလာခဲ့။ နောက်ဆုံး အာကာအားတွေနည်းပြီး ဆေးရုံတက်ရသည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်အာကာတိမ်ယံ ... မင်းတကယ်ပဲ နောင်တရပြီဆို

ရင်တော့ မိရ်ရှိနေတဲ့နေရာကို အန်ကယ်ပြောပြမယ် ... မိရ် ပုန်းနေတာက ချစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့အတူတူ ရှိနေတယ်”

“ဗျာ ... တကယ်လားဟင်၊ မိရ်ကို ကျွန်တော်သွားတွေ့ပါရစေ ... မိရ်ရှိတဲ့နေရာလေးကို ပြောပြပါ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

အန်ကယ်မင်းထင် ပြောပြသဖြင့် မိရ်ရှိနေတဲ့နေရာကို အာကာသိသွားသည်။ သူ့ချက်ချင်းပဲ ထဖို့လုပ်တော့ ခေါင်းတွေထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“မောင်အာကာ သတိထားပါ၊ မင်းမထနိုင်သေးဘူးလေ”

“မိရ်ကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့မှဖြစ်မယ် ... ကျွန်တော် သေချင်သေသွားပါစေဗျာ”

အန်ကယ်မင်းထင် တားနေတဲ့ကြားမှပင် အာကာထဖို့ကြိုးစားစဉ် ဘယ်လိုမှမထနိုင်ဘဲ အသိတွေပါ ကင်းမဲ့သွားရလေသည်။

“မောင် ... သတိရလာပြီလားဟင်၊ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“ဟင် ... မင်း ... မင်း မိရ်လား”

“အင်းလေ ... ”

“မိရ် ... ”

သူ့မျက်လုံးတွေ အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် သူ့ဘေးမှာထိုင်

နေသူက မိရ်ဖြစ်နေသည်။

“မိရ် ... ဟုတ်လား ... ကိုယ်အိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ် ... မိရ်ပါ ... အန်ကယ်လာခေါ်လို့လေ မောင်ဆေးရုံတက်ရတယ်ဆိုလို့ မိရ်စိတ်ပူပြီး အန်ကယ်လာခေါ်တာတောင် မပြင်နိုင်ခဲ့ဘူး ... စိတ်အရမ်းပူသွားလို့ လိုက်လာခဲ့တာလေ”

“မိရ်ရယ်”

သူ ရုတ်တရက် ထဖို့ပြင်လိုက်စဉ် မထနိုင်သေးပေ ပြန်လဲကျသွားသည်။

“မိရ်ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို မောင်အမှန်တကယ်ပဲ လက်ခံယုံကြည်ပေးနိုင်လို့လားဟင် ... ကျွန်မကို ဟန်ဆောင်မချစ်ပါနဲ့လား”

“မောင် သေတော့မယ်မိရ် ... အိပ်လို့လည်းမရဘူး၊ စားလို့လဲမရဘူး ... မောင့်စိတ်တွေ ခြောက်ခြားနေရတယ်၊ မိရ်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ ... မောင့်စိတ်တွေအောက်တန်းကျသွားရတယ် ... တောင်းပန်ပါတယ် ... မောင် အနူးအညွတ် တောင်းပန်တာပါ”

“မောင့်နှလုံးသားထဲက စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို

ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ချင်ပါတယ် ... တခြားဘယ်လိုအကျိုးအမြတ် အခွင့်
အရေးမျိုးမှလည်း မရယူချင်ပါဘူး ... ကော်ဖီဆိုင်က စားပွဲထိုး
မလေး မေမြင့်မိုရ်ကိုလေ ... ”

“ဟင် ... မိုရ်က အဲဒီမှာလုပ်နေတာလား”

“အင်း”

“မိုရ်ရယ် ... မောင် တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မောင့်အချစ်
တွေကို သံသယမရှိပါနဲ့တော့ ... မိုရ်သာ မောင့်ကိုအတွေ့မခံရင်
လေ မောင်သေရလိမ့်မယ်ထင်တယ် ... မေမြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ ကော်ဖီ
ဆိုင်စားပွဲထိုးမလေးကို အရမ်းချစ်ပါတယ် ... အရမ်းကိုချစ်ပါတယ်”

မိုရ် လက်လေးကိုသူ ခပ်တင်းတင်းလေးဆုတ်ကိုင်ထားမိ
သည်။ မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မောင့်အချစ်ဦးမိုရ်လေးရယ် ...
အရမ်းချစ်တယ်မိုရ် ... အပြုံးလေးတောက်တောက်ပပလေးက
အာကာတိမ်ယံရဲ့ ပူလောင်ပြင်းပြတဲ့ နှလုံးသားထဲသို့ တိုးဝင်စိမ့်
အေးလျက်။